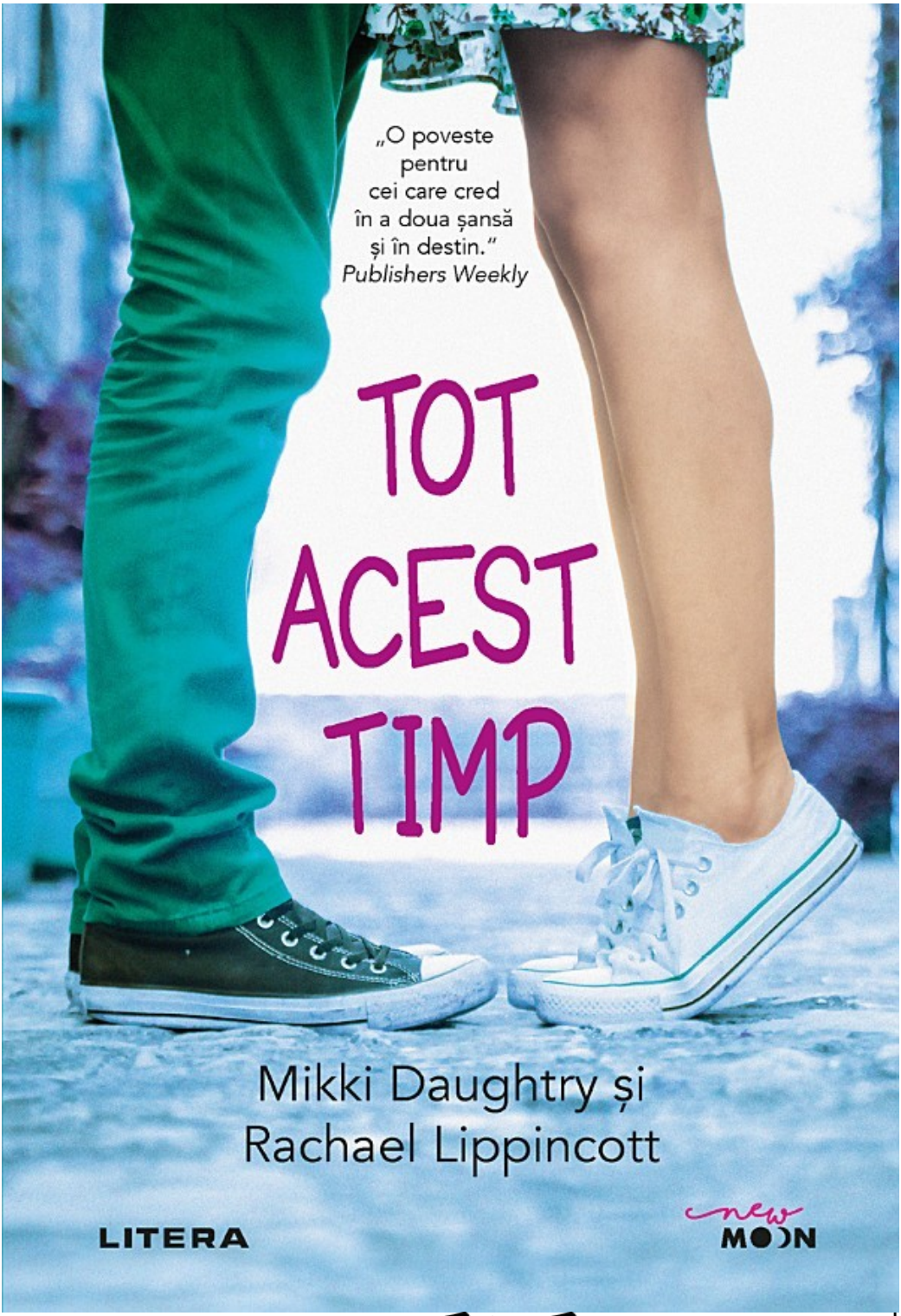
„O poveste pentru cei care cred în a doua șansă și în destin."
Publishers Weekly
TOT ACEST TIMP
Mikki Daughtry și Rachael Lippincott
LITERA
new MOON

All This Time

Mikki Daughtry, Rachael Lippincott

Copyright text © 2020 Mikki Daughtry
Ediţie publicată prin înţelegere cu Simon & Schuster Books For Young Readers, un imprint al Simon & Schuster Children's Publishing Division
Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau folosind orice dispozitiv de stocare şi recuperare a informaţiei fără permisiunea în scris din partea editurii.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Tot acest timp

Mikki Daughtry, Rachael Lippincott

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mihaela Banu
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Daughtry, Mikki
Tot acest timp / Mikki Daughtry şi Rachael Lippincott;
trad. din lb. engleză şi note de Mirella Acsente.
— Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978–606–33–6719–9
I. Lippincott, Rachael
II. Acsente, Mirella (trad.)
821.111

Mikki Daughtry și
Rachael Lippincott

TOT ACEST TIMP

Traducere din limba engleză și note de
MIRELLA ACSENTE

LITERA
București
2020

Pentru oricine a avut vreodată o Marley.
Să n-o laşi niciodată să plece!
M.D.
Pentru Mikki
R.L.

Capitolul 1

Brăţara cu talismane pare grea în palma mea. M-am uitat la ea de vreo mie de ori, dar mă mai uit o dată pentru că ştiu că trebuie să fie perfectă, capabilă să rezolve tot ce trebuie rezolvat. M-am gândit şi la alte brăţări, mai elegante, mai delicate, dar ceva din brăţara asta m-a atras, zalele ei de argint solide şi rezistente, la fel ca relaţia noastră… în cea mai mare parte a timpului.

Acum câteva luni, când am comandat brăţara, voisem să fie un dar cu care să sărbătorim absolvirea noastră, nu un cadou gen „îmi pare rău, hai să ne împăcăm”, dar în ultimul timp Kimberly a fost destul de tăcută. Distantă. Aşa cum e întotdeauna când ne certăm.

Deşi, din câte ştiu eu, *nu* ne-am certat, aşa că nici măcar nu ştiu pentru ce mi-aş cere scuze.

Oftez prelung şi îmi privesc reflexia în oglinda din toaleta hotelului, apoi verific iar dacă sunt goale cabinele. Sprâncenele mi se înnoadă în vreme ce îmi trec degetele prin părul castaniu ciufulit, încercând să-l aranjez aşa cum îi place lui Kim. După câteva încercări nereuşite, îmi îndrept atenţia pentru ultima dată către brăţară.

Talismanele de argint sclipitoare clincăne în vreme ce le cercetez, zgomotul amestecându-se cu sunetele înăbuşite ale petrecerii de absolvire a liceului de dincolo de uşă. Poate că, atunci când o să vadă brăţara, o să-mi spună în sfârşit ce nu e în regulă.

Sau, cine ştie, poate doar o să mă sărute şi o să-mi spună că mă iubeşte şi că, de fapt, problema nu are nicio legătură cu mine.

Mă aplec mai mult ca să cercetez cele şase talismane micuţe, unul pentru fiecare an în care am fost împreună. Am avut un noroc uluitor când am găsit pe cineva pe Etsy[1] care să mă ajute să le desenez, căci eu nu am absolut deloc talent artistic. Acum, asta e mai mult decât o simplă brăţară. E viaţa noastră împreună.

Îmi trec uşor degetul mare peste fragmentele care alcătuiesc povestea noastră, iar câteva dintre talismane clipesc spre mine sub lumina lămpilor din tavan.

Un set de pompoane de majoretă smălţuite în alb şi verde-albăstrui, aproape identice cu perechea pe care o avea Kim în calitate de căpitan al echipei de majorete în seara când i-am cerut oficial să fie iubita mea.

O sticlă micuţă de şampanie, aurie, cu bule minuscule de diamante înşirate pe gura ei, o amintire a complicatei mele cereri de a mă însoţi la bal, din urmă cu câteva luni. Furasem de-acasă o sticlă de şampanie pentru a-i face surpriza. Deşi mi-am primit pedeapsa de la mama cât pentru o viaţă, a meritat să văd sclipirea din ochii lui Kimberly când am scos dopul.

Mă opresc la cel mai important talisman, care se află exact în centrul brăţării. Un jurnal de argint, cu o închizătoare adevărată.

Când eram în generală, m-am dus într-o zi acasă la ea să învăţăm. Stăteam în bucătărie, când deodată ea a fugit sus la baie. I-am scos pe furiş jurnalul roz din ghiozdan şi am scris „I U” pe primele trei pagini goale.

Când a văzut, a început să plângă, apoi lacrimile s-

1 Website american de comerț online, pentru obiecte handmade sau vintage și materiale pentru artiști.

au transformat în reproşuri.

— Mi-ai citit toate secretele? a strigat ea, arătând cu degetul spre mine şi strângând jurnalul la piept cu cealaltă mână.

— Nu, am spus eu, răsucindu-mă cu scaunul spre ea. M-am gândit doar că o să fie… nu ştiu. Romantic.

În clipa aceea s-a repezit la mine. Am lăsat-o să mă trântească pe podea, pentru că era incitant să am chipul acela frumos atât de aproape de mine, iar supărarea ei s-a stins în cele din urmă când privirile ni s-au întâlnit.

— A fost, a spus ea, şi apoi buzele ni s-au întâlnit sfioase.

Primul nostru sărut. Primul meu sărut.

Deschid cu mare grijă talismanul şi întorc paginile delicate de argint, trei la număr, pe care scrie „I U”. Probabil că o să mai existe mici dispute, dar ne vom iubi mereu.

Zâmbesc cu ochii la zalele goale ale brăţării, care aşteaptă doar să fie umplute cu mai multă viaţă şi mai multe amintiri pe care le vom aduna împreună. Una pentru fiecare an pe care îl vom petrece la UCLA. Şi pe urmă o să-i iau una nouă, pe care să o umple.

Uşa băii se deschide brusc, lovindu-se cu zgomot de opritorul fixat în perete. Las repede brăţara să cadă la loc în cutiuţa de catifea, iar talismanele clincăne în vreme ce un grup de băieţi din echipa de baschet se năpustesc înăuntru. Se aude un cor de „Kyle, ce faci, frate?” şi „Promoţia 2020, baby!”. Le zâmbesc larg tuturor şi strecor cutiuţa înapoi în buzunarul hainei. Ating cu vârful degetelor sticla de Jack Daniel’s băgată la betelie – primul pas în planul meu de a-i convinge pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei să renunţe la petrecerea asta de absolvire

organizată de şcoală şi să mergem la locul nostru de la iaz şi să sărbătorim cu adevărat.

Dar mai întâi… trebuie să-i dau brăţara. Ies pe uşa băii şi din coridorul scurt ajung la sala de bal ticsită a acestui hotel în stil burghez.

Intru şi trec pe sub o mare de baloane albe şi verzi-albăstrui înscrise cu numele Liceului Ambrose, dintre care câteva s-au desprins deja şi plutesc pe lângă tavanul înalt arcuit. În centrul încăperii sunt sute de panglici care coboară dintr-un banner uriaş pe care scrie FELICITĂRI, ABSOLVENŢI!

Zgomotul trece peste mine în valuri, energia frenetică ce spune „AM REUŞIT!” se revarsă din fiecare colţ al sălii. Mă cuprinde şi pe mine. După acest ultim an, sunt mai mult decât pregătit să merg înainte.

Îmi croiesc drum printre grupuri de oameni dintre cei mai diverşi. Câţiva paşi pe acea scenă par să fi înlăturat toate lucrurile neînsemnate, dar care contau aşa de mult azi-dimineaţă. Ce sport practicai. Ce note ai luat. Cine te-a invitat sau *nu* te-a invitat la bal. De ce domnul Louis te-a hărţuit tot semestrul.

Dintr-odată, Lucy Williams, şefa clasei, începe să flirteze cu Mike Dillon, drogatul care a repetat de două ori clasa a zecea, în vreme ce olimpicii la matematică împreună cu doi dintre colegii mei din linia ofensivă pun la cale să şterpelească bere din spatele barului.

În seara asta suntem toţi la fel.

— Hei, Kyle!

O mână se aşază puţin cam prea apăsat pe umărul meu vătămat. Încerc să nu tresar când mă întorc şi-l văd pe Matt Paulson, cel mai de treabă tip de pe întreaga planetă, care mă face să mă simt ca un

măgar pentru că îl urăsc.

— O, scuze! zice el când îşi dă seama pe ce umăr i-a aterizat mâna şi şi-o trage repede. Ai auzit că mă duc la Boston College la toamnă ca să joc fotbal?

— Ăăă, da, rostesc eu, încercând să îndepărtez valul familiar de invidie care urcă în mine.

„Nu e vina lui”, îmi spun în gând.

— Felicitări, omule!

— Ascultă, dacă n-ai fi coordonat echipa aşa cum ai făcut-o la începutul sezonului, n-aş fi fost nici măcar un punctişor pe radarul lor. Ai fost un quarterback al naibii de bun. N-aş fi primit o bursă de fotbal fără tot ce m-ai învăţat tu, spune el, învârtind, fără să vrea, cuţitul într-o rană încă deschisă. Dar îmi pare rău că s-a întâmplat…

— E-n regulă, îl întrerup eu, apoi îi întind mâna ca să nu par chiar un măgar. Mult noroc la anu’!

După ce îi strâng mâna, mă întorc şi îmi continui căutarea, grăbind pasul ca să măresc cât mai mult distanţa între noi. În clipa asta nu vreau să văd decât o singură persoană.

Mă opresc lângă bar şi întind gâtul ca să mă uit în mulţime după Kim. Trec cu privirea de la o persoană la alta, fără succes.

— Un aperitiv? întreabă o voce de alături.

Întorc capul şi văd un bărbat care întinde spre mine o tavă cu aperitive, nişte cocoloaşe pe o farfurie de un alb imaculat. Îmi zâmbeşte fals, de parcă ar spune în sinea lui „Abia aştept să scap peste două ore!”.

Zăresc pe cămaşa lui logoul Owl Creek, singurul restaurant de pe aici care apare pe Food Network pentru „preparatele sale moderne şi trendy”.

Se pare că însuşi Gordon Ramsay a luat o dată

masa acolo şi nu a avut nicio plângere.

— N-aş zice nu, îi răspund, aruncându-i un zâmbet rapid.

Înşfac unul şi îl bag cu totul în gură, înainte ca omul să plece târşâindu-şi picioarele pentru a-şi continua turele.

În aceeaşi clipă regret.

Chestia asta e crevete? Cauciuc? De ce *naiba* e aşa de tare şi de lipicioasă? Şi de ce are gust de şuncă veche?

E clar că Gordon nu a gustat din carnea asta plină de cocoloaşe.

Mă uit în toate părţile, apoi mă ascund pentru a o scuipa în şerveţelul negru de cocktail pe care mi l-a dat chelnerul, dar o fulgerare bruscă din apropiere mă face să tresar.

Ridic mâna fără crevete, brusc orbit, apoi punctişoarele negre din faţa ochilor dispar încet şi văd doi ochi căprui calzi şi nişte pomeţi înalţi identici cu ai mei. E în rochia ei preferată, albă cu flori, şi îi văd zâmbetul larg apărând din spatele telefonului.

— Mamă, nu…, încep să spun, dar ea apasă din nou pe butonul camerei şi o altă rază de lumină îmi intră drept în ochi. Ştii, dacă ai de gând să-mi faci poze penibile, ai putea măcar să închizi bliţul. Nu e nevoie să mă orbeşti.

— Hm, fetelor de pe Insta o să le placă *la nebunie* asta, declară ea, chicotind maliţios, cu ochii mijiţi în vreme ce atinge de mai multe ori ecranul.

— Mamă, te rog! Nu posta asta! îi spun şi mă întind spre ea.

O trag într-un soi de îmbrăţişare, în speranţa că o voi distrage şi-i voi putea smulge telefonul din mână. Reuşesc cumva să văd instantaneul – expresia

îngrozită de pe faţa mea, ochii pe jumătate închişi, crevetele de cauciuc agăţat de limba mea, gata să aterizeze în şerveţel.

În niciun caz poza asta nu va ajunge pe Insta! Nicio fată şi *nimeni* altcineva nu poate să vadă aşa ceva!

Kim o să mă tachineze mereu cu asta.

Strânsoarea mamei slăbeşte puţin când mă îmbrăţişează, iar eu profit de moment să-i smulg telefonul ca să şterg poza.

— Poţi să uiţi de asta, doamnă!

— Bine! spune ea, prefăcându-se încruntată, rozul pal al rujului ei subliniindu-i bosumflarea. Frânge-i inima bătrânei tale mame! Nu pot să mă bucur de nimic!

Încep să râd şi o sărut pe obraz, apoi o îmbrăţişez de-adevăratelea, cu grijă să nu simtă sticla de la betelie.

— Mă ai pe mine, nu?

Mama oftează dramatic.

— Bănuiesc că tre’ să mă mulţumesc cu tine, îmi spune, cu vocea înăbuşită de stofa groasă a sacoului meu. Hei, zice, trăgându-se în spate şi rânjind. De ce eşti singur? I-ai dat deja brăţara?

Inima îmi bate tare, aşa cum făcea înaintea unui meci de fotbal.

— Aştept momentul potrivit, mărturisesc şi îmi rotesc iute privirea prin sală. Ai văzut-o?

— Era cu Sam lângă terasă, acum câteva minute, spune ea, făcând un semn cu capul spre dreapta, către ferestrele din podea până în tavan care ne despart de terasa imensă de piatră ce dă spre curtea interioară a hotelului.

Cu un zâmbet în colţul gurii, întinde mâna şi îmi

aranjează cu blândeţe nodul de la cravată. E un nod Windsor[2], nu că aş fi îndeajuns de snob pentru a şti şi alt fel de a lega cravata, dar ea şi-a petrecut dimineaţa balului meu din clasa a şaptea învăţând nodul *doar* ca să mă poată învăţa pe mine cum să-l fac. A fost primul bal la care am fost cu Kim.

Mama mi-a fost alături mereu.

— Chiar crezi că o să-i placă? o întreb.

Am fost pe deplin convins când l-am comandat, dar acum…

— Absolut!

Mă mângâie cu blândeţe pe obraz. Liniştit, îi dau înapoi telefonul. Mare greşeală!

Îl înşfacă şi mai face repede două poze, tot cu un bliţ pe care-l simt acum în spatele ochilor. Încerc să mă uit urât la ea, dar zâmbetul ei nevinovat mă face să mă răzgândesc. Îmi propun ca-n seara asta să nu mă supăr deloc, nici măcar din cauza neobositei documentări asupra vieţii mele pe care o face mama.

Aşa că îi ofer un zâmbet larg, pozând pentru o ultimă fotografie, şi, după ce o văd mulţumită, plec să o caut în sfârşit pe Kim. Arunc şerveţelul cocoloşit într-un coş de gunoi în vreme ce mă îndrept către terasă. De cealaltă parte a ferestrei văd cerul întunecat şi ameninţător.

De obicei nu-mi ia mult ca să o găsesc.

Ea întotdeauna a avut focul ăsta, magnetismul ăsta care atrage oamenii în orbita ei. La şcoală, de obicei trebuie să-mi croiesc drum printr-o mulţime de copii doar ca să ajung la ea, aşa că stau cu ochii după cel mai mare grup şi licărirea acelei nuanţe deosebite de blond care reuşeşte să adune în ea toată lumina din

2 Nod lat, triunghiular.

cameră.

Aşa a fost dintotdeauna, aceeaşi culoare încă de când ne luptam pentru ultimul leagăn liber de la locul de joacă din clasa a treia.

Îmi fac loc prin mulţime şi, din toate părţile, lumea mă întâmpină cu zâmbete şi mâini ridicate să batem palma.

— O să-mi lipsească la anul articolele alea din secţiunea de sport, Lafferty, spune domnul Butler, profesorul meu de jurnalism, bătându-mă uşor pe spate când trec pe lângă el.

O altă amintire a acelui timp când, în loc să joc în meciuri, am stat pe bancă şi am luat notiţe.

Unde e ea?

Globul stroboscopic de deasupra capetelor noastre aruncă sclipiri de lumină scânteietoare, împiedicându-mă să văd prea multe. Dau să-mi scot telefonul şi să trimit un mesaj, când…

„Acolo.”

Părul ei blond se iveşte de după umerii laţi ai lui Sam când îşi mută uşor greutatea pe şoldul stâng, în rochia ei cambrată de mătase. Arată incredibil în seara asta, cu părul ei lung curgându-i pe umeri, cu ochii albaştri strălucitori şi mari, cu buzele lucindu-i de gloss.

Dar când mă apropii, îi văd faţa serioasă şi cuta familiară de pe frunte, care îi apare întotdeauna când ceva e-n neregulă. E o expresie pe care am văzut-o acum o săptămână la bal şi în după-amiaza asta când făceam pozele de absolvire, dar de câte ori o întreb, flutură din mână în semn de nepăsare.

Mă uit de la ea la Sam şi-l văd cum îşi trece agitat degetele prin părul negru.

Atunci îmi dau seama că discută probabil despre

UCLA. Încordarea îmi dispare din umeri.

Eu şi Kim acceptaserăm deja oferta lor, dar Sam se afla pe lista de aşteptare. Am visat dintotdeauna să joc cu Sam fotbal la UCLA, dar după homecoming[3] lucrurile s-au schimbat, din cauza mea şi a accidentării mele. Din pricina mea am fost amândoi dezamăgiţi. După ce am ieşit din echipă, Sam a ratat atât de multe pase şi blocaje, încât a ajuns să stea pe bancă aproape la fel de mult ca mine. Când toate perspectivele lui legate de fotbal au dispărut, notele i s-au prăbuşit brusc împreună cu cariera lui sportivă. Atunci, Kim l-a ajutat să facă nişte eseuri suplimentare cu care spera să încline balanţa în favoarea lui.

Judecând după ultimele săptămâni, cu siguranţă vom avea nevoie de el acolo. Nu numai că e prietenul care a stat alături de mine în ultimul an, dar e şi liantul care ţine laolaltă trioul nostru. El e vocea raţiunii în toate momentele, mai ales atunci când eu şi Kim ne certăm. El e cel care ne aduce iar împreună când situaţia devine dificilă.

Dacă reuşeşte, tot am putea *merge* împreună la UCLA. Chiar dacă nu mai suntem în echipa de fotbal.

Dar, din expresia de pe faţa lui Kim, se pare că asta e posibil să nu se întâmple.

Mă apropii de ei, îmi strecor braţul în jurul taliei lui Kim şi mă aplec pentru un sărut. Ea îmi răspunde absentă, cu buzele necooperante.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? o întreb, uitându-mă de la Sam şi înapoi la ea.

Kim se întinde spre mine pentru un alt sărut, şi de

3 Un weekend de evenimente organizat la sfârșitul lui septembrie sau începutul lui octombrie de școli, colegii și universități pentru foștii elevi/studenți, dar la care participă tot orașul – incluzând un banchet, un meci de fotbal, o paradă cu fanfara școlii și un bal.

data asta buzele ei le întâlnesc pe ale mele hotărâte, liniştindu-mă, dar nu răspunde nimic.

Dau să întreb din nou, dar în schimb doar îndepărtez senzaţia ciudată. În seara asta, toată lumea se descotoroseşte de vechile chestii nasoale, aşa că putem s-o facem şi noi. Să lăsăm deocamdată în urma noastră toate lucrurile astea. La urma urmei, am venit să sărbătoresc cu ei. Mă uit în stânga şi-n dreapta înainte să-mi desfac sacoul pentru a da la iveală sticla de Jack Daniel's.

— Ce-aţi zice să mergem la iaz şi…

Nici nu rostesc bine cuvintele şi de cealaltă parte a ferestrei izbucnesc fulgere, luminând tot cerul cu electricitate. Geamul se zguduie uşor la tunetul prelung, iar reflexia mea se clatină pe el, holbându-se înapoi la mine, dar imaginile lui Sam şi Kimberly se zgâiesc una la alta.

— Nee, frate, zice el, arătând către cer. Nu vreau să fiu ars de viu în seara asta.

— Ei, haide, spun eu, în timp ce picături mari de ploaie încep să răpăie zgomotos pe fereastră. Ce-ai făcut cu Sam? Vremea proastă nu te-a oprit niciodată până acum. Îl lovesc cu dosul mâinii pe umăr. Ţi-aduci aminte de viscolul ăla, după ce am câştigat campionatul acum doi ani? Cred că *tu* ai fost cel care a insistat să mergem. Numai când mă gândesc la acele degerături…

Nici Kim, nici Sam nu spun nimic. Tăcerea îmi dă furnicături pe piele şi o senzaţie neplăcută.

— Ce-i? întreb apoi, căutând privirea lui Kimberly.

Dar ea se uită în schimb la panglicile de deasupra umărului meu. Încep să cred că aici nu e vorba de înscrierea lui Sam.

Mâna îmi cade de pe mijlocul ei când fac un pas în

spate.

— Ce aveţi?

— Eu…, începe ea şi vocea i se stinge.

Sam îşi întoarce privirea.

Ploaia de cealaltă parte a ferestrei s-a înteţit acum.

— Spuneţi-mi! zic eu din nou şi o iau de mână, aşa cum am făcut de atâtea ori.

Mă uit la încheietura ei şi mă gândesc la brăţara din buzunarul sacoului, la paginile micului jurnal de argint pe care scrie „I U”.

Dar apoi o văd foindu-se aşa cum face înainte să-mi spună ceva ce n-o să-mi placă. Mă pregătesc sufleteşte când în cele din urmă îşi îndreaptă spatele şi mă priveşte drept în ochi. Răpăitul ploii acoperă orice voce din încăpere, în afară de a ei atunci când adevărul este în sfârşit rostit.

— Kyle!

Aud în spate vocea lui Kim strigându-mă în vreme ce stropii de ploaie lovesc cu zgomot în acoperişul de metal al arcadei din faţă.

„Cum a putut să facă asta?”

Întrebarea îmi sună întruna în cap în vreme ce cobor treptele. Tocmai îi întind valetului tichetul, când Kimberly iese afară în fugă după mine. O ignor.

— Aşteaptă, Kyle, te rog! spune ea, întinzându-se spre braţul meu.

În clipa în care degetele ei mă ating, instinctul îmi spune să mă lipesc de ea, dar în schimb mă trag deoparte, îmi iau cheile de la valet şi păşesc în ploaie.

— Nu te obosi. Am înţeles.

Ea vine după mine, încercând să-mi ofere o explicaţie pe care nu vreau deloc s-o aud. Dacă voia cu adevărat să explice, trebuia să o fi făcut cu mult timp

în urmă, în loc să mă lovească sub centură *chiar* în ziua absolvirii noastre.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, dar n-am vrut să te rănesc…

Fulgerele brăzdează cerul şi un tunet puternic o face să tacă înainte să am măcar ceva de spus. Mă răsucesc şi mă uit la ea. Rochia ei e complet udă, iar părul îi atârnă moale şi fără viaţă în jurul feţei.

— N-ai vrut să mă răneşti? o întreb ironic. Furişându-te pe la spatele meu? Împărţind secrete cu cel mai bun prieten al meu…

— Sam e şi cel mai bun prieten *al meu*.

— M-ai *minţit pe faţă*, Kimberly. Luni întregi. Descui portiera şi o smucesc cu atâta forţă, încât aproape că se închide la loc. Consideră-mă rănit.

Urc în maşină şi trântesc portiera.

„Berkeley.” Cuvântul îmi răsună în cap, fiecare silabă e ca o altă înţepătură a trădării.

„Berkeley. Berkeley.”

A aplicat şi nici măcar nu mi-a spus. A trimis eseuri suplimentare şi foile matricole aduse la zi, şi *a fost acceptată* cu multe luni în urmă, dar apoi a tăinuit şi s-a prefăcut. S-a prefăcut în vreme ce ne alegeam căminele şi cursurile şi vorbeam despre drumurile acasă în vacanţe, în tot acest timp ştiind că n-o să meargă niciodată la UCLA.

I-a spus lui Sam.

De ce nu mi-a spus mie?

Sunt gata să plec de aici, dar ea se strecoară pe scaunul din dreapta înainte să bag în viteză. Mă opresc pentru o clipă, vreau să-i spun să coboare, dar nu pot s-o fac.

Trebuie să rezolvăm asta. Brăţara e tot în buzunarul meu.

Apăs pe acceleraţie şi străbatem parcarea, apoi ieşim în şosea, iar roţile derapează pe pământul ud când virez.

— Kyle! exclamă ea, prinzându-şi centura. *Mergi mai încet!*

Dau drumul ştergătoarelor la viteza maximă, dar tot nu e suficient de repede pentru perdelele de ploaie care lovesc parbrizul acum aburit.

— Asta n-are nicio noimă. Am făcut tot anul planuri. Tu, eu, Sam. Planurile *noastre*.

Ridic mâna şi şterg condensul, pentru a crea un spaţiu suficient de mare cât să văd. Degetele mele se lovesc de micuţul glob stroboscopic atârnat de oglinda retrovizoare, făcându-l să se legene. Are totuşi o noimă, într-un fel tipic pentru Kimberly. Mă gândesc la toate dăţile când s-a răzgândit în ultimul moment, lăsându-ne baltă pe mine şi pe Sam. Ca atunci când a renunţat brusc la balul nostru de boboci ca să stea cu majoretele din echipa universităţii, sau ne-a lăsat în mijlocul unui examen final de grup ca să lucreze în schimb cu şeful de promoţie. Momente pe care le îngrop adânc, până în clipa în care ne certăm, ca acum.

— Tu pur şi simplu hotărăşti „La naiba! O să fac ce vreau”. Aşa cum faci întotdeauna.

Se aude bubuitul unui tunet, iar fulgerul care urmează se reflectă în argintiul scânteietor al globului, răspândindu-l în toată maşina.

— Ce *vreau*? *Niciodată* nu fac ce vreau. Ascultă-mă doar cinci afurisite de secunde! Se opreşte când trecem în viteză pe lângă strada care duce la casa mea şi rămâne cu capul întors în vreme ce strada se pierde în urmă. Ai ratat colţul!

— Mă duc la iaz, îi spun.

Singurul meu gând e că, dacă putem ajunge acolo, pot salva seara asta. Pot salva *asta*.

— Opreşte! Nu, nu te duci. Iazul o să fie acum un adevărat ocean. Întoarce!

— Te gândeşti de ceva vreme la asta, aşa-i? întreb eu, ignorând-o.

O remorcă de tractor trece pe lângă noi, trimiţându-ne un jet de apă pe parbriz. Strâng mai tare volanul, încetinind pentru a redresa maşina.

— Cu siguranţă ai făcut-o. Kim, puteai pur şi simplu să spui că vrei să mergi la Berkeley şi nu la UCLA. Nu e ca şi cum aş mai avea o bursă de fotbal. Nu-mi pasă unde mergem, câtă vreme suntem împre…

— Nu vreau să fim împreună!

Cuvintele mă lovesc ca un pumnal. Îmi iau ochii de la drum ca să mă uit la ea, la fata pe care o iubesc din clasa a treia. Nici măcar n-o mai recunosc acum.

Ne-am „despărţit” de multe ori în trecut, dar nu aşa. Certuri mărunte, dramatice, care trec până a doua zi, ca o simplă indigestie. Niciodată n-a spus *asta*.

— Vreau să spun… Se opreşte şi face ochii mari. Kyle!

Întorc repede capul către parbriz la timp ca să văd în faţa noastră două lumini galbene de avarie care clipesc. Apăs cu putere frânele şi maşina derapează sub noi fără să încetinească.

Dintr-odată, nu mai am niciun control asupra direcţiei în care mergem.

Mă lupt cu ea în vreme ce încerc să evit o maşină oprită exact în mijlocul drumului, strângând cu putere volanul şi încercând să-l rotesc în timp ce derapez. Maşina se redresează în mod miraculos la timp şi ocolim maşina oprită.

Intru pe acostament şi încetinesc uşor, apoi opresc, gâfâind.

A fost *cât pe ce*.

— Îmi pare rău.

Respir adânc, pentru a mă calma, şi mă uit la Kimberly. E palidă, şocată, arcuirea claviculei devenind mai clară, apoi estompându-se în vreme ce se chinuie să-şi recapete răsuflarea.

Ea e în regulă.

Dar noi nu suntem.

„Nu vreau să fim împreună.”

— Acum ne… Încep să rostesc cuvintele, care se chinuie să iasă. Ne despărţim?

Ea îşi întoarce privirea spre mine şi-i văd ochii înlăcrimaţi. În mod normal, i-aş spune că totul va fi bine.

Dar de data asta am nevoie ca *ea* să-mi spună mie asta.

— Vreau să mă asculţi, începe ea, cu o voce tremurătoare.

Încuviinţez din cap, căci accidentul care era să se întâmple mai devreme mi-a şters furia şi a înlocuit-o cu ceva şi mai intens.

Frică.

— Ascult.

Îmi încleştez maxilarul în vreme ce ea îşi adună gândurile şi-mi duc mâna pe brăţara cu talismane din sacou, cu inima bubuindu-mi să sară din piept.

— Dintotdeauna mă ştiu ca *iubita lui Kyle*, spune ea în cele din urmă.

Mă holbez la ea, surprins. Ce vrea să însemne asta?

Ea oftează, văzându-mi expresia neîncrezătoare. Îşi caută cuvintele potrivite.

— Când ţi-ai făcut praf umărul…

— Asta nu e despre blestematul meu de umăr, spun eu, lovind cu palma volanul. Asta e despre *noi*.

— Ba e, spune Kimberly, cu la fel de multă frustrare ca a mea. La naiba, *e*! Aveai atâtea visuri şi urma să ţi le împlineşti.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere şi merg la ţintă. Tresar când o durere fantomă îmi radiază pe neaşteptate în umăr. Îl văd pe înaintaşul masiv cum se năpusteşte direct spre mine. Văd numărul 9 de pe tricoul lui când mâinile i se înfăşoară în jurul braţului cu care arunc, trântindu-mă la pământ. Apoi… pocnetul înfiorător al oaselor şi sfâşierea ligamentelor când trupul lui se izbeşte într-al meu. Aruncări victorioase şi burse la universitate şi un tricou albastru şi galben cu numele meu pe spate. Toate lucrurile alea mi s-au strecurat printre degete… Dispărute într-un singur meci.

— Îmi pare rău, spune ea repede, ca şi cum ar fi rememorat la rândul ei aceleaşi imagini. Nu-mi pot închipui cum e să vezi că dispar toate, că scouterii nu mai vin, că bursele nu mai sunt disponibile…

Îmi încleştez maxilarul şi mă concentrez asupra ploii. Încearcă să mă rănească mai tare?

— De ce vorbim despre asta? Nu are nicio legătură cu tine şi cu mine…

— Kyle. Taci! *Ascultă!*

Vocea ei e hotărâtă şi mă amuţeşte imediat.

— Te-am iubit.

Îmi simt măruntaiele devenind un bloc de gheaţă. „Te-am iubit.” La timpul trecut.

La dracu’!

— Dar când n-ai mai putut să joci, te-ai schimbat. Ai devenit… nu ştiu, bâiguie ea, căutând cuvântul.

Temător. Ţi-era teamă să rişti, teamă să încerci altceva. Şi eu am devenit un factor permisiv. Cârja ta. Întotdeauna trebuia să mă ai în preajmă.

Cred că glumeşte.

Asta crede despre mine? Pe bune? Că sunt temător şi jalnic? Că nu pot face nimic de unul singur?

A stat cu mine toate lunile astea doar de *milă*?

— Îmi pare rău că te-ai simţit atât de împovărată de mine, spun eu, silindu-mă să mă uit spre ea în vreme ce întind mâna instinctiv spre umăr. Îmi pare rău că a trebuit să ratezi câteva petreceri. Îmi pare rău că Janna şi Carly s-au dus în Bahamas în vreme ce tu te-ai simţit obligată să stai lângă patul meu şi să mă hrăneşti cu supă pentru că eu nu-mi puteam ridica braţul. Dar nu e vina mea. Puteai să pleci oricând…

— Puteam? M-ai fi lăsat? mă întreabă, clătinând din cap. Să ne vedem în fiecare zi la şcoală, la aceleaşi ore, aceeaşi rutină, dar să nu fim împreună? De câte ori ne despărţeam, nu rămâneam aşa nici măcar o singură zi.

Dacă aş fi *lăsat-o*? Ce înseamnă *asta*? Întotdeauna ne împăcam pentru că *noi* o voiam. Acum… cum poate să spună asta?

— Şi atunci, ce? Doar… te-ai prefăcut?

— Nu m-am prefăcut. Am rămas acolo pentru că…

Vocea i se stinge, dar deja ştiu exact ce voia să spună.

— Pentru că ştiai că n-o să mergem la aceeaşi universitate, continui, simţind cum mi se face rău. Că o să scapi de mine.

— Nu, intervine ea, închizând ochii în vreme ce se luptă să rostească acele cuvinte. Nu încerc să *scap* de tine. Dar… chiar vreau să ştiu cum e să mă întorc şi să *nu* te văd acolo.

Vocea i se frânge, dar îşi îndreaptă spatele. Chiar asta gândeşte. O gândeşte cu adevărat. Ochii ei mă privesc, calmi şi plini de siguranţă.

— Vreau să fiu eu, doar eu, *fără* tine.

Cuvintele ei mă descumpănesc, dar îi susţin privirea. Ne uităm unul la altul, cu ploaia continuând să cadă în perdele pe capota maşinii. De cât timp simte asta? De cât timp nu mă mai iubeşte?

— Haide, Kyle, continuă ea, cu vocea blândă. Gândeşte-te la asta. Tu nu vrei să ştii cine eşti fără mine?

Mă uit afară la farurile care pâlpâie în furtună. *Fără* ea?

Noi suntem *Kimberly şi Kyle*. Ea e parte din mine, aşa că nu pot fi eu fără ea.

Mâna ei se strecoară într-a mea şi degetele ei mă mângâie uşor pe piele când încearcă să mă facă s-o privesc.

Dar nu mă pot hotărî să mă întorc spre ea. Mă uit la volan, şi la ştergătoarele de parbriz, şi la oglinda retrovizoare, înainte ca ochii mei să se oprească în cele din urmă pe globuleţul stroboscopic.

Simt în adâncul meu că asta e ultima mea şansă să o fac să înţeleagă. Să îi arăt că viitorul meu nu era doar despre fotbal.

Era despre noi.

— Ştiu cine sunt *cu* tine, Kim, spun în vreme ce bag mâna în sacou.

Trebuie să-i arăt talismanele, tot ce avem noi doi. Zalele goale o vor trimite cu gândul la ceea ce urmează.

— Înainte să te hotărăşti, te rog, gândeşte-te doar la tot ce am…

Globul stroboscopic se luminează, iar oglinzile

minuscule aruncă fotoni de lumină prin maşină.

Apoi, impact.

Trupul meu e aruncat înainte. Simt arsura centurii când mi se încleştează în jurul pieptului, atât de strâns, încât îmi împinge afară tot aerul din plămâni.

Înregistrez totul încet, dar în acelaşi timp.

Maşina care se învârteşte.

Mugetul unui claxon de camion.

Faruri care revarsă lumină peste parbriz când ne răsucim într-un camion care vine din faţă, un zid masiv de metal ce se năpusteşte spre noi.

Timpul se opreşte suficient cât să mă uit la Kimberly, să-i văd obrajii stropiţi cu pistrui de lumină refractată, ochii mari de groază. Deschide gura să strige, dar tot ce aud e sunetul de metal care se contorsionează, care ţipă.

Şi apoi întuneric.

Capitolul 2

Doare să respir.

Totul e strălucitor şi neclar, vocile şi feţele apar în explozii de culoare şi sunet. Vreau să închid ochii, să dorm. Dar sunt într-un soi de mişcare constantă.

— Traumă severă la cap.

— Fractură craniană prin compresiune.

Plăci albe de tavan înceţoşate. Maşinării care bipăie. Mâini înmănuşate mă ating.

— Kyle? *Kyle!* Uită-te la mine!

Îmi îndrept atenţia spre vocea care mă strigă. E a unei femei. Părul ei roşu e legat într-o coadă de cal neglijentă, făcută în grabă, cu şuviţe de păr căzând în jurul a doi ochi de un albastru intens care devin clari.

— Bun. Asta e bine. Eu sunt doctoriţa Benefield,

neurochirurg, spune femeia, iar eu mă concentrez pe mişcarea buzelor ei pentru a încerca să înţeleg despre ce vorbeşte. O să am grijă de tine, bine?

În jurul capului ei e un nimb de lumină, învăpăiat, roşul părului ei ca focul. Mă holbez la el în vreme ce o altă voce strigă:

— Fractură de femur şi laceraţii interscapulare…

— Tipul vorbeşte mult, nu-i aşa? spune ea, făcându-mi cu ochiul, rapid, încrezător.

Ochii ei albaştri îmi studiază fruntea şi începe să mă întrebe ce fel de muzică îmi place. Vlăguit, încep să vorbesc despre geniul care e Childish Gambino[4], dar îmi e din ce în ce mai greu să rostesc cuvintele.

O rog ca murmurul din jur să înceteze şi să aud doar vocea ei. Ceva din calmul doctoriţei mă linişteşte în tot acest haos. Vocea care ţipă, bipăitul, sunetul de rupere al hainelor care sunt smulse de pe mine, totul dispare. Nu mai e nimic altceva în afară de cercul de lumină arzătoare care îi înconjoară părul. Zâmbetul de pe faţa ei.

Dau să zâmbesc şi eu, dar apoi văd…

O, Dumnezeule!

Îmi văd reflexia în ochelarii ei.

Sângele îmi colorează nasul. O bucată de piele din frunte stă deschisă ca un plic, etalând osul alb de dedesubt. Osul alb fracturat. Craniul meu. Spart.

Încep să intru în panică, şi toate sunetele se revarsă înapoi când un val de spaimă se sparge de mine.

— Aia e…? E… aia e…?

— Eşti în regulă, mă linişteşte ea cu un zâmbet.

Nu-mi pot imagina cum un os care îmi iese din

4 Numele de scenă al lui Donald McLinley Glover (n. 1983) – actor, scriitor, producător, comedian, rapper, cantautor american.

faţă e în regulă, dar expresia ei rămâne la fel de calmă. *De ce* nu-şi pierde cumpătul la asta? Întinde mâna spre faţa mea şi îmi ia un minut ca să-mi dau seama că-mi atinge fruntea, maxilarul, pometţii obrajilor.

— Nu pot… nu simt asta. Ar trebui să simt?

Mi se pare că îi văd zâmbetul pierind pentru o fracţiune de secundă, dar pe urmă mă gândesc că mi-am imaginat doar, pentru că ea doar continuă, mişcându-şi întruna mâinile.

Încerc să nu mă pierd naibii cu firea când uşile batante ale camerei de gardă se deschid brusc în spatele doctoriţei Benefield şi o altă targă este împinsă în încăpere.

Dau să închid ochii când ultimul strop de energie se scurge din mine, dar apoi o văd. O masă de păr blond acoperit cu un strat de sânge.

Nu.

Nu, nu, nu. Brusc, totul îmi revine în minte. Ploaia torenţială. Cearta noastră. Centura care se blochează peste pieptul meu.

— Kimberly, încerc să ţip, dar numele iese abia auzit, pleoapele îmi sunt grele.

Totul e îngrozitor de greu.

— Rămâi treaz, Kyle! spune vocea doctoriţei. Sala de operaţii trei. Acum! strigă ea către celelalte voci din încăpere.

Mă chinui să-mi ţin ochii deschişi, mă chinui să-i ţin aţintiţi asupra lui Kimberly, dar deodată mă mişc, luminile fluorescente mă orbesc în vreme ce fulgeră deasupra mea, una după alta, una după alta, mai repede şi mai repede şi mai repede. Fulger fulger fulger fulger fulger fulger…

„Nu!” vreau să strig. „Duceţi-mă înapoi!” Dar nu

am puterea să formez cuvintele şi totul în jurul meu continuă să se mişte.

Văd un doctor care duce în braţe un copil.

„Fulger.”

O femeie în vârstă care primeşte oxigen.

„Fulger.”

O fată care citeşte o carte. Ridică privirea exact când noi dăm colţul.

„Fulger.”

Apoi doctoriţa Benefield, cu halatul ei alb fluturând înaintea mea, devenind neclară, o imagine care se lăţeşte într-o strălucire ce înghite tot coridorul, până când nu mai rămâne nimic în afară de lumina albă orbitoare.

Capitolul 3

— Kyle!

Imaginile plutesc în faţa mea.

Un glob stroboscopic spart.

Perdele de ploaie.

Părul blond al lui Kimberly, ciufulit şi plin de sânge.

Apoi durerea. Radiază prin capul meu, prin tot trupul. Strâng în pumni cearşaful până când durerea se domoleşte suficient cât să disting o voce care îmi rosteşte numele din nou, mai clar acum.

— Kyle!

Mama.

Încerc să deschid ochii, să mă concentrez pe faţa ei, aflată înaintea mea. Îi văd nasul, gura, dar imaginea ei e prea luminoasă. Neclară. Distorsionată. Ca o fotografie supraexpusă.

— Mamă, spun eu răguşit, simţindu-mi gâtul la fel

de aspru ca şmirghelul.

Ea îmi strânge mâna.

Mă simt obosit. Teribil de obosit.

Doctoriţa intră în câmpul meu vizual. Îmi bagă în ochi o lumină, mă întreabă ce simt şi ce nu simt, apoi îmi cere să-i urmăresc degetul.

„Nu pot… nu simt asta. Ar trebui să simt asta?”

Şi acum panica se instalează din nou. Părul ciufulit, plin de sânge. Targa. Kimberly.

— Ce s-a-ntâmplat… Kim… e…?

Ea nu spune nimic, doar se concentrează pe ceva din mâinile ei. Un clipboard. Clicul unui pix. O notă pe fişa ei.

— Kyle, ţi-aduci aminte de mine? Sunt doctoriţa Benefield. Ai suferit o fractură gravă…

Vocea îi e întreruptă de mugetul unui claxon, un sunet atât de puternic, încât închid ochii strâns, disperat să înceteze.

Când încerc să-i deschid iar, nu e decât durere. O durere mistuitoare care încearcă să mă înghită cu totul. Aşa că îi îngădui s-o facă.

Când mă trezesc din nou, habar nu am cât timp a trecut, dar totul e mai limpede acum. Plăcile albe ale tavanului, pereţii spitalului albaştri-verzui, un televizor într-un colţ, cu ecranul plat negru.

Simt o durere în cap şi îmi aduc aminte de cuvintele doctoriţei Benefield. Ridic mâna şi pipăi bandajul de pe frunte, iar mişcarea mă face să simt smucirea perfuziei din braţ. Privirea mi se întoarce către amestecul de maşinării de lângă mine şi apoi coboară spre silueta care stă la marginea patului meu.

— Sam, reuşesc să rostesc, şi el întoarce repede capul spre mine.

Are ochii roşii şi injectaţi, obrajii uzi.

Imediat, groaza începe să clocotească în mine.

În toată viaţa mea, nu l-am văzut pe Sam plângând decât de două ori. Prima dată când aveam zece ani şi şi-a rupt mâna când a căzut de pe bicicletă, şi a doua oară când golden retrieverul familiei, Otto, a murit, cu trei veri în urmă. Dar asta nu seamănă cu niciuna dintre acele dăţi.

Pare mai rău.

— Sam?

Nu pot pune întrebarea şi el nu răspunde. Doar îşi întoarce ochii roşii spre fereastră şi văd cum lacrimile îi curg mai repede acum.

— Sam, spun din nou, chinuindu-mă disperat să mă ridic în capul oaselor, cu un trup mult prea slăbit pentru a se supune, până când braţele îmi cedează şi mă prăbuşesc la loc în pat. Sam?

Dar el tot nu răspunde.

Chipul zâmbitor al lui Kim dansează în faţa ochilor mei şi eu mă chinui să respir, căci groaza şi vinovăţia se înfăşoară strâns în jurul plămânilor mei, în vreme ce un fulger de durere îmi ricoşează prin cap.

Nu se poate ca ea să fie…

Retrăiesc totul. Începând cu Berkeley, cearta, şi sfârşind cu ochii ei mari de panică în lumina farurilor.

Iar când camionul ne izbeşte, simt cum întreaga mea lume se spulberă, iar durerea din cap creşte şi creşte, până când tot corpul îmi explodează într-un milion de bucăţi, care n-o să fie niciodată adunate la loc.

Capitolul 4

Îmi reazem capul bandajat de geamul rece al maşinii mamei şi privesc afară, în vreme ce picăturile

de ploaie reflectă roşul strălucitor al luminilor de frână din faţa noastră. Au trecut două săptămâni şi eu tot nu pot să cred.

Am crezut că pierderea ei după despărţirea noastră era cea mai groaznică durere pe care o puteam simţi vreodată, dar asta… asta n-o pot rezolva. Nu pot să scot din buzunar o brăţară cu talismane şi să îndrept lucrurile.

A dispărut pentru totdeauna. Îngropată în cimitirul local acum cinci zile, într-o ceremonie la care, din cauza stării fizice, nu am putut să particip.

Când ajungem acasă, rămân acolo în ploaie, strângând la piept cutia de carton de la spital. Înăuntru sunt pantofii mei de gală, rămăşiţele zdrenţuite ale costumului şi brăţara cu talismane ascunsă undeva în tot acel dezastru, cu zalele goale care nu vor fi niciodată umplute.

Ploaia se opreşte brusc. Ridic privirea şi văd o umbrelă neagră deasupra mea. Mama întinde mâna spre bandajul ud de ploaie din jurul capului meu, dar eu i-o dau cu blândeţe deoparte. Nu vreau să fiu alinat sau îngrijit. Oricum n-ar avea efect.

— Vreau doar să fii bine, îmi şopteşte ea, cu buzele abia mişcându-se.

Bine.

De parcă aş putea vreodată găsi o cale înapoi spre bine. Ea se uită la mine îngrijorată şi ochii ei mă sfredelesc când îmi ia cutia şi o bagă sub braţul ei.

Simt nevoia să fiu singur.

Mă echilibrez în cârje înainte de a şontâcăi spre casă şi sus pe verandă, cu mintea înceţoşată, încercând să nu-mi las greutatea pe femurul vătămat şi ţinut laolaltă acum de o tijă de metal. Mama mă ajută să intru în casă şi mă duc glonţ – cel mai încet

glonţ din lume – către subsol, dorindu-mi o doză din ceea ce îmi dădeau la spital pentru a mă cufunda în neant. Cârjele bufnesc zgomotos pe podea în vreme ce înaintez, tare şi constant, ca o bătaie de inimă.

— M-am gândit că poate ai vrea să stai aici, strigă mama în urma mea. Am pregătit canapeaua. Aşa nu va trebui să te oboseşti să urci şi să cobori pe…

— Vreau să fiu în camera mea, spun eu pe un ton ferm.

Deschid uşa care dă spre subsol, locul unde stau din clasa a zecea, şi mă chinui să cobor scările.

O aud pe mama venind după mine şi mâna ei mă prinde strâns de braţ când piciorul meu ajunge pe ultima treaptă.

— Aşteaptă, dragule…, începe ea să spună, dar e prea târziu.

Aprind lumina şi imediat văd toate micile locuri goale unde fusese ea. Cărţi care lipsesc de pe rafturi, pătura ei preferată care lipseşte de pe canapea, chiar poze care lipsesc de pe perete.

— Unde…, încep să spun când împing uşa de la dormitorul meu şi intru împiedicat înăuntru.

Ridic mâna să ating un cui gol unde era poza lui Kimberly din ultimul an.

— Părinţii ei au venit să ia toate lucrurile pe care le lăsase aici. Nu m-am aşteptat ca ei să…

— Au luat totul, spun cu dezgust.

Am lipsit de la înmormântarea ei. Şi acum asta?!

Îmi rotesc capul, căutând ceva ce ei ar fi putut rata. Dar chiar şi încărcătorul roz pe care-l ţinea aici a dispărut. Smuls din perete ca ştecărul unui aparat de menţinere în viaţă.

Furia urcă în mine şi creşte, şi creşte, până când deodată mă golesc. Nu ei au fost cei care au luat totul.

Eu am luat. De la Kim.

Eu sunt cel care am condus maşina acolo. Eu sunt cel care a făcut-o să simtă că trebuia să ascundă ceea ce voia de fapt şi ceea ce acum nu va mai obţine niciodată.

— Îmi pare rău, dragule, spune mama, întinzând mâna spre mine.

— Mamă, pot să rămân singur, te rog? reuşesc să spun răguşit pe când mă îndepărtez de ea.

Ea deschide gura să spună ceva, dar apoi şovăie şi în cele din urmă pleacă. Paşii ei se sting în vreme ce urcă scările şi uşa de la etaj se închide cu un clic. Traversez cu greu camera către un raft din colţ, pe care trofee aurii şi medalii lucitoare stau lângă o fotografie înrămată, una dintre puţinele pe care nu le-au luat. Noi doi la meciul de homecoming, cu pompoanele ei în aer, cu numărul meu desenat pe obrazul ei, cu braţele mele în jurul taliei ei.

Douăzeci de minute mai târziu, cariera mea de fotbalist avea să se încheie. Două săptămâni mai târziu, eram în mod oficial doar Kyle Lafferty, tipul care scria pentru revista şcolii articole despre jucătorul care-l înlocuia.

Tot ce am vrut vreme de multe luni a fost să mă întorc în acel moment. Să dau timpul înapoi. Acum, aş trăi din nou de o sută de ori, iar şi iar, acea accidentare dacă aş putea să o am din nou pe Kim.

BIP, BIP, BIP!

Tresar şi una dintre cârje cade cu zgomot pe podea. Încruntat, mă întorc către sursa sunetului şi descopăr că ceasul meu deşteptător bipăie zgomotos pe noptieră.

Traversez şchiopătând camera şi văd cum cifrele roşii licăre în ritm cu zgomotul.

Mâna îmi încremeneşte pe buton, căci o amintire mă invadează. Mama plecată din oraş, Kim trezindu-se lângă mine, cu ochi mijiţi şi somnoroasă.

— Cine mai foloseşte un ceas deşteptător? a bombănit ea, trăgând cearşaful în sus peste părul ei blond şi venind mai aproape de mine, în vreme ce eu îl opream, uitând imediat de alergarea de dimineaţă la care trebuia să merg cu Sam când ea s-a cuibărit în braţele mele.

Din întâmplare însă, am apăsat pe butonul greşit şi cincisprezece minute mai târziu alarma urla din nou, tare şi supărător. Kimberly a ţâşnit în sus trează, dreaptă ca lumânarea, şi a aruncat obiectul în cealaltă parte a camerei. Mi-aduc aminte ce tare am râs amândoi, în vreme ce soarele dimineţii se înălţa încet pe cer dincolo de fereastră, aruncând o lumină caldă pe faţa ei.

Nu mai văzusem niciodată ceva la fel de frumos. Aproape că o pot vedea…

BIP, BIP, BIP!

Mă aplec şi smulg ştecărul din priză. Bipăitul se opreşte brusc şi chipul lui Kimberly dispare ca un vis la trezire. Mi se strânge inima şi mă chinui să-mi scot tricoul. Trag şi trag, până ce materialul cedează în cele din urmă şi scot un icnet când îl smulg în sfârşit şi-l arunc pe spătarul scaunului de la birou.

Îmi rotesc privirea prin cameră şi-mi dau seama că nu m-am pregătit pentru partea asta. Am fost atât de concentrat să ajung acasă. Lipsisem de la înmormântarea ei şi fusesem suficient de puternic pentru a putea pleca din spitalul în care a murit iubita mea, dar nicio clipă nu m-am gândit la ce urma după.

O săptămână mai târziu, deschid uşa de la intrare, cu lumina dimineţii strălucind prea puternic pe scările

de lemn ale verandei. Nimic nu s-a schimbat, de fapt, de când am ajuns acasă. Cărarea din faţă e tot mărginită de florile parfumate plantate de mama, aleea pentru maşină tot plină de crăpături, gardul alb de lemn încă are o nevoie disperată de un strat nou de vopsea.

Totul e neschimbat. Doar *eu* sunt diferit.

Îmi potrivesc cârjele la subsuori şi o pornesc înainte, şchiopătând pe stradă, pentru a face plimbarea zilnică prescrisă de doctoriţă. Mi-a zis că asta mă va ajuta să-mi limpezesc mintea şi să mă întorc în lume. Îmi va ajuta creierul să se vindece. Din păcate, e o lume unde nu mai există loc şi pentru mine.

Nici nu ştiu când am ajuns până în centrul oraşului, cu străzile din jurul meu ciudat de pustii pentru o zi caldă de vară. Sunt epuizat. Bag mâna în buzunar şi-mi dau seama că mi-am uitat telefonul acasă, ceea ce e probabil mai bine. E plin doar cu apeluri ignorate de la Sam. Mesaje vocale în care mă roagă să vorbesc cu el, să spun ceva, să ştie doar că sunt bine.

Dar nu sunt. Aşa că ce ar trebui să spun?

Mă holbez la vitrinele magazinelor de pe Main Street. Tricouri în dungi şi cărţi aşezate în picioare şi buchete de flori. De câte ori întind gâtul să mă uit înăuntru, mă simt căutând. Uitându-mă după ceva. Dar e ceva ce ştiu că n-o să mai găsesc niciodată pe un raft prăfuit sau ascuns într-un colţ. Habar nu am de ce am venit de fapt până aici. Îmi şterg o picătură de transpiraţie de pe frunte şi mă trezesc în faţă la Ed’s Ice Cream, cu firma veche, roşu cu alb, legănându-se în cârligele ei de metal scârţâitoare în uşoara briză de vară. Slăbit, mă prăbuşesc pe unul dintre scaunele de

metal negre de afară, cu trupul epuizat chiar şi de această plimbare scurtă, simţind cum una dintre cârje m-a ros îngrozitor la subsuoară.

Mă uit lung, nerăbdător, la uşa de la intrare, simţind încăperea răcoroasă, cu aer condiţionat, aflată de cealaltă parte a sticlei, atât de aproape, dar prea departe pentru trupul meu istovit. Nu cred că aş mai putea face nici măcar un pas.

Titlu: FOSTĂ VEDETĂ A FOTBALULUI UNIVERSITAR ABIA REUŞEŞTE SĂ PARCURGĂ UN KILOMETRU.

Subsuoara mă arde acolo unde începe să se formeze o băşică, fierbinte şi cu pielea iritată.

Grozav! Ca şi cum o lovitură la cap şi un picior făcut praf n-ar fi de ajuns!

După câteva minute de opăreală la soare pe scaunul negru de metal, mă adun şi mă ridic să intru înăuntru. Clopoţeii de la uşă clincăne zgomotos deasupra mea şi un val de aer condiţionat rece mă loveşte, meritând din plin efortul.

Comand două cupe de îngheţată la cornet şi mă aşez pe locul de la fereastră. Îngheţata mi se topeşte în gură în vreme ce mă holbez la locul liber din faţa mea. Eu, Sam şi Kim eram mai tot timpul împreună, dar la Ed’s veneam doar cu Kim la o îngheţată. În zilele calde de toamnă, după antrenamente, sau într-o zi oarecare, când nu aveam ore decât dimineaţa, găseam o scuză ca să merg în centru şi o surprindeam cu o cupă de îngheţată de mentă cu bucăţi de ciocolată. Întotdeauna îi făcea o poză înainte de prima înghiţitură şi o posta pe Instagram.

Acum îmi dau seama că pare să fi trecut foarte mult timp de când n-am mai fost aici. Mă întreb ce aş vedea dacă intru la ea pe Instagram. Când a fost

ultima îngheţată de mentă cu ciocolată?

Nu-mi aduc aminte să mai fi venit după accidentarea mea. Nici măcar o dată. Şi n-am nici măcar un motiv bun pentru asta.

Mă holbez la scaunul gol din faţa mea, cu o strângere de inimă de vinovăţie, şi mă înfior amintindu-mi cuvintele ei din acea seară. Îmi întorc privirea şi mi se opreşte răsuflarea când o văd pe fata care serveşte la tejghea. Stă aplecată peste uriaşul congelator ca să ia pentru un client o cupă de îngheţată cu cremă de nuci, cu părul ei blond adunat într-un coc neglijent. O senzaţie dureroasă îşi înfige ghearele în inima mea, la fel ca arsura îngheţată a cefaleei la rece.

Kimberly.

Îmi ţin respiraţia, aşteptându-mă să văd pometii aceia înalţi, zâmbetul acela strălucitor care te face să simţi că totul e în regulă, ochii albaştri care se dau peste cap în vreme ce mă întreabă la ce naiba mă holbez.

Fata îşi înalţă capul pentru a-i zâmbi clientului şi… nu e ea. Bineînţeles că nu e ea.

Mă ridic repede de pe scaun şi îmi bag cârjele sub braţe. Ochii căprui ai fetei mă urmăresc din spatele unor ochelari cu rama de sârmă în vreme ce mă îndrept spre uşă cât de repede pot.

— O zi frumoasă! îmi strigă ea, veselă şi prietenoasă.

Reuşesc un zâmbet vag, dar colţurile gurii mă dor de efort. Chiar şi cea mai simplă interacţiune umană mi se pare mai grea decât turele de stadion din timpul antrenamentelor. Realitatea dispariţiei lui Kim e o apăsare sfâşietoare care creşte cu fiecare zi. Momente şi amintiri care sapă încet din mine până când nu mai

rămâne nimic.

Am nevoie de ceva care să mă distragă.

O iau neliniştit în josul străzii.

Nu pot să mă întorc acasă. În camera mea cu locul gol unde era poza ei. La canapeaua unde stăteam până târziu în serile de vineri, uitându-ne la filme de groază până răsărea soarele. La dulapul în care se mai află două pungi nedeschise cu chipsurile Lay’s cu gust de barbecue, preferatele ei.

Uşile aurii ale vechiului cinematograf din colţul străzii se deschid când un bărbat în vârstă intră târşâit. Literele negre groase de pe marchiză mă cheamă.

Mă apropii, sprijinindu-mă în cârje, de casa de bilete şi cumpăr un bilet la următorul spectacol, fără să mă obosesc măcar să întreb ce e. Nu contează.

Sunt câţiva oameni înăuntru, răspândiţi în toată sala, încercând să învingă dogoarea miezului de vară, dar nu recunosc pe nimeni. Observ un cuplu tânăr care chicoteşte pe ultimul rând, ţinându-se de mână, şi mă străduiesc să mă aşez cât mai departe cu putinţă de ei. Doar un minut mai târziu, luminile se sting şi eu mă holbez cu o privire goală la ecran, uitându-mă cum personajele se perindă prin scenele lor, în vreme ce mintea mea face exact opusul. Rămâne ancorată cu încăpăţânare de durerea zvâcnitoare din piciorul meu, de pielea de sub braţ care mă ustură, de faptul că lângă mine nu stă Kim, încercând să ghicească subiectul.

Un râs zdravăn scos de tipul din mijlocul rândului meu mă opreşte din încercarea de a-mi întinde piciorul şi îmi dau seama ce pierdere imensă de timp e asta.

Ce pierdere imensă de timp e *totul*!

Îmi iau cârjele şi mă salt cu greu din scaunul roşu care scârţâie, apoi arunc cutia plină de popcorn în coşul de gunoi în drumul meu spre ieşire.

Când ajung acasă, fiecare bucăţică din corp îmi arde, iar tricoul e complet ud de sudoare.

Stau pe veranda din faţă, cu mâna pe mânerul uşii, cu plămânii făcând un efort de a respira, şi îmi fac curaj înainte de a deschide uşa.

Din prag, mă uit în sufragerie şi o văd pe mama ridicându-se de pe canapea, cu neliniştea evidentă în colţurile gurii şi în cuta de pe frunte.

— Am fost aşa de îngrijorată pentru tine…

— Sunt bine, i-o tai eu, dorindu-mi ca vocea să-mi sune sigură, dar când colo e aspră şi plângăreaţă.

Podeaua de lemn scârţâie când mama se ridică să-mi arate telefonul. Ecranul se luminează şi văd o serie de apeluri nepreluate şi mesaje necitite.

— Ai plecat fără telefon. N-am avut cum să te sun, să văd dacă eşti bine.

I-l smulg din mână şi încerc să trec pe lângă ea către uşa care dă spre subsol, dar când o ocolesc, dau cu ochii de o poză de pe perete. Suntem noi doi în vara după moartea tatălui meu, ea cu braţele în jurul meu, iar eu arunc un zâmbet ştirb către cameră. Doar că de data asta văd ceva dincolo de zâmbetul ei. Ceva ce acum recunosc. Pierdere.

Fac un pas înapoi şi o strâng în braţe, adulmecând parfumul familiar pe care-l foloseşte întotdeauna.

Când braţele ei mă cuprind, aceleaşi braţe care m-au ţinut strâns în acea vară, clipesc cu disperare ca să nu cedez nervos.

Mă desprind de ea şi mă duc grăbit spre camera mea, respirând gâfâit şi neregulat, în vreme ce imagini

din magazinul de îngheţată şi sala de cinema şi momentul dinaintea accidentului se amestecă, iar camera se înclină şi eu mă târăsc în pat şi îmi trag aşternuturile peste cap.

Totul e neschimbat. Şi totuşi, nimic nu mai e la fel.

Lumea poate să meargă înainte dacă vrea să o facă.

Eu nu vreau.

Capitolul 5

— Kyle! Trezeşte-te!

E vocea lui Kimberly. O durere fulgerătoare îmi străbate fruntea şi sudoarea mi se lipeşte de braţe, spate şi picioare. Întind repede mâna spre veioză şi aprind lumina. Mă uit prin cameră şi văd o umbră care dispare în sus pe trepte.

Cu mişcări frenetice, arunc deoparte aşternuturile şi şchiopătez cât de repede pot în sus pe scări şi deschid cu o smucitură uşa.

— Kimberly! strig după ea. Kim!

Mă uit în jur, dar nu-mi răspunde decât tăcerea, întunericul care răsună cu putere în urechile mele.

Am *auzit-o*. Am simţit greutatea mâinii ei pe braţul meu. A fost aici. Sunt sigur de asta.

La fel de sigur cum sunt că asta nu are nicio noimă. Străbat holul şontâcăind, sprijinindu-mă de perete când intru împiedicat în sufragerie şi aprind lumina ca să văd…

Nimic.

Canapeaua e goală. Nu e nimeni aici.

Ca un idiot, încerc uşa de la intrare, apăsând pe clanţă, dar uşa e bine încuiată. Abia atunci îmi aduc aminte că ea nu a avut niciodată o cheie.

Răsuflu tremurat şi îmi reazem capul de lemnul tocit, cu tâmplele bubuindu-mi după săritul brusc din pat, în vreme ce adrenalina se scurge din mine, devenind înfrângere. Îmi forţez respiraţia să se calmeze, dar când mă întorc să mă culc la loc, respiraţia aceea chinuitoare izbucneşte din mine cu un şuierat sonor.

Kimberly.

Stă pe canapea, cu o pătură albă pufoasă pe umeri. Strânge mai bine pătura în jurul ei, iar fluturii albaştri desenaţi pe ea se mişcă de parcă ar fi vii. Kimberly. Chiar aici, în faţa mea.

„Nu poate fi real.” Ştiu că nu poate. Ştiu că asta nu poate însemna decât că mintea mea e mai varză decât cred doctorii.

Dar am nevoie să fie real.

Mă reped spre ea într-un suflet, dar mă împiedic de covoraşul de la intrare. Întind mâna să mă sprijin de perete înainte să cad.

Când mă îndrept, ea nu mai e, lăsând doar pernele de pe canapeaua goală.

Mă îndrept spre fotoliu, cu privirea aţintită asupra canapelei. Mă aşez şi mă holbez la locul acela gol tot restul nopţii, aşteptând ca ea să vină înapoi, cu degetele încleştate pe braţele fotoliului. De câte ori încerc să adorm, tresar cu gândul că *am văzut-o*. Mă simt de parcă aş fi dat pe gât o doză întreagă de Red Bull.

Nici măcar nu-mi dau seama că a răsărit soarele până nu aud paşii mamei coborând de la etaj.

— Bună dimineaţa, îmi spune ea.

Ridic capul şi o văd într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă, cu părul îngrijit pieptănat. Mă silesc să mă ridic, şi piciorul meu rănit mă doare după

ce am stat toată noaptea în fotoliu, încordat şi fără să mă mişc.

Ea se reazemă de balustradă şi ridică din sprâncene.

— Vrei să-mi explici?

— Eu… ăăă, încep să bâigui, întinzându-mă ca să câştig ceva timp pentru a găsi o scuză. N-am putut să dorm.

Îmi dau seama că nu mă crede, dar trec pe lângă ea, şchiopătez către uşa care dă spre subsol şi mă strecor înăuntru înainte să mă mai întrebe şi altceva.

Rezemat de uşa închisă, răsuflu prelung. Pentru prima oară de la moartea lui Kim, am ceva la care să mă concentrez.

Trebuie să o văd din nou.

În următoarele trei nopţi, după ce mama urcă scările în dormitorul ei, rămân de veghe în fotoliul din sufragerie, atent la fiecare pâlpâire de lumină sau scârţâit din casă. Dar Kim nu apare. Nici pătura albă pufoasă şi nici fluturii albaştri.

Practic, îmi ţin cu mâna ochii deschişi când ceasul deşteptător al mamei sună în fiecare dimineaţă, ca să mă furişez la loc în subsol înainte să fiu poftit în emisiunea de dimineaţă de la „Douăzeci de întrebări”[5].

În cea de-a patra noapte, durerea de cap mă ucide şi mi-e din ce în ce mai greu să stau treaz. Mă uit cu ochii mijiţi la canapeaua goală, încercând să mă lupt cu epuizarea. Lui Kim îi plăcea întotdeauna să mă facă să aştept. E singurul lucru de care mă agăţ. Singurul

5 Joc de întrebări și răspunsuri, apărut în secolul al XIX-lea ca joc de salon, apoi dezvoltat ca emisiune-concurs de radio (1946) și televiziune (1949), cunoscând succesul vreme de aproximativ un deceniu.

lucru care mă face să merg înainte.

Ceasul din hol abia mai ticăie după miezul nopţii, aşa că îmi proptesc piciorul rănit pe măsuţa de cafea, într-o încercare de a sta puţin mai comod.

Aţipesc preţ de ceea ce pare o fracţiune de secundă şi, când deschid ochii, locul gol e din nou ocupat.

De mama.

— Vrei să-mi explici *acum*? spune ea, încrucişându-şi braţele, îmbrăcată în bluza de pijama bleumarin cu model.

Ştiu că n-ar trebui, dar întrebarea ei mă irită.

Chiar vreau să-i *explic* mamei cum cred că văd fantoma prietenei mele moarte? Nu prea. Deja încep să mă simt puţin cam caraghios doar când mă gândesc să rostesc asta cu voce tare.

Înghit cu greu şi scutur din cap. Înainte să mai poată întreba ceva, mă ridic şi şchiopătez pe hol către subsol.

— Kyle.

Picioarele ei lipăie uşor în urma mea, dar eu trântesc uşa exact în faţa ei. N-am dispoziţia necesară de a fi luat la întrebări despre ceva ce sunt al naibii de convins că nici eu nu pot măcar să-mi explic. Ştiu doar ce am văzut. Cel puţin cred că ştiu.

Mă aşez pe prima scară în timp ce aştept să plece. Îmi sprijin capul de tocul uşii şi ochii încep să mi se închidă încet, dar o şoaptă mă aduce din nou la starea de conştienţă şi îi aud vocea venind de dincolo de uşă.

Mama.

— Aşa l-am pierdut pe tatăl tău, spune ea încetişor, iar eu ascult. Am văzut cum s-a stins.

Mă ridic încet şi întind mâna pentru a-mi aşeza palma pe uşă în vreme ce ea continuă să vorbească.

Lumina blândă din hol se strecoară pe sub uşă.

— Of, Kyle.

Vocea ei e atât de tristă.

Oftez şi apăs pe clanţă. Ea stă aşezată pe podea, cu spatele rezemat de perete, cu ochii închişi. *Arată* atât de tristă. Mă simt îngrozitor.

— Oasele tale bătrâne sunt bine? întreb cu un zâmbet vag. Să stai aşa pe podea?

Ridică privirea şi îşi dă ochii peste cap. Sigur nu i s-a părut o glumă bună.

— Ha-ha, se amuză ea.

Mă întind şi o ajut să se ridice, cu mâinile ei înfăşurate uşor în jurul braţului meu.

— OK, ai câştigat. Mă duc să mă culc…, îi spun, conducând-o spre scări. Dacă te duci şi tu.

— Te iubesc. O să fii bine, mă linişteşte ea, studiindu-mi faţa şi luând o hotărâre, înainte să-mi strângă în cele din urmă uşor braţul şi să se îndrepte spre scări.

Închid uşa în spatele meu şi mă aşez în tăcere pe prima treaptă a scării către subsol, ţinându-mi răsuflarea, aşteptând vreme de ceea ce mi se pare o oră, până când sunt sigur că n-o să mai stea cu urechile ciulite ca să audă scârţâitul uşii care se deschide sau lipăitul picioarelor mele pe podeaua din lemn de esenţă tare. Îmi verific telefonul şi văd că e 3.30 dimineaţa, adică mai sunt câteva ore până să răsară soarele.

Mă furişez tăcut în sufragerie, gata să-mi reiau locul în fotoliu, dar o siluetă aşezată pe canapea mă face să mă opresc brusc.

E mama, ghemuită colac, dormind dusă. Sforăiturile ei uşoare sunt singurul sunet din cameră. Iau pătura de pe spătarul canapelei şi o învelesc, şi

ceva din imaginea asta înrăutăţeşte toată situaţia.

„O să fii bine.”

Mă gândesc la cuvintele ei şi inima începe să-mi bubuie. Mă întorc spre camera mea, învins, şi îmi ating bandajul de pe frunte, îngrijorat că ceea ce se află sub el e mult mai vătămat decât au crezut iniţial doctorii. Îngrijorat că *n-o* să fiu bine.

Îngrijorat că aş fi putut să stau treaz o sută de nopţi şi locul acela de pe canapea ar fi rămas gol în fiecare dintre ele.

Pentru că, de fapt, ea n-a fost niciodată acolo.

Capitolul 6

Zilele încep să se scurgă cu repeziciune. Mesajele rămân necitite; ambalajele de mâncare acoperă podeaua. O săptămână se topeşte în două, şi apoi o lună, şi curând aproape întreaga vară trece, iar soarele apune tot mai devreme dincolo de mica mea fereastră de la subsol.

Nu mă ridic din pat dimineaţa. Nu fac nimic.

Doar zac, refuzând toate încercările mamei de a mă scoate din cameră. Nu mă interesează să mă torturez singur. Ştiu ce mă aşteaptă acolo afară.

În subsol, de cealaltă parte a uşii camerei mele, sunt uşile de sticlă care dau în curtea interioară. Aceleaşi uşi pe care se furişa Kimberly după ce mama adormea. M-aş putea duce sus, dar aş vedea gazonul din faţa casei unde obişnuia ea să facă roata în generală, sau bucătăria unde am făcut tortul ăla de ciocolată care arăta oribil, dar era incredibil de delicios, pentru ziua lui Sam.

Dar, în primul rând, nu vreau să-i ofer creierului meu niciun motiv pentru a-mi juca feste. Nu vreau să

cred că o văd *pe ea.*

Bătăile mamei la uşa mea devin din ce în ce mai frecvente, la fel ca sunetele paşilor ei încolo şi-ncoace prin faţa uşii mele în vreme ce se roagă de mine.

— Eşti acolo. Ştiu că eşti.

Astăzi încearcă mânerul uşii. O dată. De două ori. Dar acum am încuiat uşa.

O simt de cealaltă parte, forţându-mă să o las să intre. În schimb, las încă o dată lumina zilei să se topească în amurg. Mă lupt să-mi ţin ochii deschişi cât de mult pot, pentru că, atunci când adorm, visele mele sunt pline de globuleţe stroboscopice scânteietoare, becuri fluorescente de spital, farurile unui camion venind tot mai aproape.

Cel puţin când sunt treaz, pot să plutesc în neant.

Nu ştiu cât timp a trecut, dar nici nu contează.

— Scoală-te! În clipa asta!

Mă chinui să deschid ochii şi printre pleoapele întredeschise o văd pe mama stând în picioare lângă mine şi scuturându-mă ca să mă trezesc. Mă uit dincolo de ea şi văd uşa de la camera mea dată de perete, scoasă cu totul din balamale. Cum am putut să dorm în tot acest timp?

— Te ridici acum din pat şi te aduni, spune ea, aruncând de pe mine pătura. Trebuie să discutăm.

Eu scot un geamăt şi apuc din nou păturile, trăgându-le pentru a mă îngropa sub ele.

— Despre ce? mormăi în vreme ce ea se aşază pe marginea patului, cu o figură încruntată.

Hopa!

Mama e serioasă!

Mă uit la ea peste marginea aşternuturilor, îngrijorat de ceea ce urmează să spună.

— Kyle, e aproape septembrie. Toţi prietenii tăi

încep să plece la colegiu. Sam s-a înscris la cursurile colegiului local, mă anunţă, inspirând adânc. Deci, UCLA.

Mă ridic în fund şi-mi dau deoparte din ochi părul ciufulit, iar vârfurile degetelor ating cicatricea de pe frunte. Doar nu poate să creadă că eu chiar am să mă duc!

— Ce-i cu asta?

— *Ştiu* că UCLA trebuia să fie pentru tine şi Kimberly. Ştiu cât de mult îţi doreai asta, spune ea şi se întinde să-mi ia mâna. Dar trebuie să accepţi că acel viitor pe care l-ai planificat nu mai e *posibil*.

Mă uit spre fanionul albastru cu galben al UCLA, pe care mi-l cumpărase Kimberly. Viitorul pe care îl planificasem n-ar fi fost oricum posibil. Kimberly şi-ar fi făcut bagajele pentru a începe o nouă aventură la Berkeley.

Fără mine.

Simt cea mai uşoară tresărire de furie şi apoi un val familiar de vinovăţie. Kim ar da orice doar să meargă undeva. Doar *să fie* aici.

— Dar asta nu înseamnă că nu ai un viitor, continuă ea. Ar trebui să pleci peste o săptămână şi jumătate, şi poate că asta ar fi…

— Am de gând să cer o amânare, o întrerup cu hotărâre.

E singurul lucru care o va face pe mama să mă lase în pace, cel puţin câteva luni.

— Primele două trimestre. E prea curând.

Ea încă nu trebuie să ştie că n-o să pun niciodată piciorul în campusul ăla.

Clipeşte. Nu se aşteptase deloc la asta. Pot să-mi dau seama din umerii ei încordaţi că era pregătită pentru o luptă, dar asta e o logică pe care nu o poate

ignora, şi pe asta m-am bazat şi eu. Aşa că încuviinţează din cap, mulţumită, bănuiesc, că am luat totuşi o decizie în privinţa vieţii mele.

— Bine. Dar dacă faci asta, ai nevoie de un plan nou. Dacă amâni UCLA, nu poţi pur şi simplu să faci…

Vocea i se stinge şi arată spre grămada de haine murdare. De farfurii murdare. Spre coşul de gunoi care dă pe dinafară.

— *Asta*. Trebuie să faci *ceva*.

Cercetez cu privirea totul în jur. N-am ieşit de aici toată vara şi se vede, dar nu pot să-mi adun energia ca să-mi pese cu adevărat.

— Eşti încă în viaţă, continuă ea, strângându-mi mâna. Şi nu te poţi opri pentru că ea nu mai e. Trebuie să continui să trăieşti.

Răsuflu prelung şi-mi trec degetele prin părul încâlcit. Chiar şi să port această conversaţie mi se pare epuizant. Habar nu am ce înseamnă acum să trăieşti.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep, mărturisesc eu cu sinceritate.

Poate că dacă îmi spune doar ce vrea, o să fie suficient.

— Sam vrea să te vadă, zice ea, întinzându-mi telefonul.

Nici măcar nu ştiu cum a pus mâna pe el.

— Au trecut mai multe luni de când n-ai mai vorbit cu el şi ştiu sigur că suferă şi el. Ai putea începe cu asta.

Îmi aruncă telefonul, care mă loveşte fix în piept şi bâjbâi cu mâinile ca să-l prind. Nu mai am reflexele de odinioară. Ecranul se luminează şi văd zeci de apeluri şi mesaje, cele mai multe de la Sam şi câteva de la nişte tipi cu care am jucat fotbal de-a lungul anilor,

deşi aceia au renunţat de mult.

Sam e singurul care încă mai încearcă.

Parcurg încet mesajele lui, privind cum trec de la „hei, frate, ce faci?” la „frate, au trecut aproape două luni de când nu mai am veşti de la tine. sună-mă. Îmi fac griji pentru tine.”

Nu ştiu cum să-l privesc în ochi după tot ce s-a întâmplat. Cum adică *vrea* să mă vadă? Întâlnirea noastră nu ar fi decât o altă amintire dureroasă a trioului nostru care s-a destrămat.

— Nu-l poţi ţine departe la infinit, îmi spune mama, citindu-mi gândurile. Mă bate de două ori pe picior şi se ridică. Hai, sună-l şi scoală-te din pat. Du-te la magazin. Nu mai fac cumpărături pentru tine şi nici nu-ţi mai gătesc, mă ameninţă ea, îndreptându-se către uşă. Poate că dacă ţi-e îndeajuns de foame, va trebui să ieşi şi să te alături celor vii, adaugă ea.

Stomacul meu chiorăie drept răspuns.

Trădătorul!

Ajung la Stop and Shop ud leoarcă. Blugii mi s-au lipit de picioare, de pielea care s-a obişnuit cu căptuşeala pufoasă a pantalonilor de trening. Mi-a luat aproape o oră să ajung acolo, şchiopătând pe drumul şerpuit care trece pe lângă liceul meu şi bibliotecă. Piciorul meu încă suferă fiindcă n-am mai dat pe la şedinţele de fizioterapie.

Mama şi-a lăsat intenţionat cheia de rezervă pe blatul din bucătărie, dar nici nu mă gândesc să mă aşez din nou la volan.

Încerc să evit să mă uit la toate vitrinele care îmi aduc aminte de Kim. Restaurantul chinezesc de unde luam întotdeauna mâncare la pachet în săptămâna examenelor finale, iar Sam înfuleca tot lo mein-ul. Cafeneaua de unde Kim îşi lua latte-ul de şapte dolari

cu lapte de ovăz, insistând că era „mai bun decât cafeaua adevărată”. Salonul de coafură de pe colţ unde îşi făcea şuviţe în vreme ce eu şi Sam ne uitam la meciuri pe telefoane în sala de aşteptare.

Aşa că îmi ţin privirea aţintită asupra picioarelor până când uşile glisante de la Stop and Shop se deschid cu o explozie de aer răcoros. Iau un cărucior ca să scap de o parte din presiunea din picior şi străbat toate coridoarele pentru a lua lucrurile de care am nevoie, clefăind dintr-o pungă uriaşă de Funyuns[6] pe care o înşfac din mers de pe un raft.

Lapte, ouă, pâine. Mai adaug câteva pachete de rulouri de pizza, pentru că mama nu a precizat ce anume pot să-mi iau de mâncare, iar eu am în subsol un cuptor cu microunde pentru un motiv anume.

Şi motivul ăla sunt rulourile de pizza.

Pornesc spre casă cu cele două pungi de cumpărături tocmai când soarele începe să apună, iar cerul se schimbă din portocaliu-rozaliu într-un albastru intens. Probabil că am stat acolo mai mult decât am crezut.

Bubuitul unui tunet îmi umple urechile, rostogolindu-se puternic şi constant. Mă înfior pentru o clipă, întorcându-mă brusc în furtuna din acea noapte, dar apoi mă uit într-o parte şi văd stadionul de fotbal de la Liceul Ambrose luminat, cu parcarea plină de maşini.

Tobe. Nu tunet.

Uralele se revarsă din tribune, aproape acoperind bătăile de tobă ale fanfarei. E vineri seara; unul dintre primele meciuri de fotbal ale sezonului e în plină desfăşurare. Îmi bag pungile cu cumpărături sub braţ

6 Fulgi de porumb cu aromă de ceapă.

şi cotesc pe alee, luminile şi uralele atrăgându-mă în mulţime şi apoi pe una dintre băncile de metal rece.

Respir adânc. Totul pare… ciudat de perfect pentru prima dată după mult timp. Mulţimea din jurul meu. Uniformele alb cu verde-albăstrui de pe teren. Antrenorul care suflă în fluierul atârnat la gât.

Câţiva dintre jucătorii de la Liceul Ambrose râd pe bancă, îmbrâncindu-se şi glumind. Unul dintre ei se ridică în picioare şi face dansul caracteristic pe care Sam l-a adoptat la fiecare meci din clasa a unsprezecea, în vreme ce un altul fură câţiva Pringles dintr-un rucsac cu şnur de la picioarele lui când toţi ceilalţi nu sunt atenţi. Asta îmi aminteşte *atât* de tare de Sam!

Când eram boboci şi, în mod evident, rezerve, strecuram pe teren tot soiul de gustări în căşti şi le mâncam atunci când antrenorul stabilea cu ceilalţi schema de joc. La un meci, l-am convins pe Sam că ar trebui să încercăm să mâncăm ceva mai sănătos şi să aducem alune în loc de biscuiţi cu fulgi de ciocolată. Evident, aceea a fost ziua în care Lucas McDowell, un tip mai mare decât noi, tot rezervă, s-a gândit să ne toarne la sfârşitul celui de-al treilea sfert.

Antrenorul ne-a pus să dăm atâtea tururi de stadion câte alune mai aveam în pungă.

În ziua aia aproape mi-am pierdut un plămân. Şi pe urmă a trebuit să-l ascult pe Sam văicărindu-se tot timpul cum am fi terminat deja cu douăzeci de tururi în urmă dacă am fi rămas la biscuiţi, pentru că n-ar mai fi *existat* niciun biscuit în pungă la sfârşitul celui de-al treilea sfert.

Zâmbesc în sinea mea şi mă uit la meci. Înainte să-mi dau seama, mulţimea mă absoarbe în cel mai plăcut mod cu putinţă şi strig atunci când echipa

noastră avansează primii 10 metri, după ce running back-ul a prins o minge şi a pătruns prin mijlocul defensivei, sau când cealaltă echipă ratează un field goal uşor de la 13 metri.

Uniformele strălucitoare ale majoretelor îmi atrag atenţia. Sunt pe teren în formaţie, chiar în faţa tribunelor, cu pompoanele lor alb cu verde-albăstrui fluturând în mişcări precise. Când o fată cu păr blond este aruncată în aer, întorc privirea, înainte ca mintea mea să o ia razna.

Îmi concentrez din nou atenţia pe quarterback, care stabileşte schema de joc pe teren. Ochii mei îi urmăresc pe jucători cum îşi ocupă locurile. Observ un fullback care ocupă un loc greşit, lăsând un spaţiu suficient de mare încât adversarul să se strecoare pe acolo. „O, nu!” Vreau să-i strig quarterback-ului să fie atent, dar vocea mi-a îngheţat.

Jucătorul central loveşte mingea. Îmi încleştez mâna pe scaun când linia ofensivă porneşte atacul. Quarterback-ul ridică braţul pentru a lansa o pasă, când apărarea se repede asupra lui. Tricourile roşii atacă, şi tipul solid cu numărul 9 găseşte breşa.

Totul pare să încetinească. Groaza mă apasă pe piept, dar nu-mi pot desprinde privirea. Totul e prea familiar. Mult prea familiar.

Pe teren, fullback-ul îşi dă seama de greşeală şi încremeneşte. Se repede să-şi protejeze quarterback-ul, dar e prea târziu. Numărul 9 e deja acolo, şi doar aerul îl mai desparte de ţinta lui.

Mă ridic stângaci în picioare când quarterback-ul scapă neîndemânatic mingea din mână şi tot trupul i se prăbuşeşte sub greutatea zdrahonului cu numărul 9.

Ţipătul lui răsună în tot stadionul.

Simt un spasm de durere în umăr când îl văd pe fullback strigând după ajutor, în vreme ce quarterback-ul se zvârcoleşte pe pământ, cu braţul întins în spatele lui într-un unghi îngrozitor. Antrenorul aleargă pe teren şi smulge casca quarterback-ului pentru a da la iveală un păr castaniu ciufulit şi… *O, Doamne!*

Mă holbez la mine însumi. *Eu* sunt acolo jos, cu braţul răsucit la spate.

Îmi vine să vomit şi îmi înghit cu greu fierea care mi-a urcat în gât. „E imposibil să se întâmple asta!”

Fullback-ul se lasă pe iarbă. Îşi scoate casca. E *Sam*. Sam a ratat intercepţia jucătorului ofensiv.

De unde stau, văd panica pe faţa celui mai bun prieten al meu.

Piciorul meu rănit tremură şi cedează, nemaiputând să-mi sprijine greutatea. Mă prăbuşesc pe bancă, şi în faţa ochilor mei se desfăşoară unul dintre cele mai groaznice momente din viaţa mea. Cum de se întâmplă lucrurile astea? Creierul meu se joacă iar cu mine. Asta trebuie să fie. Doar gândul ăsta începe să mă liniştească.

„Nu e real. E o halucinaţie. Asta e tot.”

— Eşti mai puternic de-atât, Kyle, spune o voce de lângă mine.

Încremenesc, apoi întorc încet capul.

„Dumnezeule, iat-o!” Kimberly stă pe bancă lângă mine, cu privirea aţintită înainte, concentrată asupra terenului, cu pielea ei luminoasă ca porţelanul sub luminile puternice ale stadionului. Clipesc furios, aşteptând să dispară, dar nu dispare.

— Tu nu eşti aici, şoptesc eu.

— N-am plecat, spune ea şi se întoarce să mă privească, iar luminile stadionului îi luminează chipul.

Toată partea dreaptă a capului e plină de tăieturi şi însângerată, părul ei blond e încâlcit şi roşu. Se întinde să-mi atingă mâna. Şi nu o opreşte nimic. O simt. Dar nimeni altcineva nu reacţionează.

— Tu nu eşti aici. Mă smulg de lângă ea şi sar ca ars, încercând să mă îndepărtez. Tu nu eşti aici! „La naiba, nu eşti aici!”

— La naiba? spune cineva, trezindu-mă din nou la realitate.

Într-o clipită, Kim e înlocuită de un tip cu părul creţ, cu câţiva ani mai mic decât mine, cu faţa vopsită în alb şi verde-albăstrui.

— Hei, băiete, ba da, sunt aici, spune el, trăgându-se mai departe de mine şi măsurându-mă suspicios cu privirea. Dar poate că *tu* n-ar trebui să fii aici.

„La naiba!”

Ce s-a întâmplat adineauri? Ce e *în neregulă* cu mine?

Îmi iau alimentele care au început să se dezgheţe şi plec de acolo cât de repede mă poate duce piciorul meu beteag.

Când deschid uşa de la intrare, capul deja îmi arde. Las pungile să cadă în hol şi mă duc direct la baie.

Respir adânc şi mă apuc de marginea chiuvetei, simţind marmura rece sub palmele mele.

— Ea nu te bântuie. Totul e în capul tău, idiotule! îi spun reflexiei mele din oglindă.

Mă aplec în faţă ca să mă holbez la cicatrice, o linie roşie, lungă şi zimţată, încă inflamată şi urâtă. Ridic mâna, aproape atingând-o, vrând să simt sub degete pielea care se vindecă, întrebându-mă ce mai e rănit sub ea.

Ar putea să fie totul.

Las mâna jos să atingă blatul. Privirea îmi coboară de la cicatrice pentru a-mi întâlni ochii reflectaţi în oglindă, cu pupilele mari şi neliniştite.

— Kyle? spune o voce în spatele meu, făcându-mă să tresar.

Mă reazem pe o parte şi o văd pe mama în oglindă, încă în hainele de la serviciu, cu ochii obosiţi, dar alerţi.

— Eşti bine?

Fiindcă nu reacţionez imediat, mă apucă de mână şi mă conduce pe hol până în sufragerie. Mă aşază pe canapea şi în cele din urmă îi mărturisesc adevărul.

— O tot văd pe Kimberly, spun eu, pregătit pentru expresia de milă care urmează să-i apară pe faţă. Pe canapeaua asta, la magazinul de îngheţată, iar *azi*, în tribună. Ştiu că nu e ceva real… nu trebuie să-mi spui asta. Dar, mamă… pare *atât* de real. Şi tot mă gândesc că mă bântuie pentru că e vina mea că…

Mama mă strânge de mână încercând să mă oprească să mai bat câmpii, dar cuvintele mele atârnă grele în aer.

— Kyle, *nu* e vina ta, mă asigură mama cu vocea ei calmă, plină de convingere. Nimic din toate astea nu te găseşte vinovat. O să te simţi mai bine.

N-o cred, dar cel puţin nu mă priveşte ca şi cum aş fi nebun sau penibil, ceea ce e o uşurare. Simplul fapt că reuşesc să mă destăinui pare să mă ajute să-mi ţin din nou respiraţia sub control.

— Dar oare chiar merit să mă simt mai bine? o întreb.

Vocea mea se frânge la ultima silabă şi înghit cu putere, chinuindu-mă să mă adun.

Mama îmi cuprinde faţa în mâini şi îmi mângâie

uşor obrajii cu degetele ei mari.

— O să fii foarte bine. E nevoie de *timp* ca să te vindeci. Ca să mergi mai departe. Şi nu doar fizic, insistă ea, apoi respiră adânc. Când a murit tatăl tău, am avut nevoie de toată puterea ca să mă adun, să pot să fac efortul de a fi cel mai bun părinte posibil pentru tine.

Amintirile mele din acea perioadă sunt vagi şi incomplete pentru că eram doar un copil de grădiniţă. Eu nu pot acum să-mi revin, dar ea a făcut-o în vreme ce avea grijă de un copil.

— Cum ai reuşit, mamă? o întreb. În seara aia, Kim a spus că nu ştiu cum să fiu eu însumi fără ea, şi încep să cred că are dreptate.

— Încă o mai fac. Câte un pas pe rând, spune ea. Întotdeauna înainte. Niciodată înapoi. Exact aşa cum vei face şi tu.

Ochii ei devin serioşi. Mai serioşi decât i-am văzut vreodată. Se întinde şi mă ia în braţe. Cu faţa îngropată în gâtul meu, abia îi desluşesc şoapta:

— Te vei lupta să îţi revii.

„Întotdeauna înainte. Niciodată înapoi.”

Mă gândesc la asta în timp ce despachetez cumpărăturile şi strecor rulourile de pizza în minifrigiderul meu din subsol. A zis că o să mă lupt să-mi revin. Dar niciodată n-a trebuit să lupt singur. Când am suferit accidentarea la umăr, înaintea meciurilor, înaintea orelor grele de la şcoală, întotdeauna am avut sprijinul lui Kim.

În acea seară Kim mi-a spus că pot merge înainte fără ea.

Însă nu mi-a spus şi cum.

Iau fotografia cu noi de la meciul de homecoming şi mă aşez pe pat. Parcă îmi zâmbeşte.

Împreună formam un întreg. Ne înscriseserăm deja la cursurile de la UCLA, aveam acelaşi orar, deşi ea era singura care avea o oarecare idee pentru specializare. Dar m-am gândit că avea să fie timp să-mi dau seama de detalii. Să-mi dau seama ce voiam *eu*, cu Kim lângă mine în tot acest timp.

Dacă mă gândesc mai bine, cred că nu prea aveam un plan pentru mine. Mai degrabă era un plan pentru *noi*.

Chiar dacă mi l-aş *putea* imagina, în niciun caz nu am cum să merg înainte acum, obsedat de fantoma iubitei mele.

Fosta iubită, mă corectez. Şi cumva asta înrăutăţeşte lucrurile. Ca şi cum nu am dreptul la durerea dinlăuntrul meu, ci doar la vinovăţie. Chiar şi să mă gândesc cum mă bântuie Kim mă face să mă simt ca un ticălos. Ea nu a vrut să fie cu mine în viaţă, şi atunci de ce şi-ar pierde timpul urmărindu-mă acum? Arunc pe pat fotografia cu noi doi, dându-mi seama că mai există o singură explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

Una care chiar are logică.

Poate că pur şi simplu îmi pierd minţile.

Poate că asta şi merit.

Capitolul 7

— Deci? o întreb pe doctoriţa Benefield luni dimineaţă. Sunt dus cu capul?

Mama mi-a făcut o programare ca să-mi demonstreze că nu sunt ţicnit.

Doamna Benefield îşi închide pixul şi îl strecoară în buzunarul uniformei sale albe, în vreme ce clatină din cap şi îmi oferă un zâmbet amuzat.

— Nu. Ai suferit o pierdere importantă şi asta se poate manifesta în feluri neaşteptate.

— Ca, de pildă, să fiu bântuit de Kimberly?

— Ca, de pildă… să vezi ceea ce *vrei* să vezi, mă corectează ea, ridicându-şi iPad-ul ca să-mi arate rezultatele tomografiei computerizate făcute creierului meu în acea dimineaţă. Uite!

Trece de la o imagine a unui creier sănătos la imaginea creierului meu pentru a-mi dovedi că sunt „foarte bine”. Mama îşi întinde gâtul ca să vadă şi ea imaginile, dar eu nici măcar nu mă obosesc să mă uit.

— Creierul este o maşinărie minunată, adaugă doctoriţa Benefield, închizându-şi iPad-ul. El face tot ce trebuie pentru a ne apăra de durere, fie că e una fizică sau emoţională. Nu e nimic în neregulă cu creierul tău pe care timpul să nu-l vindece. OK?

„Să ne apere de durere?” Cum mă apără de durere să o văd pe iubita mea moartă?

Ea mă priveşte până când cedez şi încuviinţez din cap, apoi scoate un reţetar şi un pix şi mâzgăleşte ceva pe o pagină, apoi o rupe şi mi-o întinde.

O iau şi mă uit la ce a scris. Mă aştept să văd un nume aiurit de medicament, dar în schimb scrie: „Relaxează-te! De asta ai nevoie.”

Grozav!

— Kyle, spune ea, şi eu o privesc, uitându-mă în ochii ei serioşi. Viziunile pe care le ai nu sunt adevărate, înţelegi? Vor dispărea atunci când o să fii pregătit. Crede-mă! Dar deocamdată, atunci când apar, scoate reţeta aia. Citeşte-o, ţine-o minte, crede-o!

Dau din cap, dar cuvintele ei nu mă liniştesc. Vor dispărea? Ce-o să se întâmple când şi această ultimă urmă a lui Kim va dispărea? Când o văd, simt că sunt

dus cu capul, ceea ce e complet aiurea, dar în acelaşi timp o văd *pe ea*. Şi nu sunt pregătit să pierd asta.

După ce ajungem acasă, mama pleacă la serviciu. Eu îmi pun un bol de cereale şi mă aşez la masă în bucătărie. O vreme, nu se aude decât crănţănitul meu zgomotos, dar apoi pot să jur că aud o voce înăbuşită, rostind cuvinte pe care nu reuşesc să le desluşesc. Mă opresc, cu lingura în aer, ciulind urechile.

— Mamă? strig, şi vocea mea răsună în casa goală.

A uitat ceva? Ascult mai atent şi îmi dau seama că sunetele par să vină de undeva de jos. Din buzunarul meu.

Când scot telefonul, se aude pârâind difuzorul. O, fir-ar! Pe cine am sunat din greşeală?

— … Sam, spune vocea când duc telefonul la ureche, cuvintele devenind în sfârşit suficient de clare pentru a le auzi.

Deschid gura să răspund, dar el continuă. E un mesaj vocal.

— Nici măcar nu ştiu dacă o să asculţi asta, dar tre' să-ţi spun, sunt speriat. Şi înainte să râzi, fraiere, vorbesc serios. Ne sperii.

Mesajul vocal se întrerupe şi ecranul se luminează, arătând un şir de alte mesaje neascultate.

Mă holbez la telefon. Degetul meu mare şovăie deasupra butonului verde de apelare suficient de mult cât să se întunece ecranul. Înghit în sec, apoi bag telefonul la loc în buzunar.

Abia după ce mi-am terminat cerealele, am curăţat canapeaua din subsol, am umplut un coş întreg de gunoi cu ambalaje de mâncare, am adunat toate farfuriile şi paharele de lângă pat, mă pot gândi că am destul curaj ca să-l sun.

Telefonul sună atât de mult, încât nici măcar nu

sunt sigur că o să răspundă, pe bună dreptate enervat pe mine după toate lunile în care l-am ignorat.

Dar Sam e Sam, aşa că, deşi nu o merit, răspunde.

Sam îşi goleşte paharul de whisky, apoi ia sticla şi se uită la ea, cu o expresie ciudată pe faţă. Îl privesc, observându-i ochii negri obosiţi şi obrajii neraşi, aşa cum nu i-am văzut niciodată.

În mod normal, l-aş lua peste picior, dar de când a ajuns aici acum cincisprezece minute, îmi răspunde monosilabic, indiferent ce i-aş spune.

În mod clar, priceperea mea de a purta o conversaţie e la pământ după o vară întreagă petrecută singur.

— Ăăă… cum de te-ai hotărât să rămâi pe-aici? îl întreb, dând din cap către tricoul albastru cu gri pe care-l poartă, de la colegiul local.

Ştiu că a fost admis la câteva colegii de stat, aşa că nu ştiu exact ce l-a făcut să se răzgândească.

El ridică o sprânceană şi-l văd cum rar l-am mai văzut de când suntem prieteni. Sam e furios.

— Lucrurile n-au fost chiar minunate pentru mine, frate. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a murit, iar celălalt a dispărut de pe faţa pământului, spune el.

O clipă mai târziu, faţa i se îmblânzeşte.

— Nu ştiam ce se petrece cu tine. A trebuit să tot vorbesc cu mama ta.

Iau o gură zdravănă de whisky şi simt cum îmi arde gâtul, dar asta mă ajută să-mi găsesc cuvintele mai uşor.

— Îmi pare rău, Sam, îi spun.

Şi chiar îmi pare. Dar îi sunt dator cu sinceritate.

— Ştiu că am fost un prieten de toată jena, dar pur şi simplu… n-am putut. N-am putut să fiu cu tine. N-

am putut să fiu cu *nimeni*. Uneori, simt că încă nu pot.

Îi simt privirea cercetându-mă.

— Arăţi ca naiba, spune el în cele din urmă, dând din cap spre tricoul meu mototolit, părul prea lung, zulufii din barbă.

Ridic din umeri, fără să-mi pese în mod deosebit cum arăt. Kimberly nu e aici ca să mă vadă. Ea îmi spunea mereu că arăt ca un animal dacă port trening la şcoală. Că poate mai există şi alte haine în afară de şortul de sport. Ce mai contează acum dacă mă bărbieresc sau mă pieptăn sau îmi pun un tricou curat? Ce a contat atunci, dacă tot aveam să ajung aici?

— Bun. Sam oftează şi ultima urmă de furie pare să i se ridice de pe umeri. Mă bucur că nu te-am pierdut şi pe tine, chiar dacă arăţi ca naiba, spune el în vreme ce-şi mai toarnă în pahar. Rânjeşte şi dă din cap către sticlă. Cum a trecut asta prin „vamă”?

— Am găsit-o în geanta de la spital, îi spun, arătând cu capul către dulapul unde mama a băgat totul după ce a scăpat de costumul meu zdrenţuit şi plin de sânge. Probabil că mama a ratat-o.

Ştiu că pot să scap cu asta. Să menţin conversaţia pe whisky şi alte rahaturi. Dar cuvintele lui încă îmi răsună în urechi. E ceva în ele care sună aiurea.

— Te bucuri că nu m-ai pierdut şi pe mine, repet, clătinând din cap. Uneori îmi doresc să fi fost eu. Uneori mi se pare că o aştept să intre pe uşa aia, spun şi mă uit dincolo de hol la canapea, cu pernele ei cenuşii goale. Aştept ca lucrurile să revină la normal.

Faţa lui Sam devine serioasă, aşa cum era atunci când dădea tonul cântecului când ne-adunam cu echipa înainte de un meci important de fotbal.

— Şi eu, spune el, cu o voce fermă. De-asta n-o

putem uita. Trebuie să rămânem împreună pentru că suntem singurii care-i vor păstra amintirea vie. Asta e ce-ar fi vrut Kim.

Ce voia Kim. Am crezut că ştiu mai bine ca oricine ce voia ea. Dar eu nu ştiam. Sam ştia.

Mă gândesc la toate discuţiile purtate fără ştirea mea. Cum a ştiut el ce simţea ea *cu adevărat*. Ce voia cu adevărat.

— De când ştii? îl întreb. Despre Berkeley?

El tace şi, în loc să răspundă, lasă capul în jos.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Da, zic eu simplu.

Dar mă gândesc la ce a spus Kim în maşină despre despărţirea noastră. Despre plecarea ei la Berkeley. *M-ai fi lăsat?*

Şi el gândea la fel?

Mă priveşte un lung moment, şi când îşi dă seama că nu am de gând să explodez, continuă.

— Ştiu că seara aia a fost urâtă, dar ea te-a iubit. Trebuie să nu uiţi asta.

Las cuvintele să-mi pătrundă în cap, ameţindu-mă mai tare decât o făcuse alcoolul. Acel „te-a iubit” la trecut e la fel de tulburător cum a fost şi-n seara aia. Şi e prea mult de analizat în acest moment. Ne mutăm pe un teritoriu mai sigur, vorbind despre planurile lui pentru semestrul ăsta, următoarele meciuri de fotbal de la UCLA, deşi nu mă interesează să aflu noutăţile presezonului.

Iar apoi, când pleacă, promit să nu fiu un măgar şi să-i mai trimit mesaje.

Dar după ce uşa se închide în urma lui, mă trezesc deschizând-o din nou câteva minute mai târziu şi ieşind afară, în aerul uşor răcoros al sfârşitului de vară. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că mă

îndrept spre iaz, cu sticla de whisky pe jumătate golită, în vreme ce şchiopătez pe drumul spre parc. Mă aşez la marginea apei, la umbra uneia dintre sălciile uriaşe, privind cum soarele după-amiezii se reflectă în suprafaţa apei şi trimite luminiţe sclipitoare peste ea.

Vântul adie uşor, fluturându-mi părul şi aducând cu sine o voce. O şoaptă. Cuvintele sunt prea încete pentru a le desluşi.

Mă uit în jur, încercând să le găsesc sursa, dar de data asta nu mă mir când nu văd nimic – doar iarba verde din jurul iazului, copacii înşiraţi pe mal şi un sentiment pe care nu-l pot îndepărta. Ceea ce mi-a spus Sam continuă să mi se rotească în minte, ca turele de stadion după o pungă cu alune confiscată.

Nu mă îngrijorează că aş uita-o. Asta n-aş putea face niciodată. Dar cum naiba ar trebui să ştiu ce voia ea să fac? Cum voia să fiu fără ea?

Vocea se stinge odată cu briza, şi eu îmi trec mâinile prin păr, întrebându-mă cum o să pot să stau pe picioarele mele când mă simt atât de-al naibii de nesigur.

Capitolul 8

Mă zgâiesc la reflexia mea în oglinda din baie şi îmi bag în pantaloni cămaşa albă în timp ce arunc o ultimă privire rapidă de verificare.

Părul mi-e încă lung şi dezordonat, dar barba inegală din ultimele trei luni a dispărut. Am folosit în sfârşit noul aftershave pe care l-am cumpărat înainte de absolvire. Cicatricea de pe fruntea mea s-a micşorat, iar roşeaţa e acum un roz pal, mult mai puţin vizibil.

N-aş spune că arăt bine, dar măcar se vede că îmi dau silinţa.

În plus, nu vreau să mă duc să o văd pe Kimberly arătând ca şi cum n-aş fi auzit niciodată ce e ăla un duş.

Zâmbesc în sinea mea, amintindu-mi de banchetul atletic[7] de la sfârşitul clasei a zecea. Am ajuns acolo direct de la o partidă de touch football[8] cu Sam. Kim m-a tachinat cu asta înainte chiar să punem piciorul înăuntru, apoi a scos din geantă un pieptăn ca să-mi întindă părul într-un fel în care doar ea reuşea cumva.

Întotdeauna se întâmplă aşa, o amintire mă face să încremenesc în loc, să mă opresc brusc.

Dar Sam a avut dreptate săptămâna trecută. Trebuie să mă duc să o văd. Nu pot s-o las să creadă că aş uita-o.

Oftând, ies din baie şi mă duc în camera mea, iar hotărârea se transformă uşor în nesiguranţă când pun mâna şovăitor pe un buchet de stânjenei, cu petalele mov atât de strălucitoare într-o zi atât de apăsătoare.

„Chiar sunt pregătit pentru asta?”

Gândurile mi se întorc la săptămânile care au trecut de când mama a decis să-mi scoată uşa din balamale. Cred că mă simt mai puternic din unele puncte de vedere. Chiar mă duc la şedinţele de fizioterapie. Îi răspund la mesaje lui Sam în loc să le ignor. Nu mai simt că înnebunesc de fiecare dată când o văd pe Kim în fotoliile goale, şi în cealaltă parte a

7 Seară în care se sărbătoresc toate realizările din atletism ale unui an școlar. Evenimentul, la care participă toți elevii care practică atletismul, are loc în iunie și include o decernare de premii, un bufet și dans.

8 Touch football este o variantă a fotbalului american, în care regulile de bază sunt aceleași, dar fără placarea jucătorilor, ci doar atingerea lor, pentru a opri un atac.

camerei, şi în locuri unde nu are cum să fie.

Dar astăzi chiar mă duc să o văd. O să mă duc la cimitir şi o să stau în faţa unei pietre de mormânt pe care se află numele ei şi o să mă străduiesc să-mi dau seama exact ce ar vrea ea să fac.

Şi acum, că a sosit momentul ăla, sunt speriat de-a binelea. Am aceeaşi senzaţie de gol în stomac pe care am avut-o când Kim care-nu-există-de-fapt a decis să apară lângă mine în timpul acelui meci de fotbal de acum două săptămâni. Ce-o să se întâmple când o să fiu chiar lângă ea?

De fapt… Aş putea să o fac mâine. Sau chiar săptămâna viitoare. După ce se întoarce mama acasă, aş putea chiar să-l sun pe Sam ca să… amân. N-aş face decât s-o amân.

— Nu fi aşa o belea, Kyle! murmur şi mă îndrept spre scări şi ies pe uşă, sperând că drumul superlung până la cimitir va dura suficient cât să-mi revin.

Doar că, bineînţeles, ziua de azi mi se pare ca un blocaj pe teren.

Porţile de fier forjat se ivesc mult prea repede, cu copacii groşi care îşi aruncă umbra peste marea de morminte, cu o tristeţe grea în ramurile aplecate spre pământ. Încetinesc pasul pe alee, privind fiecare piatră de mormânt în vreme ce amân destinaţia. Mame, taţi, fii, bunici. Chiar şi copii mici.

La naiba, *nu* vreau să mă aflu aici.

Unele morminte sunt foarte îngrijite, cu flori proaspete înconjurând piatra, cu mici bibelouri de la prieteni şi apropiaţi aşezate dedesubt.

Altele sunt năpădite de buruieni, căci n-a mai rămas nimeni care să aibă grijă de ele.

Oare mormântul lui Kim o să fie în regulă? Sper din toată inima că da. Deşi *pe mine* nu mă deranjează

să arăt neglijent, nu cred că aş putea suporta să văd ceva care-i aparţine arătând aşa.

Mă opresc să studiez o piatră micuţă de mormânt, cu iederă uscată întinsă peste colţurile ei, pe care e gravat un singur cuvânt: ADIO. Fără nume, fără dată, nimic.

La naiba, ce trist! Durerea îmi arde inima şi trebuie să mă sprijin, şi mă uit cu ochii mijiţi la fiecare literă în parte, la *a*, la *o,* până când arsura începe să treacă încet.

Mă întreb ce fel de persoană are o asemenea piatră de mormânt. Dacă cineva îşi mai aduce măcar aminte de ea.

Când toată durerea se stinge, iau o floare mov din buchetul meu şi o aşez cu grijă pe piatra singuratică. Nu ştiu de fapt de ce fac asta, dar pur şi simplu pare un gest pe care cineva ar trebui să-l facă. Mai ales pentru că mormântul de lângă el e înconjurat de o mare de flori roz. Petalele triunghiulare mari sunt viu colorate şi atrag atenţia. Chiar nu ştiu cum de nu l-am văzut pe ăsta primul.

Ating uşor una dintre flori. Mi se pare că le recunosc din grădina mamei. A încercat să le cultive cu câţiva ani în urmă, iar parfumul lor era suficient de puternic pentru a intra pe fereastra bucătăriei noastre în dimineţile de vară.

Dar cum se numeau?

Sunt deja la jumătatea alfabetului, înşirând o grămadă de flori pe care le *ştiu*, când îmi dau seama cât de tare încerc să amân.

Mă îndemn singur. „Haide odată, Kyle!”

Mai fac câţiva paşi pe alee şi gândurile mele se abat de la acele flori roz la piatra de mormânt cu ADIO. Ceva mi se pare aiurea la ea. Dar *de ce*? Sunt

atât de cufundat în gânduri, încât aproape că nu o văd.

KIMBERLY NICOLE BROOKS. ODIHNEŞTE-TE ÎN PACE!

Mi se taie răsuflarea.

Mormântul ei nu e năpădit de buruieni sau părăsit. De fapt, acolo se află deja un buchet uriaş de lalele albastre, o culoare suficient de intensă pentru a avea o urmă de mov la baza petalelor netede.

Lalele albastre.

Mă uit la stânjeneii din mâinile mele. Fir-ar! Lalelele albastre erau în mod clar preferatele ei. O aud acum, spunându-mi că-i plac pentru că se potrivesc cu ochii ei.

Stânjeneii erau însă primele flori pe care i le-am dăruit vreodată. Dacă ar fi aici, Kim ar refuza să mai vorbească cu mine tot restul zilei. Sau al săptămânii, dacă asta ar supăra-o în mod special.

Doamne, o iubeam, dar detestam să-mi facă asta!

O *iubesc,* mă corectez eu. O s-o iubesc mereu. Ce dracu' e cu mine de mă gândesc la asta acum?

Aşez buchetul trist de stânjenei lângă lalele şi ating piatra cenuşie aspră. Trasez cu degetele conturul numelui ei.

— Kim…

Mă opresc şi-mi aşez palma pe piatră, şi toate sentimentele pe care le-am ţinut închise în mine mă copleşesc dintr-odată. Nu pot să fac asta. Nu pot să fiu aici. Nu încă.

Dar respir adânc şi încerc să mă liniştesc.

— Eu… nu pot să cred asta. Clatin din cap, cu gâtul arzând. Nu *pot* să cred. Dar înfrunt neputinţa în fiecare zi când mă trezesc şi tu nu eşti lângă mine.

Simt în tâmplă o durere ucigătoare, care radiază

dintr-un singur punct, aproape sfârâind. Frec locul cu vârfurile degetelor şi mă chinui să continui.

— Dacă aş putea să o iau de la capăt, nu m-aş mai fi înfuriat aşa la petrecere, spun în cele din urmă. Nu aş mai fi forţat acea discuţie în maşină. Aş fi ascultat când ai spus că vrei…

„Să te întorci şi să nu mă vezi acolo.” Înghit anevoie şi cuvintele ei îmi răsună în minte. Încă mă dor, dar e o durere mai blândă decât cea cu care sunt obişnuit.

Şi acum nu e vorba despre durerea *mea*.

— Ţi-aş fi dat timpul departe de mine pe care ţi-l doreai. Aş fi… Te-aş fi lăsat să conduci tu maşina, spun cu un chicot răguşit. Cu siguranţă ai fi râs de asta, continui, aproape auzind sunetul de undeva din preajmă, nevăzut.

„Aproape.”

Deschid gura din nou, vrând să spun atât de multe, dar gândurile îşi pierd forţa, devenind un talmeş-balmeş de cuvinte şi tristeţe, prea răvăşite pentru a le înşira împreună. Îmi înteţesc strânsoarea pe piatra de mormânt, şi totul creşte în minte, creşte, până când creierul meu distrus erupe brusc. O durere ascuţită îmi săgetează tâmplele, în vreme ce fulgere mici de lumină radiază în cap din colţul ochilor.

„Fir-ar să fie!”

— A fost odată ca niciodată un băieţel…, se aude o voce în spatele meu, iar cuvintele sunt suficient de încete şi de blânde pentru a-mi face pielea de găină.

La început, prin ceaţa durerii, cred că e Kim. O altă halucinaţie. Dar vocea nu e a ei.

Mă întorc repede, aşteptându-mă să văd pe cineva, dar nu sunt decât copaci foşnitori. Vederea mi se înceţoşează, apoi mi se limpezeşte. Durerea

zvâcneşte în spatele ochilor, aşa că îi închid, frecându-mi tâmplele până când se domoleşte suficient cât să bag mâna în buzunar şi să scot o sticluţă de Tylenol.

Mă chinui cu sistemul de siguranţă al capacului, până când vărs în sfârşit în palmă trei pastile şi le înghit fără apă.

Dar vocea nu a dispărut.

— Era trist şi singur, răsună ea în spatele meu.

De data asta, când mă întorc, capul meu este suficient de limpede ca să văd o fată într-un pulover galben ca soarele stând la câţiva paşi mai departe, lângă marea de flori roz. Are păr castaniu lung şi ondulat care pare să se unduiască uşor în acelaşi ritm cu copacii din spatele ei.

Mă studiază cu o asemenea nesiguranţă, încât nu pot să nu mă întreb dacă vocea nu a venit de la altcineva. Dar suntem singurii oameni de aici.

Îmi frec ochii şi încerc să-mi concentrez privirea. Fata îmi pare cumva… cunoscută. Oare a fost la Ambrose? Nu cred. Ştiam aproape pe toată lumea care a mers acolo şi sunt convins că mi-aş aduce aminte de ea.

— Bună, îi spun, ridicând mâna în cel mai penibil salut din lume.

Ea se întoarce să arunce o privire peste umăr, ca şi cum ar căuta persoana căreia îi fac cu mâna.

— Te cunosc? o întreb când îşi întoarce privirea către mine.

Încă mai încerc să-mi dau seama de unde o ştiu, poate de prin taberele sportive sau de la meciurile de fotbal, sau poate de la şcoală. Ea scutură din cap şi, deşi aş putea să jur că am mai văzut-o, nu insist.

— Ai spus ceva? Adineauri?

Fata şovăie, şi ochii ei căprui sunt larg deschişi,

curioşi. Sau poate surprinşi. Sau poate confuzi că tocmai a trebuit să mă lupt preţ de un minut şi jumătate cu un capac cu sistem de siguranţă pentru copii.

— Eu… nu credeam că o să mă auzi, spune cu o voce nesigură.

Fac un pas spre ea şi observ o ploaie de pistrui pe podul nasului ei.

— Am auzit pe cineva vorbind. Tu erai?

Ea pare prudentă, ca şi cum nu ar şti dacă să răspundă sau nu. Ochii ei îmi caută privirea.

Ar trebui să mă întorc la mormântul lui Kim, singurul motiv pentru care mă aflu aici, dar în schimb cuvintele se revarsă din gura mea.

— A fost odată ca niciodată, nu?

Privirea ei se aţinteşte într-a mea, şi cele şase cuvinte plutesc între noi.

Îşi dă părul după ureche şi se înroşeşte.

— Eu… spun poveşti, zice ea, atingând uşor una dintre florile roz.

— Poveşti? Cum ar fi… basme?

— Da, răspunde ea, ridicând din nou privirea la mine cu un zâmbet uşor, mulţumit. *Exact.* Cum ar fi basme.

— Super, mă arăt eu încântat, oprindu-mă în faţa ei, cu florile roz între noi.

Vârful unuia dintre tenişii ei Converse galbeni trasează un mic cerc în pământ. Când nu mai spune nimic, încep din nou să vorbesc.

— Cum te cheamă? o întreb, dar vocea ei se suprapune peste a mea, întrebând:

— Te doare capul?

Capul? Întind mâna către cicatrice. Credeam că părul meu lung o acoperă.

Îmi trec degetele peste ea. Durerea stăruie, dar e mai vagă acum.

— Cum de ai…

— Marley, spune ea şi cuvintele noastre se suprapun din nou. Numele meu e Marley.

„Marley.” Numele nu e familiar, dar faţa ei, da.

— Eu sunt Kyle, spun, încercând să păstrez conversaţia pe un singur făgaş. Kyle Lafferty.

Ea încuviinţează din cap şi îmi studiază faţa mult timp înainte de a spune:

— Mâncarea ajută. La durerile de cap.

Privirea mea stăruie fără să-şi dea seama pe gura ei, cu buze delicate şi roz, arcuite în sus la colţuri ca două petale de trandafir.

— Poate că ar trebui să mănânci? E ora prânzului, continuă ea.

O durere iute, ascuţită îmi săgetează tâmpla şi dispare înainte să apuc să ridic mâna ca s-o ating.

— Vrei… să mănânci de prânz? mă întreabă.

— *O*, exclam eu, înţelegând în sfârşit.

Mi se strânge stomacul. Nu sunt aici ca să-mi găsesc prieteni. Sunt aici pentru Kim. Scutur din cap şi dau să mă întorc şi să mă îndepărtez de ea.

— Nu. Ăăă, ar trebui să plec…

— Dar ţi-e foame, mă contrazice ea.

Deschid gura ca să protestez şi, ca la comandă, stomacul meu chiorăie prelung. Perfect! Marley îşi înăbuşă un zâmbet. Trebuie să mă lupt cu impulsul de a zâmbi şi eu în vreme ce râsul urcă în mine, încercând să iasă afară. E o reacţie cu totul străină pentru mine acum, să râd. Dar mă face să mă simt… bine.

Şi are dreptate. Chiar mi-e foame. Dar… să merg cu ea la masă ar însemna să plec înainte să termin de

vorbit cu Kim. Deşi habar nu am ce să spun, nu mi se pare potrivit să fac altceva.

Aşa că dacă nu pot să fac *asta*, atunci probabil ar trebui să mă duc acasă.

— Mulţumesc, dar chiar nu pot, o refuz politicos şi pornesc şchiopătând pe lângă ea pe alee, îndreptându-mă către poartă.

— O, pleci! remarcă ea.

Ceva din vocea ei mă face să mă întorc.

Sunt hotărât să nu mă răzgândesc, dar ea îşi dă părul după urechi, cu ochii căprui aşteptând.

„Mergi mai departe!”

Vreau să o fac, dar simt că am prins rădăcini acolo, iar picioarele mele refuză să-mi asculte mintea.

Marley face un pas spre mine, dar când eu nu spun nimic, îşi bagă mâinile în buzunare şi-mi întoarce privirea.

Poate că se simte singură? Un cimitir nu e chiar un loc grozav în care să stai la ora prânzului.

Mă gândesc că pot găsi ceva în comun cu asta. Viaţa mea socială din ultimele trei luni a fost să stau cu mama. Uneori cu Sam, în ultimul timp, dar în general cu mama. Probabil nu e cel mai normal lucru pe care l-ar putea face un tip de optsprezece ani, dar eu nici măcar nu mai ştiu cum să fiu din nou normal.

Mă uit din nou la ea. Adică, e doar prânzul. Oricum voiam să mă duc acasă şi să mănânc nişte cereale sau ceva.

Îmi oferă un mic zâmbet, ca şi cum ar şti ce gândesc.

— Deci…, mă îndeamnă.

— Mergem să luăm prânzul? o întreb.

Zâmbetul ei ar putea aprinde nouă sori. Ochii par mai strălucitori, cafeniul lor mai intens. Mai vibrant.

Mai verde.

E contagios. Deodată zâmbesc şi eu. Primul meu zâmbet adevărat după multe luni. Şi, ca o schimbare, e un sentiment plăcut să faci pe cineva bucuros.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spune ea, şi o pornim împreună pe alee, către marile porţi de fier.

În vreme ce ne îndepărtăm, eu şovăi şi mă uit înapoi la mormântul lui Kimberly. Nu ştiu ce m-am aşteptat să se întâmple, dar cu siguranţă nu asta. Îi promit că o să mă întorc, că data viitoare o să ştiu ce să spun, dar vocea ei rămâne tăcută.

Capitolul 9

Câteva minute mai târziu, mă opresc brusc când îmi dau seama unde suntem.

Aici? Pe bune? Dintre toate locurile unde aş fi putut ajunge, picioarele m-au purtat în mod automat aici, aleile şerpuite ale parcului ducând la…

— O, ador iazul ăsta, spune Marley.

Mă uit pieziş la ea.

— Ai mai fost aici?

Ea încuviinţează din cap şi o piesă de puzzle se aşază la locul ei. Poate că de-asta mi se pare cunoscută. Probabil că am văzut-o când am fost aici cu Sam şi Kim.

Iazul era unul dintre locurile noastre preferate. Mai ales pentru că de obicei era destul de pustiu seara şi pe deplin pustiu noaptea. Fără lumini în preajmă, ochiul întunecat de apă şi copacii care-l înconjurau erau de obicei cu totul doar pentru noi. Am băut şampanie proastă din pahare roşii de plastic când Kim a devenit conducătoarea majoretelor, iar Sam a stat pe stânca din mijloc, fluturându-şi pumnul în aer, când

a fost inclus în echipa cu cei mai buni jucători ai sezonului, unul al naibii de greu, într-a unsprezecea.

Uneori, eu şi Sam veneam aici singuri dacă aveam timp de pierdut după antrenamente, sau mă întâlneam aici cu Kim ca să ne rezolvăm micile neînţelegeri.

Acum mă întreb dacă *ei* au venit vreodată aici singuri. Dacă ăsta a fost locul în care Kim i-a spus lui Sam despre Berkeley.

— Dar eu mă duc acolo, spune Marley, smulgându-mă din gânduri când arată spre malul opus, la o mică armată de raţe, cu picioarele lor portocalii profilate pe pătura verde a ierbii. Acolo sunt raţele mele, adaugă ea.

Nu ştiu dacă ochii îmi joacă feste, dar pot să jur pe piciorul meu sănătos că iarba pare mai verde acolo. E o metaforă stupidă, dar am nevoie de o scuză ca să mă îndepărtez de banca noastră şi de senzaţia asta de gheară pe care o simt în piept.

— Hai să mergem pe partea aia, atunci!

O pornesc într-acolo, şi ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Marley când fac semn cu capul către cealaltă parte a iazului.

Mă opresc puţin ca să-mi potrivesc cârja şi, când ridic privirea, văd că Marley e deja la jumătatea drumului din jurul iazului, lăsându-mă în urmă.

— Hei! îi strig. Care-i graba?

Ea se răsuceşte ca să se uite la mine, cu părul ei lung fluturând în briză, cu soarele conturându-i faţa. E ca o fotografie retuşată de pe Instagram care a prins viaţă. Un instantaneu perfect, pentru care în mod obişnuit ai avea nevoie de o sută de ani pentru a-l surprinde.

Îmi desprind privirea şi arăt către un mic chioşc cu gustări, aflat la câţiva metri de alee, cu o firmă roşu

cu galben prinsă pe o latură.

— Hai să luăm prânzul! spun eu, repetând cuvintele de mai devreme.

Ea zâmbeşte larg. Ne îndreptăm, mai încet acum, către micul chioşc, unde fiecare dintre noi cumpără un hotdog şi cartofi prăjiţi. Eu iau o coca-cola, dar Marley alege ceaiul rece cu mentă proaspătă, cultivată în mica grădină comunitară din parc.

— Ceaiul rece cu mentă e preferatul meu. Mai ales vara, explică ea, uitându-se pe lângă mine la copacii de pe marginea aleii, care au început să îngălbenească, unul dintre primele semne ale toamnei vizibile peste tot. Mai am doar câteva săptămâni în care să mă bucur de el.

Încerc să-mi ţin în echilibru farfuria şi mă uit la ea cum ia o farfurioară de carton în plus pentru sosuri. Îşi pune cu minuţiozitate şi ketchup, şi muştar, şi maioneză, despărţite de câte un cartof prăjit.

— De ce le-ai separat aşa? Crezi că muştarul şi ketchupul nu se înţeleg? o întreb când ne aşezăm pe iarba verde lucioasă de pe cealaltă parte a iazului.

— Îmi place să cred că… fiecare merită propriul său spaţiu, răspunde ea, vârându-şi un picior sub celălalt în timp ce ridică în aer un cartof prăjit.

Şi atunci, pentru că sunt o javră, îmi înmoi un cartof în grămada de ketchup de pe farfuria mea şi apoi îl trec prin maioneză. Ea se strâmbă când bag toată combinaţia aia în gură.

— Bun, dar ai simţit gustul cartofului?

Mestec, încruntându-mă când înghit. Un gust intens de maio-chup, dar nu prea mult cartof prăjit. Nici măcar n-aş putea spune dacă e făcut din cartof.

Mă uit la Marley cum ia paiul de cartof de-un capăt şi-l trece cu grijă prin ketchup, apoi muşcă

încet.

— Uneori… mai puţin înseamnă mai mult.

Ridic din umeri şi mă forţez să mă uit în altă parte, în direcţia cimitirului. Îmi spun din nou că sunt doar politicos. Că fac un lucru cumsecade. Nu e ca şi cum o s-o mai văd vreodată.

Dar vinovăţia începe să clocotească în mine cu fiecare secundă, iar mâncarea îşi pierde gustul.

Nu de-asta am venit aici. Am venit să-mi iau rămas-bun de la Kim, nu să învăţ protocolul corect al sosurilor de la o fată oarecare pe care am întâlnit-o la câţiva centimetri de mormântul iubitei mele.

Fostei mele iubite, mă corectez pentru a mia oară, şi mai frustrat.

Ce fac?

Îmi termin repede hotdogul, mă ridic brusc şi împing farfuria cu cartofii prăjiţi rămaşi spre ea.

— Ăăă, poţi să-i iei şi pe ăştia, spun, evitându-i privirea, pentru că ştiu că dacă o privesc în ochi, probabil că o să rămân. Trebuie să plec. Mama are nevoie să o ajut la…

— Poate că o să ne mai vedem, mă întrerupe ea din minciuna pe care mă pregăteam s-o născocesc.

De parcă şi-a dat seama de ea, dar nu-i pasă. Îmi oferă un zâmbet mic, timid.

— Poate, răspund eu, deşi sunt aproape sigur că n-o să ne mai întâlnim.

Mă întorc pe călcâie şi mă îndepărtez şchiopătând pe alee.

Încă mă mai gândesc la sosurile alea separate şi la spuzeala ei de pistrui şi la iarba verde de lângă iaz când intru pe uşa din faţă, aproape jumătate de oră mai târziu. Ca la un semnal, mama scoate capul din

bucătărie ca să mă salute înainte chiar ca uşa să se închidă în spatele meu. Îmi studiază pantalonii şi cămaşa călcată.

— Te-ai dus în sfârşit la cimitir azi? întreabă ea, strângând mai tare spatula din mână.

După ce m-am văzut atunci cu Sam, m-a luat gura pe dinainte şi i-am zis că mă gândeam să mă duc, şi de atunci m-a întrebat în fiecare zi despre asta.

— Mda, spun scurt, fără să dau detalii.

Speram din suflet să-mi reuşească.

— Tocmai pregătesc cina. Putem discuta despre asta.

— Am mâncat deja, spun şi mă îndrept spre camera mea.

Mai degrabă mi-aş rupe din nou femurul decât să vorbesc despre ziua asta.

Cobor şontâcăind pe treptele spre subsol şi mă opresc în faţa dulapului ca să-mi las jacheta. Când deschid uşa, privirea mi se opreşte pe cutia vârâtă în colţ.

Cutia în care se află tot ce au putut salva din maşina mea după accident.

O scot de acolo şi o aşez pe podea. Mă uit la ea câteva secunde ce-mi par o veşnicie, încercând să-mi fac curaj să o deschid. Dacă n-am reuşit nimic azi la cimitir, aş putea măcar să încerc să fac asta.

Mă trezesc holbându-mă la o bucată de ţesătură albă străvezie care se iveşte de sub colţul îndoit. Nu ştiu ce e, dar are ceva care mă face să mă tem să desfac clapele. Să văd ce mai e înăuntru.

Îmi fac curaj să întind mâna şi să scot lucrurile pe rând. În vreme ce examinez conţinutul, găsesc o bucată de ţesătură care seamănă cu o eşarfă. Sub ea, o geantă. Un singur pantof.

Bucăţi minuscule din ea, care nu vor mai fi niciodată purtate. Nu i se vor mai înfăşura graţios în jurul gâtului, nu vor mai sta agăţate de umărul ei, nu vor mai fi aruncate din picior în colţul camerei mele după o seară petrecută în oraş.

Caut mai departe şi găsesc globul stroboscopic, complet intact.

Îl ridic pentru ca lumina de la veioza de pe noptieră să se reflecte în el şi să trimită aşchii de lumină în toată camera. Durerea mă înjunghie în cicatrice şi văd micul glob de discotecă aprins în vreme ce farurile camionului se năpustesc spre noi, iar stropii de lumină cad pe faţa îngrozită a lui Kimberly. Inima începe să-mi bubuie şi vederea mi se înceţoşează.

Scap din mână ornamentul şi închid ochii, iar durerea se stinge pe măsură ce amintirea piere.

Când deschid din nou ochii, privirea îmi aterizează pe o cutie mică de catifea aflată chiar la fund. O scot cu grijă şi o deschid, pentru a da la iveală brăţara cu talismane. Îmi înfăşor degetele în jurul ei, iar metalul rece se aşază blând în palma mea.

Îmi trec degetul peste talismane, ajungând în cele din urmă la zalele goale, locul pe care-l lăsasem pentru amintirile noastre viitoare. Amintiri pe care şi le-ar fi făcut singură, la Berkeley.

Acum *eu* sunt cel care îşi va face propriile amintiri fără ea.

Mă gândesc la cuvintele lui Sam de acum două seri, când a venit la mine. „Ce ar fi vrut Kim.” La mama şi la al ei „Mereu înainte. Niciodată înapoi.” La Marley, stând lângă iaz. Iazul *nostru*.

Aşez la loc brăţara în cutia ei şi o pun deoparte. E prea curând. M-am dus azi pentru că am crezut că

asta ar fi vrut Kim.

Şi atunci, de ce fiecare minut nou încă mai pare o trădare a tuturor celor trecute?

Capitolul 10

Câteva zile mai târziu, mă aflu din nou la cimitir, la mormântul lui Kim, pentru că vreau doar să fiu aproape de ea. Nu în felul acela de „viziune înfricoşătoare”, ci mai degrabă într-un fel „nu ştiu ce altceva să fac”.

Aşez un buchet proaspăt de lalele lângă stânjeneii mei ofiliţi, dar un alt buchet mai mare de lalele stă deja rezemat de piatra de mormânt. Mă întreb câte buchete au adus părinţii lui Kim în ultimul timp.

Cel puţin de data asta am adus florile potrivite.

Scot eşarfa de mătase din buzunar şi o aşez încet peste piatră, dând-o astfel înapoi celei căreia îi aparţine.

— Ei bine, Kim, spun eu, dându-mă în spate. La fel ca întotdeauna, mi-e greu să-mi dau seama exact ce vrei. Mă tot gândesc că ştiu, dar…

Mă opresc, pe jumătate aşteptându-mă să-mi răspundă, dar nu se aude decât sunetul vântului printre copaci, cu frunzele foşnind deasupra mea.

Mă aşez pe jos şi îmi sprijin spatele de piatra de mormânt, aşteptând în tăcere un moment de limpezime. Trec cinci minute. Apoi cincisprezece. Dar nu vine nimic. Şi aceeaşi întrebare mi se învârteşte în cap ca o bandă de ştiri care rulează fără oprire.

Mă uit în jur şi văd marea de flori roz aflată la două morminte mai departe. Mă ridic şi cedez în faţa curiozităţii.

Întind mâna şi ating petalele moi ale unei flori.

— Crini orientali, spune o voce în spatele meu.

Iisuse! Tresar, simţind că-mi sare inima din piept când mă uit şi o văd pe Marley stând lângă mine, cu părul ei lung strâns la spate cu un elastic galben. Trage crinul pe care l-am atins şi ochii ei căprui îl studiază.

Ochii mei cercetează piatra de mormânt cuibărită printre florile roz.

— Sora mea, Laura, spune încetişor Marley. Ea a fost eroul meu. M-a iubit aşa cum sunt, zice ea, ca şi cum reluăm o conversaţie începută deja. Aşază floarea pe piatră. Nu a contat pentru ea că sunt diferită. Sau sensibilă. Sau tăcută.

Ridică privirea spre mine şi pot să văd în sfârşit de unde vine intensitatea din ochii ei. E pierderea, îngropată în căpruiul adânc, o durere familiară înfăşurată în jurul irisurilor. Cunosc durerea asta. E ca şi cum m-aş privi într-o oglindă.

— Voiam să fiu ca ea, adaugă Marley, luându-şi privirea de la mine şi întorcându-şi din nou faţa spre flori.

— Câţi ani aveai când…

— Tocmai împliniserăm paisprezece ani.

„Împliniserăm”? Dar n-apuc să întreb nimic, căci completează ea.

— Gemene.

„La naiba!”

— Ce s-a întâmplat?

— O, eu nu spun poveşti triste, zice ea.

Apoi zâmbeşte cu tristeţe, ca şi cum o perdea ar cădea în spatele ochilor ei.

Bine, atunci. Ăsta e în mod *clar* un subiect sensibil. Rămânem tăcuţi un lung moment.

— O!

Îşi trage de pe umăr geanta galbenă şi mă surprinde scoţând o singură floare dintr-un buzunar lateral. Ochii i se limpezesc şi mi-o întinde, ca şi cum eu i-aş fi cerut să mi-o aducă.

Întind mâna prudent şi o iau, studiindu-i centrul galben rotund, cu petalele din jurul lui perfect egale şi albe. Pe-asta chiar o ştiu.

— O margaretă? întreb.

— Florile au înţelesuri diferite, spune ea, simţindu-mi nedumerirea. Asta m-a dus cu gândul la tine, continuă Marley, dând din cap spre margaretă.

— De ce? Ce înseamnă? întreb, un pic surprins că florile pot avea vreo semnificaţie.

Credeam că sunt doar ceva drăguţ la care să te uiţi.

— Speranţă, spune ea simplu.

„Speranţă.” Crede ea că *am* speranţe? Eu nu mai sper prea multe acum.

— Mă bucur să te revăd, adaugă ea deodată, evitându-mi privirea. Nu eram sigură că o să te mai văd.

Mă abţin să spun că eu n-aveam de gând să o revăd. Zâmbesc doar, şi apoi, ca şi când deja plănuiserăm asta, o luăm în jos pe alee şi ne îndreptăm spre iaz. Cumpărăm nişte popcorn de la un vânzător din parc şi apoi mergem pe partea iazului unde sunt raţele. Se adună toate în jurul picioarelor ei şi o privesc curioase, măcănind atât de tare, încât pot să jur că toate au minimegafoane.

O văd cum bagă mâna în cutia cu dungi albe şi roşii şi le azvârle câteva floricele, iar părul îi alunecă pe faţă. O imit, luând o mână de popcorn şi împrăştiind-o pe jos în faţa mea. Raţele se năpustesc de parcă n-ar mai fi mâncat nimic toată viaţa lor.

— Vii des aici? Să hrăneşti raţele?

Ea şovăie, cu un pumn de floricele în mână.

— Nu la fel de mult ca înainte.

Încuviinţez din cap, dar nu întreb de ce. Ştiu cum e să nu mai faci lucrurile care îţi plăceau.

O raţă se repede cu ciocul la popcornul din mâna ei şi ea ţipă, risipind tensiunea cu un râset. Sare înapoi şi dă drumul floricelelor înainte ca raţa să-i ciugulească degetul mic. Umărul ei îmi atinge braţul, suficient de uşor cât să mă facă să mă înfior.

Îmi dreg glasul şi fac un pas înapoi.

Urmăm raţele către apă şi, odată ajunşi la marginea iazului, Marley se opreşte ca să ridice privirea spre cer, cu mâna încremenită peste floricele.

— O să plouă, spune gânditoare, cu capul dat pe spate ca să vadă norii grei şi întunecaţi de deasupra noastră.

Îi urmăresc privirea şi încuviinţez din cap. Ceva din imaginea asta îmi aduce aminte de cerul din seara petrecerii de absolvire. Acelaşi cenuşiu ameninţător, norii încărcaţi de ploaie.

Din nou, în minte mi se iveşte gândul că n-ar trebui să fiu aici.

— Lui Kim îi plăcea întotdeauna când ploua, spun, clătinând din cap.

Îmi iau privirea de la cer şi văd un fluture albastru care zboară peste iazul întunecat, chinuindu-se să-şi mişte aripile.

Ceva e în mod clar în neregulă cu el. E în aer, dar abia se ţine sus. Se îndreaptă încet şi chinuitor spre noi, tot mai aproape de apă cu fiecare bătaie de aripi.

— Kim, spune Marley.

Auzindu-i numele rostit de Marley, cicatricea îmi zvâcneşte deodată.

— Mormântul la care te duci mereu, continuă Marley. A fost mai mult decât o simplă prietenă, nu?

— Mda, spun, şi o avalanşă de amintiri mă copleşeşte.

Îmi simt mâna în mâna ei pe când mă trage pe coridorul pustiu al şcolii în timpul balului dintr-a unsprezecea. O văd alergând pe terenul de fotbal după ce am aruncat pasa cu care am câştigat meciul. Îi simt buzele lipite de ale mele acea primă dată, când a găsit mesajul meu în jurnal.

— A fost mai mult, continui.

Îmi aduc aminte de durerea pe care am văzut-o mai devreme în ochii lui Marley. Ceva îmi spune că pot să-i vorbesc despre asta, că ea ar putea să înţeleagă într-un fel în care mama şi chiar Sam nu par să poată. Dar nu ştiu nici măcar cum să încep.

Aşa că mă întorc din nou spre fluture şi îl urmăresc cum pluteşte mai aproape şi mai aproape de mal. Încă puţin… încă puţin…

— Kimberly n-a reuşit, spun cu regret, silindu-mă să încerc să vorbesc despre asta, dar îmi ţin privirea aţintită asupra aripilor albastre ale fluturelui.

Aripile cedează şi fluturele cade pe suprafaţa apei, atât de aproape de mal, dar nu suficient de aproape. Se zbate, luptându-se cu curentul. Mă apropii în grabă de marginea apei şi iau cu grijă insecta în mână.

Mă uit în jos la apă. Ceva e-n neregulă. Mă uit mai atent şi-mi dau seama…. că nu mă văd în apă. Văd doar ramurile copacilor deasupra capului meu, conturul frunzelor. Cenuşiul furtunos al norilor din cer de dincolo de ele.

Mă încrunt şi mă aplec mai mult.

Văd acolo chiar şi fluturele, dar nu… *pe mine*.

Ca şi cum eu *nu am* o reflexie.

Înghit anevoie şi încerc să mă adun în vreme ce durerea familiară îmi bubuie în cap. Mă lupt să rămân ancorat în realitate şi să nu-mi las creierul distrus să preia controlul, şi cuvintele doctoriţei Benefield mi se ivesc în minte.

„Relaxează-te! De asta ai nevoie.”

Mă concentrez pe bătăile inimii, pe felul în care cutia toracică mi se ridică şi coboară în jurul ei, pe fluturele care se zbate în palma mea.

O altă reflexie apare în apă. Marley, cu chipul îngrijorat. Mă uit repede la ea, şi fluturele îşi ia deodată zborul, chinuindu-se încă.

— Biata făptură! spune Marley, privindu-l cum se îndepărtează.

Mă uit înapoi la apă, ţinându-mi răsuflarea, şi de data asta ochii mei se holbează la mine, întunecaţi şi panicaţi. În clipa următoare mă simt ca un idiot. Probabil păream că îmi pierd cumpătul pentru un fluture.

Spasmele astea cerebrale par să devină tot mai ciudate, în loc să treacă. Ridic mâna să-mi pipăi cicatricea, dar îmi ascund gestul trecându-mi degetele nonşalant prin păr. Doctoriţa Benefield a zis că asta se întâmplă ca o reacţie de apărare. Poate s-a întâmplat pentru că am vorbit despre accident.

Marley se apleacă peste umărul meu să se uite la reflexia mea în apă. Şi, desigur, e chiar acolo, uitându-se la noi, aşa cum trebuie să fie.

Părul ei cade peste braţul meu când se apleacă mai mult şi simt cum un fior îmi trece prin tot corpul.

— Cu cicatricea aia, zici că eşti Harry Potter. Fără ea, ai fi practic Făt-Frumos sau ceva de genul ăsta.

Toate gândurile despre lovitura mea la cap dispar, pentru că… *Făt-Frumos*?

— O, nu, exclam amuzat. Ăsta-i genul de basme pe care le scrii? Le umpli capetele copiilor cu *asemenea* prostii?

Dacă am învăţat ceva din ceea ce s-a întâmplat cu Kim, e că în mod clar nu sunt un prinţ. Iar dragostea nu e un basm, indiferent cât de perfect sună povestea. Nu mai cred asta.

Imaginile noastre devin neclare deoarece începe să plouă, iar picăturile grele creează unde concentrice pe suprafaţa iazului.

— Sper că nu e o prostie, spune ea, cu o voce liniştită. Sper că mă aşteaptă ceva mai bun în care să-mi pun nădejdea.

Îşi ridică faţa spre cer. Văd trandafiriul buzelor ei, felul în care îşi deschide chipul în faţa ploii. În acel moment vreau să-i spun totul. Pentru că, deşi pare de-a dreptul imposibil după tot ce s-a întâmplat, şi eu vreau să cred că mă aşteaptă ceva mai bun.

Dar ploaia se înteţeşte şi, înainte să mă pot hotărî, trebuie să plecăm.

În seara aceea stau la masa din bucătărie, învârtind şi plimbând spaghetele prin farfurie cu furculiţa, cu părul încă ud de la mersul spre casă prin ploaie.

— Ei, spune mama, scanându-mă cu vederea aceea cu raze X pe care o au toate mamele, pare o fată drăguţă.

Muşcă cu zgomot, crănţănind, din pâinea cu usturoi. Nu ştiu cine naiba m-a pus să-i spun mamei despre Marley când am intrat pe uşă, murat până la piele şi ţinând în mână o margaretă. M-a întrebat de unde o am, iar creierul meu leneş nu s-a putut gândi la vreun alt motiv pentru care aş ţine în mână o

margaretă.

Acum îmi dau seama că orice scuză ar fi fost mai bună decât să-i spun adevărul.

Îmi încleştez mai tare mâna pe furculiţă în vreme ce ea insistă să-i dau mai multe detalii.

— De-abia am cunoscut-o, spun, înfigându-mi furculiţa într-un nod de spaghete. Nu face din ţânţar armăsar, OK? E doar... plăcut să stau cu ea. Ea... înţelege prin ce trec.

Clatin din cap. Nu e ca şi cum aş fi cunoscut-o în parc sau la mall. A fost într-un cimitir. Şi nu *orice* cimitir. A fost în cimitirul unde e îngropată *Kim*.

— Dar, adică... la naiba!

Ne privim lung, şi ea îmi citeşte gândurile cu o altă putere mistică a mamelor.

— Kim ar vrea să fii fericit.

— Mamă, i-am spus că o s-o iubesc pe veci. Chiar şi să fiu doar prieten cu cineva nou mi se pare greşit.

— Asta nu e foarte corect faţă de tine, nu? remarcă ea.

Îmi las furculiţa să cadă cu un zăngănit în farfurie.

— Cum ai putut să spui asta?

Nu e foarte *corect*? Ce nu e corect e că viaţa lui Kim a fost răpită din cauza unei cerţi şi a unei furtuni nebune. Cel mai mărunt lucru pe care-l pot face e să-mi ţin promisiunea asta faţă de ea.

— Kyle, spune mama calm, ignorând izbucnirea mea, exact aşa cum a tot făcut în ultimul timp. Am vrut doar să spun că viaţa ta merge înainte. Nu ştii niciodată...

— Nu, o contrazic eu, ridicându-mă zgomotos de la masă. Ba ştiu. Kim a fost unică pentru mine. Şi eu sunt cel care nu e corect cu ea.

Cu aceste cuvinte, mă reped spre camera mea de

la subsol, şi o nouă idee prinde contur în mintea mea.

Dacă nu mă pot duce la cimitir doar pentru Kim, trebuie să nu mă mai duc.

Trebuie să n-o mai văd pe Marley.

Capitolul 11

O săptămână mai târziu, mă îndrept spre cimitir ca să-i spun lui Marley că nu pot să mă mai întâlnesc cu ea, iar ziua caldă de toamnă mă poartă pe aleile şerpuite ale parcului în vreme ce o caut la fiecare cot al drumului, în fiecare pâlc de copaci.

Probabil că o să mă creadă un ciudat dacă o caut doar ca să-i spun că de-acum am de gând să o ignor. Adică, ce-o să-i spun de fapt?

„Hei, dacă se-ntâmplă să dai de mine la mormântul iubitei mele moarte, nu te aştepta să te salut.”

Îmi dau ochii peste cap, deşi asta e exact ce am de gând să fac. Pentru că simt că astfel voi putea fi corect faţă de Kim.

Gândurile mele se întorc la cearta mea cu mama de săptămâna trecută, şi simt cum frustrarea şi vinovăţia îmi înnoadă stomacul.

În ultimul timp mama a fost exact ca o moară stricată. „Trebuie să mergi înainte. Nu te mai agăţa de trecut.”

Am încercat să vorbesc cu Sam despre asta în timpul alergărilor de dimineaţă pe care am început să le avem în fiecare vineri, dar e inutil. El zice că asta nu înseamnă să te agăţi de trecut, ci doar să-i păstrezi memoria vie. Sam încearcă întotdeauna să-mi spună ce ar trebui să fac şi cum ar trebui să mă vindec, fără să se obosească să-mi dea şi detalii folositoare.

Respir adânc, prelung, încercând să mă eliberez de sentimentul că sunt prins într-o capcană. Blocat undeva între Kim şi Sam şi mama, incapabil să trec linia de start.

O bluză cu dungi galbene şi albe îmi atrage atenţia, cu linii suficient de subţiri pentru ca cele două culori să se îmbine.

Marley.

Stă lângă un cireş mare înflorit, cu părul ei lung fluturând în briză şi dansându-i peste umeri, până la mijloc.

O privesc cum întinde mâna şi rupe cu grijă o rămurică din pom, şi ceva din mişcarea ei mi se pare familiar, cu toate că abia o cunosc. Miroase curioasă mănunchiul de flori roz mărunte de la capătul ramurii.

Mă trezesc întrebându-mă ce face, apoi îmi aduc aminte de ce sunt aici. Poate că ar trebui să las totul la voia întâmplării. Nu m-a văzut încă. Dau să mă întorc şi să plec.

— Ai decis să nu mă mai vezi, spune o voce, furându-mi vorbele din gură.

Mă uit înapoi şi o văd pe Marley studiindu-mă, cu o expresie lipsită de seninătatea cu care eram obişnuit.

Mă opresc. *Cum a…?* Nu contează.

Mă uit la rămurica de cireş din mâna ei, evitând întrebarea.

— Floarea asta ce înseamnă?

— Ce vrei să însemne? îmi întoarce ea întrebarea.

Mă ia pe neaşteptate. E prima persoană, după foarte multă vreme, care mă întreabă aşa ceva.

„Un nou început.” Îmi opresc cuvintele înainte să iasă, cu răspunsul ivindu-se deodată înaintea mea. Un drum înainte care nu pare greşit.

— Eu nu… nu ştiu, răspund în schimb.

Ar trebui să închei discuţia, să spun la revedere.

Doar că nu pot. Ochii ei nu mă cred. Mă ţin în loc, cu firişoarele lor verzi vibrând în soarele dimineţii, aceeaşi culoare ca iarba de lângă iaz. De pe partea lui Marley a iazului.

— Vreau…, încep să zic, şi văd cum florile de cireş încep să tremure uşor.

Câteva petale cad pe pământ într-o ploaie măruntă.

„Spune-o!”

Dar nu pot. Chipul ei are acel ceva pe care-l tot caut. Acel lucru fără nume pe care-l căutăm, de fapt, amândoi.

— Vreau… un prieten, zic, şi propriile cuvinte mă surprind. Cineva care să nu mă fi cunoscut înainte să se întâmple toate astea. Cineva cu care pot să fiu eu însumi, acel eu care devin. Nu cine am fost. Eul care *vreau* să fiu.

— Cu toţii vrem asta, nu? spune ea, încuviinţând din cap.

Dar trebuie să stabilesc o limită. Pentru mine. Pentru Kim.

— Dar asta e tot ce pot să fiu. Doar prieten.

Ea îşi muşcă buza şi umerii i se relaxează. Ca şi cum e un compromis sigur şi pentru ea.

— Categoric. Doar prieteni. Nimic mai mult.

Apoi se luminează la faţă şi îmi întinde rămurica de cireş. O iau şi râd uşor.

— Deci… ce înseamnă, de fapt? o întreb.

— Florile de cireş? Înseamnă renaştere, un nou început, spune ea.

Cuvintele ei îmi fac pielea de găină. O altă pală de vânt scutură florile de cireş din copacul din spatele

nostru, apoi trage de rămurica din mâna mea. Ochii ei sunt strălucitori când îmi zâmbeşte prin vârtejul de petale albe şi roz, iar soarele sclipeşte printre copacii din jurul ei.

Mai târziu, când mă întorc acasă, îmi scot jacheta şi găsesc o petală de floare de cireş agăţată de o mânecă. O iau şi o ţin în palmă. Culoarea mă face să mă gândesc la rochia lui Kim de la banchetul dintr-a douăsprezecea. I-am spus asta lui Marley ceva mai devreme, când stăteam sub cireşul plin de flori, şi ea a încuviinţat iarăşi din cap, cu o expresie gânditoare.

Şi surorii ei îi plăcea rozul. De aceea se şi oprise lângă cireş.

Până în acel moment ţinusem pentru mine tot ce îmi amintea de Kim, dar vorbind despre asta cu Marley, într-un fel amintirile păreau mai puţin dureroase. Nu mă mai simţisem atât de în largul meu cu cineva de foarte multe luni.

Nu crezusem că aşa o să meargă lucrurile cu Marley.

Îmi azvârl pantofii din picioare şi mă trântesc pe pat cu un geamăt, trăgând pătura peste cap. O parte din mine se simte slabă, ca şi cum aş fi trădat-o pe Kim doar ca să mă simt eu mai bine, dar vinovăţia nu mă mai copleşeşte ca înainte.

Frustrat, mă răsucesc în pat. Nu ştiu cum e mai bine să fac.

Nu mai ştiu nimic. Mă holbez în întunericul de dincolo de pătură, lăsându-l să mă învăluie. Nu ştiu cât timp trece, dar în cele din urmă mă trezesc cu un tresărit când îmi sună telefonul. Mă uit pe fereastră şi e deja noapte.

Ameţit, bâjbâi cu degetele pe noptieră până

găsesc, în sfârşit, telefonul. Trebuie să fie Sam.

Mă uit la ecran, surprins să văd că e negru. Nu e niciun apel, dar sunetul nu se opreşte. Dacă nu e telefonul meu, atunci de unde vine?

Mă ridic în capul oaselor, încercând să-mi dau seama.

Nu am un telefon fix în cameră. Telefonul de sus e *sus*, iar mobilul mamei trebuie să fie la ea. Şi totuşi, e un telefon care sună undeva în apropiere.

Un val de groază mă năpădeşte când privirea îmi cade pe geanta lui Kimberly, aşezată pe biroul meu. *În niciun caz!* Mă apropii de birou, cu inima bubuindu-mi în piept. Sunetul vine în mod clar din geantă. O deschid. Mobilul lui Kimberly, cu husa lui albastră sclipicioasă, e în fundul genţii, iar pe ecran clipesc cuvintele APELANT NECUNOSCUT în vreme ce sună. E imposibil! Telefonul lui Kim nu a mai fost încărcat. Cum a rămas aşa atâtea luni?

Continuă să sune.

Apăs într-o doară pe butonul verde şi îl duc la ureche.

— Alo?

Telefonul pârâie zgomotos, şi prin undele statice aud un bâzâit şi voci îndepărtate.

— Mă… zi? Nu… trebuie…

— Cine e? întreb, apăsându-mi telefonul pe ureche, chinuindu-mă să aud.

Dar conexiunea se întrerupe brusc. Mă uit la telefon şi văd că ecranul e întunecat. Apăs pe butonul de deschidere cât de tare pot, dar telefonul refuză să-şi revină. Bateria e complet moartă.

Şchiopătez repede spre pat, smulg încărcătorul din telefonul meu şi îl conectez la al lui Kimberly.

Îmi trag scaunul de la birou şi mă trântesc pe el,

holbându-mă la telefon în timp ce se încarcă, văd cum apare simbolul bateriei, cum clipeşte linia roşie. Mă reazem de noptieră, privind. Cine *naiba* să fi fost la celălalt capăt al firului?

Aştept şi aştept, dar telefonul refuză să pornească din nou. Încep să mi se închidă ochii. Îmi aduc aminte cum am bătut-o la cap pe Kim să-şi ia un telefon nou, unul care chiar să se încarce când îl bagi în priză, dar n-a mai apucat. Aşa că stau şi aştept.

Mă trezesc cu o tresărire, dându-mi seama că sunt din nou în pat, cu pătura înfăşurată în jurul meu.

Nici nu-mi aduc aminte când m-am întins la loc.

Cuprins de o stare de nelinişte, mă întorc şi întind mâna după telefonul lui Kimberly, pipăind peste tot pe noptieră. Nu-l găsesc nicăieri.

Oare l-am trântit pe jos în starea mea de zombi?

Mă aplec peste marginea patului să mă uit pe podea, dar sângele îmi vine în cap şi îmi trimite o durere zvâcnitoare de-a lungul rănii de pe frunte. Îmi notez în minte: creierul nu e încă pregătit pentru o schimbare bruscă de tensiune.

Nu e nimic pe podea.

Adică, mă rog, sunt câteva ambalaje de mâncare, dar niciun telefon.

Mă dau jos din pat şi mă uit pe birou după geanta ei. Dar… nu e acolo. Locul unde se afla noaptea trecută e gol.

Asta n-are nicio noimă.

Mă întorc încet către dulap. Acum, când mă gândesc mai bine, ceea ce chiar n-are nicio noimă e ca geanta ei să se fi aflat pe birou. Nu a stat *niciodată* pe birou. E încă…

Deschid uşa dulapului şi văd imediat cutia, băgată într-un colţ, aşa cum a fost întotdeauna.

Ridic clapele şi văd pantoful, globul stroboscopic şi…

Geanta, şi telefonul înăuntru, cu ecranul întunecat şi tăcut.

Capitolul 12

— Nu s-a întâmplat. E doar în capul tău, îmi strigă Sam la alergarea din dimineaţa următoare, chinuindu-se să ţină pasul cu ritmul meu de tip speriat de bombe care începe să se apropie de cel al unui alergător olimpic la maraton, chiar şi cu piciorul meu care încă nu e vindecat complet.

La primul kilometru pe pistă, i-am spus despre telefon, apelantul necunoscut, vocea întretăiată, chinuindu-mă să exprim în cuvinte ce naiba s-a întâmplat în noaptea trecută.

Dintre noi doi, el a fost mereu cel cu gândirea logică. Poate că reuşeşte să mă ajute să înţeleg asta.

— Sam, l-am *văzut* sunând. Am *auzit* pe cineva la celălalt capăt. Ţi-aş putea spune fiecare detaliu. Nu părea un vis.

Piciorul îmi cedează şi mă opresc brusc. Mă apuc cu mâinile de genunchi în vreme ce încerc să-mi recapăt suflul, şi văd punctişoare în faţa ochilor.

— N-am spus că ai visat, frate, zice Sam, oprindu-se lângă mine. Dar te-ai *lovit* la cap.

— De ce tot mai am halucinaţii? Fac tot ce a zis doctoriţa. Iau pastile, fac exerciţiile de memorie, sunt activ. Dar de *fiecare* dată când mă întorc, o văd, zic eu, uşor agitat. Mă îndrept de spate şi îl privesc în ochi. Ea nici măcar n-a vrut să fie cu mine, iar acum nu vrea să mă mai lase în pace?

Nu ştiu cine e mai şocat de aceste cuvinte. De

unde a venit *asta*?

Sam se uită la mine, cu o expresie indescifrabilă.

Vinovăţia mă cuprinde din nou, dar o parte din mine nu poate să nu simtă că există adevăr în ceea ce am spus. Kimberly a zis că nu vrea să mai fie cu mine, şi totuşi, în momentul în care respir ceva mai uşor, iat-o că apare, obsedându-mă cu fiecare migrenă şi fiecare zvâcnire de durere. Fiecare amintire a accidentului. Fiecare gând despre viitor.

Mă străduiesc din răsputeri să stau pe picioarele mele şi să fac ceea ce voia ea să fac. De ce nu vrea să mă lase?

— Şi dacă asta nu-mi va trece niciodată? întreb, împungându-mă furios în rană. O să tot văd lucruri şi o să tot aud lucruri până o să-mi pierd minţile? Mă doare prea mult să o văd. Să cred că e aici.

— *Pe tine* te doare? pufneşte Sam, uitându-se la mine. Ţi-a trecut vreodată prin cap, Kyle, că nu eşti singurul care suferă?

Observ acum linia rigidă a umerilor lui.

— Aş face moarte de om să o văd din nou, adaugă.

— Sam, eu…

— Te-ai obosit vreodată să vezi ce fac eu? Dacă sunt bine? mă întreabă el. Mă suni doar când ai *tu* o problemă. Nu vrei niciodată să vorbeşti dacă nu e vorba de *tine*.

Cuvintele astea mă fac să mă simt îngrozitor, dar, în acelaşi timp, pentru el a fost altfel. Eu am fost cel care s-a aflat *acolo* în acea seară. Cel care conducea maşina în care a murit *iubita* mea.

Ne privim lung, anii noştri de prietenie luptându-se cu ultimele câteva luni făcute praf.

— A fost şi prietena mea, spune el, cu o voce joasă. Şi pentru mine a fost specială.

— Îmi pare rău, Sam, ştiu că a fost, zic. Respir adânc şi mă uit pe lângă el la pistă. Am fost un prieten de toată jena. Nu… nu ştiu ce fac.

Sam dă din umeri şi oftează prelung.

— Nici eu, frate. De-asta nu ne putem pierde unul pe celălalt, spune, bătându-mă pe umăr. Singurul lucru care te face să-ţi pierzi minţile eşti *tu*. Ai avut un coşmar. Uită!

Vreau să-i spun că nu e chiar aşa de simplu.

— Bine, adaug în schimb, arătându-mă de acord. Nu pot să-l pierd şi pe el. Haide, zic, fixându-mi un zâmbet pe faţă şi dând din cap către pistă. Tururile astea nu se fac singure.

Mai târziu, în duş, se întâmplă din nou. Sub apa care curge pe mine, mă întorc cu mintea la ploaia torenţială din seara accidentului. Văd faţa lui Kimberly chiar înaintea mea, la fel ca în parcarea de la hotel, cu părul complet ud.

Închid ochii, respir adânc şi, când îi deschid, ea nu mai e. Dar amintirea acelei seri stăruie.

Când ies din duş şi şterg aburul de pe oglinda din baie, mă văd din nou în maşină, îmi văd mâna ştergând parbrizul aburit.

„Relaxează-te! De asta ai nevoie.”

Repet întruna cuvintele până când durerea din cap cedează, exact aşa cum mi-a spus să fac doctoriţa Benefield. Îmi dau deoparte părul lung ca să-mi văd rana în oglindă – pielea se vindecă frumos, cicatricea încă mai are o culoare roz delicată. Îmi plimb degetul de-a lungul ei, încercând să mă conving că inima şi creierul nu sunt ca pielea. Că pentru ele vindecarea durează puţin mai mult.

Dar n-o să se vindece niciodată dacă voi continua

să cred că ceea ce văd e real. Mă gândesc la discuţia mea cu Marley. Cum pentru prima oară după atâtea luni am putut să vorbesc despre Kim. Kim cea *adevărată*, nu ceea ce creierul meu distrus continuă să vadă. Aşadar, cum pot să-mi conving creierul să se concentreze la Kim cea reală în loc să-şi imagineze fantoma ei la fiecare colţ? Reflexia mea din oglindă nu are niciun răspuns pentru mine.

Un lucru pot însă să-l îndrept.

Mă trag uşor de păr. E vremea să mă tund. Arăt ca şi cum urmează să joc într-o reconstituire a Războiului de Independenţă, ca vărul lui George Washington.

Asta chiar ar fi un coşmar!

Capitolul 13

Marley se apleacă spre mine, studiind cicatricea, la trei zile după ultima mea viziune şi primul tuns în trei luni. Acum e foarte vizibilă şi când Marley se apleacă în faţă, eu încerc să-mi distrag atenţia uitându-mă la iarbă sau la copaci sau la oamenii care au ieşit la plimbare în parc. Apoi… întinde mâna spre ea şi vârfurile degetelor ei abia îmi ating pielea. O face atât de uşor, încât lasă în urmă o senzaţie de electrizare.

E o senzaţie ciudată, ca şi cum trupul meu se trezeşte la viaţă.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi trage mâna şi îmi dau seama că în tot acest timp mi-am ţinut răsuflarea.

— Eu nu spun poveşti triste, îi răspund, tachinând-o.

Ea ridică din sprâncene şi intră în joc.

— O, deci aşa funcţionează asta? Spun eu una,

apoi tu?

Eu tac, dându-mi seama că 100 la sută *nu* vreau să funcţioneze aşa. Vreau să-i spun. Despre accident. Despre *Kim*. E prima persoană cu care am vrut să vorbesc despre toate astea.

— Cred…, încep, schimbându-mi poziţia ca să-mi reazem spatele de cireş, şi vocea mi se stinge. Doar că, de fapt, eu nu spun poveşti.

— Ba da, spui. Cu toţii spunem, zice Marley şi îşi încrucişează picioarele sub ea. Chiar acum spunem o poveste. Hotărând cum să fie, ce să spunem, ce să facem. Îşi dă părul după ureche. Asta înseamnă… să spui o poveste.

— Asta înseamnă să trăieşti.

— OK, atunci *povestea de viaţă* a cuiva nu e cu adevărat o poveste?

La asta n-am replică, şi o ştie.

— Poţi să nu mai ai dreptate? o întreb, pentru că pare al naibii de clar că are dreptate la orice. Te rog?

Ea îşi dă ochii peste cap şi îmi trage un ghiont, iar obrajii i se îmbujorează uşor.

— Ştii care-i cea mai grozavă chestie cu poveştile? mă întreabă.

Clatin din cap, cu ochii aţintiţi pe roşeaţa din obrajii ei.

— Ascultătorii, spune ea. Fără nişte ascultători, un povestitor vorbeşte doar aerului, dar când cineva ascultă…

— Ah, fac eu. Deci spui că tu eşti un bun ascultător.

Ea îşi lasă capul într-o parte şi ridică din umeri, ca şi cum ar fi un fleac.

— Sunt. Şi mi-ar plăcea mult să aud povestea ta. Dacă vrei să mi-o spui.

Pentru prima oară, mă gândesc că poate sunt în stare.

— Doamne! Expir, încercând să găsesc un punct de pornire. De unde să încep?

— Începe cu începutul, spune ea şi se reazemă din nou de copac, iar umărul ei îl atinge pe al meu.

Îi arunc o privire. *Începutul?* Vrea să stea aici până la Crăciun? Deşi cred că de fapt nu am niciun plan până atunci.

— OK, zice ea, arcuindu-şi o sprânceană. Ce zici de mijloc? Două treimi?

Râd, încercând să mă gândesc la un loc bun. La locul *potrivit*.

— Ce zici de…? îi propun, văzând din nou cu ochii minţii cum Kim îşi răsfrângea buza de jos când voia ceva de la mine. Ce-ai zice să încep cu Kim?

Aşa că îi povestesc. Despre cum ne luptam noi doi pentru acelaşi leagăn în pauze şi cum Sam renunţa la al lui ca noi să nu ne mai certăm. Cum mi-am făcut curaj să scriu „I U” în jurnalul ei în generală. Îi spun cum chiuleam amândoi de la şcoală de aniversarea noastră în fiecare an şi făceam o mică excursie într-un loc-surpriză pe care ea îl alegea dinainte. Plaja, acvariul, un parc naţional. Întotdeauna alegea cele mai bune gustări şi alcătuia cea mai tare listă de melodii pentru drum.

Toate începuturile. Toate planurile. Toate micile certuri şi împăcări.

— Ceea ce vreau să spun e că eram perfecţi. Ştiu că era un clişeu – şefa majoretelor şi quarterback-ul. Dar eram cuplul model pentru toată lumea. Mă uit la florile de cireş căzute în jurul nostru în iarbă, şi continui: Şi chiar şi atunci când nu am mai fost, după ce m-am accidentat la umăr, totul era în regulă pentru

că tot o mai aveam pe Kim.

Întorc privirea spre Marley, dar ea nu spune nimic, doar aşteaptă să continui, cu o privire blândă, liniştită.

Aşa că îi povestesc cum a luat sfârşit cariera mea în fotbal. Cât de distrus am fost când am văzut radiografia, cum toţi anii de antrenamente şi visuri s-au năruit într-o fracţiune de secundă, cum m-a ţinut de mână Kimberly în ambulanţă şi la spital. Nu a plecat nicio clipă de lângă mine.

— Să nu mă înţelegi greşit. Ne mai şi certam, recunosc eu.

Ne certam dacă să mergem în oraş cu echipa, după accidentarea mea, sau să stăm la mine acasă. Sau când ea voia să mergem într-o excursie cu şcoala ca să vedem mai multe universităţi, dar eu nu voiam pentru că eram convins că drumul meu era croit pe deplin către UCLA. Sau când… în fine, ne certam pentru tot soiul de lucruri.

— Probabil mai mult ca majoritatea cuplurilor. Dar întotdeauna am crezut că era aşa doar pentru că ne păsa atât de mult. Îmi frec călcâiul pe iarbă. Nu ştiu. Acum pare atât de stupid. Totul a fost aşa de…

— Lipsit de importanţă, spune Marley, ridicând privirea spre mine, şi îmi dau seama că înţelege.

Nu mai insistă. Nu îmi pune întrebările esenţiale, ce s-a întâmplat cu Kim, cu mine. Şi poate că de-aceea şi continui să vorbesc. Îi spun totul. De la petrecerea de absolvire până la viziuni.

Marley ascultă, fără să mă întrerupă, până când cuvintele mi se sting. Ochii ei sunt gânditori şi îşi muşcă buza inferioară, ca şi cum ar repeta în minte cuvintele mele.

— Ţi s-a părut vreodată că ai totul sub control? mă

întreabă, fixându-mă cu privirea.

— Nu, spun eu hotărât, deşi îmi sună destul de fals.

Mai ales când privesc totul acum. Spunând întreaga poveste îmi dau seama că toate fisurile micuţe au devenit dintr-odată mai vizibile. Erau mai multe decât îmi aduceam eu aminte, destul cât să ducă la o ruptură majoră.

— Nu ştiu, spun eu în cele din urmă. E posibil ca după ce am pierdut şansa de a mai juca fotbal să mă fi simţit oarecum neputincios. Ca şi cum tot viitorul meu dispăruse. Probabil că am crezut că dacă ea era cu mine, n-aş mai fi singur în asta. Poate că doar voiam să am control asupra a *ceva*.

— În cele mai multe zile, eu *încă* mă mai simt aşa, mărturiseşte ea, dând din cap, cu privirea pierdută în depărtare.

Vreau să întreb, dar nu mai insist. Ştiu sigur că faptul că ea *nu* a pus întrebări m-a ajutat. Trebuie să am încredere că o să-mi spună atunci când va fi pregătită.

— Tot mai vrei să stai cu mine acum când ştii că fosta mea prietenă mă bântuie? întreb eu ca să înveselesc atmosfera.

Marley râde şi se ridică în capul oaselor pentru a aduna o mână de petale de cireş.

— Poate că nu o face, spune ea, culegând un pumn plin, după care le lasă să cadă una câte una. Poate că tu încă mai încerci să deţii controlul. Încerci să ţii aici o parte din ea.

Mă uit cum petalele plutesc încet către pământ.

— Destul de jalnic, spun, clătinând din cap. Adică, ea m-a *părăsit*.

— Îmi pare tare rău, dar…, spune Marley şi când

ridic privirea, văd cum un zâmbet îi apare pe buze. Vreau să spun… Kim. Zău aşa! Ce toantă!

„Ce?” Marley chiar a spus asta acum? Mă înfior, dar fără să-mi dau seama, un hohot de râs izbucneşte din mine.

— Nu poţi să spui asta. E moartă.

Sunt foarte sigur că asta e o regulă nescrisă. Nu poţi să vorbeşti urât despre cei morţi. Doar dacă nu sunt, de pildă, dictatori sau criminali în serie.

— Păi, s-a despărţit de tine, explică ea, şi se ridică în picioare, scuturând bucăţelele de pământ şi de iarbă agăţate de fusta ei galbenă. N-a fost o chestie deşteaptă.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere, dar expresia ei nu pare să-mi spună că flirtează cu mine. Mă gândesc că se poartă doar ca o prietenă bună.

E plăcut să pot vorbi cu cineva despre despărţirea noastră. Cu cineva care nu mă va acuza pentru faptul că am fost părăsit.

Mă ridic şi ea întinde mâna pentru a mă atinge uşor pe braţ, iar din locul unde degetele ei mă ating par să se propage vălurele care îmi vibrează prin tot trupul. Expresia ei devine din nou serioasă.

— Îmi pare rău că suferi, spune ea.

Şi nu par nişte cuvinte goale, o propoziţie generică pe care toată lumea o repetă din politeţe.

Par sincere.

Şi este exact ceea ce simt nevoia să aud. Ea nu mă împinge să fiu deja mai bun. Nici nu judecă în ce fel mă simt sau ce fac. Pur şi simplu mă lasă să simt.

— Nu doare aşa de mult ca înainte, răspund eu, şi sunt surprins când îmi dau seama că e adevărat.

După o vreme, ne plimbăm prin parc, unde

frunzele copacilor încep să capete nuanţe de oranj, roşu şi galben. Unele se desprind de pe ramuri, plutesc şi cad în faţa noastră, iar noi păşim peste ele, strivindu-le cu zgomot.

Marley scoate din geantă o cutie roşu cu alb cu popcorn, pe jumătate golită, rămăşiţe de la întâlnirea anterioară la iazul cu raţe. Mi-o întinde. Iau un pumn de popcorn şi bag câteva boabe în gură.

— Mai ai vreun vis în afară de toate astea? În afară de fotbal? De UCLA? mă întreabă.

Umerii noştri aproape se ating în vreme ce mergem, ca şi cum o barieră invizibilă dintre noi a dispărut.

Înghit cu greutate şi mă uit în depărtare la iazul care se iţeşte printre copaci. E ceea ce mama tot încearcă să mă întrebe. Întrebarea la care nu am încă un răspuns.

— Nu ştiu. Fotbalul a fost întotdeauna prima mea alegere. Dar cum asta nu mai e valabil, şi cum planurile mele cu Kim nu mai sunt valabile…, spun eu, ridicând din umeri. Chiar nu ştiu de unde să încep.

— Tu ce vrei? întreabă ea. Nu Kim. Nu Sam. Nu mama ta. *Tu*.

Inspir adânc şi spun primul lucru care îmi vine în minte, total pe negândite.

— Cred că în momentul ăsta vreau doar *să exist*. Nu vreau să mă duc la UCLA şi să pretind că am înţeles totul. Dar, de fapt, nici nu vreau să mă duc în altă parte.

— Înţeleg asta, dar nu e nevoie să pleci ca să poţi să începi să te gândeşti la ceea ce vrei. Doar pentru că nu mai poţi juca nu înseamnă că nu poţi să faci ceva legat de fotbal, spune ea şi ia câteva boabe de porumb.

— Ca de pildă?

Ea mestecă gânditoare.

— Să fii antrenor.

Mă gândesc la asta vreun minut, dar ideea de a fi pe bancă încă mă doare cumva.

— Nu ştiu cum e cu antrenoratul. Dar… ştii, chiar mi-au cerut să scriu câteva articole despre fotbal pentru ziarul şcolii de când n-am mai putut juca. Mi-a plăcut să fac asta şi cred că au fost destul de bune. Deşi nu cred că le-a citit cineva.

— Ar trebui să încerci, continuă Marley. Să fii scriitor. Sau jurnalist. Atunci vom fi *amândoi* povestitori.

Zâmbesc, căci entuziasmul ei e molipsitor. Încerc să-mi închipui. Numele meu tipărit, în ceva mai mult decât doar ziarul Liceului Ambrose. Vorbind despre echipe aşa cum merită cu adevărat, în loc de ştiri pline de senzaţional care te trimit la diverse linkuri.

— Ştii, ele n-au dispărut cu adevărat, spune ea pe neaşteptate, oprindu-se brusc în loc.

Mă întorc şi văd că faţa i-a devenit din nou serioasă.

— Le purtăm în sufletul nostru, aşa cum faci tu cu fotbalul. Fac încă parte din vieţile noastre.

„Fac încă parte din vieţile noastre.” Asta e tot ce mi-am dorit după accident. Să găsesc o modalitate de a trăi fără să o las pe Kim în urmă.

Degetele mele se ating întâmplător de mâna lui Marley şi mi le trag imediat, cu o senzaţie ciudată şi familiară în acelaşi timp.

Îmi bag mâinile în buzunare şi mergem o vreme în tăcere, dar nu în felul acela dureros de stânjenitor când încerci cu disperare să găseşti ceva care să umple tăcerea. Acum e chiar plăcut. Tihnit.

— Mersi, Marley, spun eu când cotim pe o alee, printre stejari înalţi care ating cerul.

— Pentru ce?

Dau din umeri, căci nu ştiu cum să-mi exprim în cuvinte recunoştinţa. Pentru că mi-e uşor să mă destăinui ei? Pentru că mă înţelege?

— Nu mi-a fost uşor să vorbesc cu adevărat cu cineva… după…

Ea încuviinţează din cap, ştiind deja. Bineînţeles că ştie.

— Crezi că vii aici şi mâine? mă întreabă Marley.

— De fapt, ăăă…

Vocea mi se stinge, în vreme ce creierul meu încearcă să se adune şi să formeze o propoziţie coerentă.

— Mă gândeam, poate am putea ieşi din parc într-o seară? Cina la mine acasă vineri? Ca un mulţumesc. Îi ofer un zâmbet larg şi adaug, încercând să înfrumuseţez experienţa: gătesc eu.

Marley îmi aruncă o privire piezişă.

— Nu ştiam că te pricepi să găteşti.

— Bineînţeles că mă pricep, spun eu, cu un aer ofensat. Sunt un fan al rulourilor de pizza.

Capitolul 14

— Bun, începe mama, luând un cărucior de cumpărături, cu o expresie hotărâtă pe chip. Împarte şi cucereşte! Tu ia antricotul şi nişte curcan, eu iau legumele şi ne întâlnim la casă în zece minute. În regulă?

Încuviinţez din cap şi mă uit la cărucior.

— Iei căruciorul doar pentru un săculeţ de cartofi?

Ea se uită urât la mine.

— E posibil să mai iau şi alte lucruri. Văd unde mă duce vântul.

— Văd unde mă duce *vântul*, o îngân, râzând şi clătinând din cap.

Clasic!

— Poate că pe *mine* vântul o să mă ducă la raionul de dulciuri! îi strig peste umăr şi râsul ei sarcastic mă urmăreşte.

Mă îndrept spre raionul de carne şi iau două antricoate proaspăt tăiate. Am invitat-o pe Marley la cină mâine la ora şase. O să fac reţeta secretă a mamei pentru antricoate, care... fie o să iasă superbine, fie dezastruos. Va fi plăcut să stăm în altă parte decât în parc. Cel puţin, aşa cred. Invitaţia mea n-a fost altceva decât o simplă schimbare de peisaj.

Mă îndrept spre raionul de delicatese, de unde iau un număr şi aştept în spatele unei doamne în vârstă care vrea două kilograme de brânză americană[9]. Se va bucura de un adevărat *festin*!

Iau un Tylenol în vreme ce aştept, încercând să ţin departe întoarcerea acelei dureri supărătoare de cap pe care am avut-o aproape toată ziua. Încep să mă descurc mai bine cu gestionarea durerii, dar sunt unele zile când tot nu pot să i-o iau înainte.

— Domnule?

Ridic privirea, dându-mi seama că vânzătorul vorbeşte cu mine. Îşi şterge mâinile pe un prosop şi repetă întrebarea.

— Cu ce vă servesc?

— Scuze, spun, apropiindu-mă de vitrină. Două sute de grame de carne de curcan, tăiată subţire, vă rog!

9 Tip de brânză procesată, moale și cremoasă, făcută din brânzeturi cheddar, colby sau altele similare.

— Imediat, zice el, punându-şi o pereche nouă de mănuşi.

Îl văd cum ia bucata de curcan şi o trânteşte pe blat pentru a o porţiona.

— Kyle? rosteşte o voce în spatele meu.

Mă întorc, dar nu văd decât culoarul gol al magazinului. Lumina se reflectă în sticlele de plastic cu suc şi în dozele de metal. Hopa! Nu acum. Îmi doresc ca Tylenolul să-şi facă efectul şi mă întorc agitat către măcelar. El ridică mâinile pentru a şi le aşeza pe aparat, iar umbra i se mişcă pe peretele din spatele lui.

Dar…

Nu sunt sincronizaţi. Privirea mea trece de la om la umbră, mişcările lui apărând cu o secundă mai devreme la silueta de pe perete.

Omul se apleacă peste aparat doar după ce face asta silueta, dar acum peste umărul siluetei flutură un păr lung.

Fac un pas înainte, confuz. Înălţimea şi forma umbrei devin brusc şocant de familiare. Prea familiare.

Kimberly.

Văd lama electrică învârtindu-se, dar sunetul nu este cel potrivit. În loc de huruitul metalului, aud un şuierat ciudat.

„Relaxează-te! Asta nu e real. Asta nu e real.”

Mă gândesc la ce a spus Marley, despre cum încerc să ţin lucrurile sub control. Cum încerc să ţin o parte din ea aici.

Braţul umbrei se întinde din nou către feliator, şi eu închid ochii, concentrându-mă pe asta. E în capul meu. E… Tresar când o mână mă atinge pe gât.

— Ce nai…

Mă răsucesc şi mă trezesc faţă în faţă cu mama, cu mâna încremenită în aer.

— Scuze, spune ea, studiindu-mi chipul. Credeam că m-ai auzit.

Mă uit înapoi la vânzător şi îl văd cum taie o felie normală, cu o umbră normală.

A trecut aproape o săptămână de la ultima mea viziune stranie. Sunt furios pe mine însumi.

— Eşti bine? mă întreabă mama, punându-mi o mână pe frunte.

În ultimul timp, de când nu mai stau în pat douăzeci şi trei din douăzeci şi patru de ore pe zi, mi-a acordat mai multă libertate pentru a-mi da seama cum stau lucrurile, dar asta tot n-o opreşte să mă iscodească în căutarea celei mai mici urme de durere de cap.

— Mda, zic eu, în vreme ce vânzătorul pune carnea împachetată pe tejghea. O iau şi o trântesc peste stiva de alimente din cărucior. Azi doar mă supără capul. Nu e nimic nou. Simt că încă mă priveşte, aşa că încerc din nou să o liniştesc. Nu e nimic ce n-ar putea să rezolve puţin Tylenol şi nişte mâncare. Mă uit la grămada de cumpărături din cărucior, sperând că săculeţul de cartofi e îngropat undeva sub ele. Unde te-a dus vântul? o întreb.

Ea dă din umeri, prefăcându-se stânjenită, şi ridică o cutie de îngheţată, şi râdem amândoi în vreme ce ne îndreptăm spre casa de marcat.

Exact douăzeci şi patru de ore mai târziu, sunt ocupat până *peste* cap. Friptura? Arată grozav. Legumele? La abur. Reţeta de sos bearnez a mamei?

Un dezastru.

Sunt înconjurat de două cartoane goale de ouă, iar

blatul este plin de coji şi urme de gălbenuş şi, pentru ceea ce mi se pare a mia oară, sosul iese cu cocoloaşe.

De ce are aşa de multe cocoloaşe?

Mama întotdeauna face să pară totul atât de simplu!

Arunc o privire la ceas şi încep să mă panichez puţin când văd că arată 5.45. Mai am doar cincisprezece minute să îmi iasă sosul aşa cum trebuie, să încălzesc totul, şi probabil să-mi schimb tricoul, deoarece am transpirat tot încercând să-mi dau seama cum să fac sosul ăsta preţios.

După ce m-am uitat pe repede înainte la un filmuleţ de pe YouTube, îmi dau seama în cele din urmă că l-am dat la foc prea mare. Mă uit pentru a treizecea oară în reţeta scrisă de mână de mama şi nu văd să fie menţionată temperatura. Aşa că o arunc înapoi pe blat, şi apoi mă uit de două ori, uluit, când văd o scurtă însemnare pe dosul hârtiei: „Ţine focul mic.”

Grozav! Pur şi simplu grozav.

Dau focul mic şi, când bat gălbenuşurile şi apoi încorporez untul, simţind cum încheietura mâinii îmi ţipă de durere, amestecul chiar se transformă într-un sos fluid în loc de o chestie cu cocoloaşe.

— Sfinte Dumnezeule! Mi-a reuşit, exclam eu, răsuflând uşurat când îl gust.

Cremos. Perfect. Adaug un vârf de sare ca să fiu sigur că totul e în regulă.

Mă mişc repede, aranjând farfuriile şi pliind şerveţelele sub tacâmuri şi chiar am grijă să fie un vas cu flori în mijlocul mesei.

O rămurică cu flori de cireş.

Am dat o fugă mai devreme în parc doar ca să mă asigur că o să le am la cină, aşa că unele flori arată

puţin cam ofilite.

În timp ce antricotul se încălzeşte din nou, torn sosul în nişte boluri micuţe, în loc să le torn peste carne, deoarece Marley e foarte pretenţioasă cu sosurile. La al doilea durează mai mult până se umple, sosul curgând mult prea încet. Nerăbdător, bat fundul cratiţei şi, bineînţeles, sosul curge dintr-odată, revărsându-se peste marginea bolului şi pe blat ca o afurisită de alunecare de noroi.

Treaba cu gătitul mi-a ieşit varză!

Oftând, iau un şervet şi curăţ blatul, apoi pun carnea pe farfurii şi aşez totul pe masă, şi-mi mai rămâne suficient timp cât să fug până jos ca să-mi schimb tricoul, când se aude soneria.

Marley.

Îmi netezesc părul în vreme ce urc scările câte două odată, apoi mă duc glonţ spre uşă.

Deschid şi o văd pe Marley îmbrăcată într-o pelerină de ploaie galbenă-lămâie, care iese în evidenţă pe lângă cerul cenuşiu şi ploaia deasă.

— Salut! spun eu, rezemându-mă nonşalant de tocul uşii.

— Salut! spune ea, uitându-se la mine prin ploaie, cu ochii mijiţi. Dă din cap către potopul care se revarsă constant. Poate… pot să intru?

— O, sigur. Te rog, o poftesc înăuntru, deschizând larg uşa.

Ea păşeşte în hol şi-şi dă jos gluga, iar părul ei e mai ondulat ca de obicei, din cauza ploii. Mă trezesc aţintindu-mi privirea pe o şuviţă care încearcă să scape din coada de cal.

Vreau să i-o aranjez după ureche, aşa cum face ea întotdeauna, dar în loc de asta îi iau jacheta. O atârn pe mânerul uşii care dă spre subsol, ca să se usuce, în

vreme ce ea îşi roteşte privirea la toate tablourile din hol. Se opreşte în faţa mea şi se uită în jos spre scări.

— Ce e acolo jos? mă întreabă.

— Două cadavre, glumesc eu, la care ea îşi dă ochii peste cap şi mă împunge în umăr, cu cea mai mică urmă de amuzament. Acolo jos e camera mea, adaug într-un final.

Pare intrigată.

— La subsol?

— Da. M-am mutat acolo jos în clasa a zecea, după ce mama l-a terminat de aranjat, spun, dând din cap către trepte. Sam şi Kim obişnuiau să se strecoare acolo printr-o uşă care dă direct în curtea din spate.

Ea zâmbeşte, în mod clar amuzată.

— Ah, ce băiat rău! mă mustră.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eşti gata de masă?

— Să fiu? întreabă ea prudentă, lăsând să se înţeleagă că se îndoieşte de abilităţile mele într-ale gătitului.

Intrăm în bucătărie şi Marley zâmbeşte când vede rămurica de cireş de pe masă, aşa că cel puţin goana mea şchiopătată nebună din parc de azi-dimineaţă a meritat.

Vreau să mă aşez, când îmi dau seama că am uitat să pun apă pe masă. Deschid dulapul şi aud o portieră de maşină trântindu-se afară.

— Hei, mama a ajuns acasă devreme, spun şi întind gâtul ca să mă uit pe fereastră, şi o zăresc luându-şi lucrurile de pe bancheta din spate, prin ploaia devenită acum abia o negură.

Am ştiut că avea o sclipire poznaşă în ochi când i-am cerut aseară reţeta. *Bineînţeles* că nu putea să stea departe. Tipic pentru mama!

— O să fie aşa de încântată să te cunoască! spun, apoi mă duc să-i deschid uşa. Bună, mamă, ea e…

Mă întorc, dar holul din spatele meu e gol – Marley a dispărut. Expresia încântată a mamei se transformă în nedumerire, pe care i-o întorc cu acelaşi gen de energie.

— O clipă, spun şi mă duc înapoi în bucătărie, dar chiar şi scaunul pe care stătea Marley e gol acum. Ce nai…?

Mă opresc în loc când văd că uşa spre subsol e întredeschisă, iar jacheta ei galbenă a dispărut.

— Marley? strig şi dau uşa de perete, apoi cobor în fugă treptele.

Sunt întâmpinat de tăcere şi de uşile de sticlă din colţul camerei larg deschise. Mă uit în curtea din spate, sperând să zăresc jacheta ei galbenă.

— Marley!

Tot nimic.

Înşfac un hanorac de pe spătarul scaunului meu de birou.

— Hei, mamă! strig în sus în timp ce-l trag pe mine. Mă întorc imediat.

Ies în fugă afară şi dau ocol casei, căutând-o cu ochi mijiţi.

Unde s-a… *iazul*!

Ies alergând-şchiopătând de pe stradă şi o iau pe potecă, şi deja gâfâi când în faţa mea se iveşte suprafaţa scânteietoare a apei, cu aerul cald după ploaie, iar cerul un amestec de nuanţe roz, portocalii şi violet. Mă opresc, alunecând puţin, când îi zăresc jacheta galbenă. Mă uit de două ori, uimit, când văd în poala ei o raţă.

Adică… o afurisită de raţă vie. Care stă. În poala ei.

Îmi dau jos hanoracul şi mă îndrept spre ea. Îl pun pe pământul uşor umed înainte de a mă aşeza lângă ea.

— Hm, exclam eu, trăgându-mi sufletul. Asta e probabil prima dată când văd pe cineva strângând în braţe o raţă.

— Îmi pare rău, spune ea, fără să se uite la mine.

Rămâne concentrată la raţă, mângâind uşor penele albe, cu sprâncenele încruntate.

— Ce s-a întâmplat? Nici măcar n-ai apucat să guşti mâncarea. Vreau să spun, nu sunt un master chef, dar nu se poate să fi fost *chiar atât* de rău.

Pasărea îşi întoarce capul şi se uită la mine, cu ochii ei negri ca nişte mărgele. Mă trag puţin mai departe, căci n-am chef de o luptă.

Marley dă din umeri şi se uită spre apă, iar atunci văd licărul de durere familiar în ochii ei.

— Asta face parte din povestea tristă?

Ea scoate un oftat greu, iar umerii i se ridică şi i se lasă odată cu răsuflarea.

— Eu doar… m-am neliniştit, spune ea, dându-şi deoparte de pe faţă părul ondulat. Mama ta a venit acasă. Oamenii necunoscuţi mă neliniştesc. Nu reuşesc să-mi găsesc vocea. Nici măcar nu ştiu ce să spun.

Zâmbesc afectat şi mă trag mai aproape ca să-i dau un ghiont prietenesc, iar pasărea mă priveşte.

— Tu vorbeşti mult.

— Doar cu tine, spune ea şi mă priveşte. Cu tine e…

Vocea i se stinge în vreme ce caută cuvântul potrivit.

— Nu ştiu. E… vorba de noi. Înţelegi tu.

„Noi.” Inima îmi bate cu putere în piept la acest

cuvânt. Înghit anevoie şi mă uit cum îşi bagă degetele sub aripile raţei şi o scarpină, iar penele se zbârlesc preţ de câteva secunde înainte de a se lăsa la loc. Pasărea îşi freacă ciocul de braţul ei, mai afectuoasă decât aş fi crezut că poate fi o raţă.

Îmi încrucişez picioarele, unul peste altul, şi mă las pe spate, încercând să ignor senzaţia pe care mi-au dat-o cuvintele ei.

— Ştii, felul în care m-ai lăsat baltă la cină a fost cel puţin ciudat, spun eu, încercând să fiu serios. Am pierdut o oră întreagă cu sosul ăla şi tu nici măcar nu l-ai gustat.

Îi arunc o privire şi-i văd ochii mari şi obrajii îmbujoraţi.

— Deci, spun eu, şi cuvântul „noi” continuă să-mi sune în urechi. Merit să reîncercăm.

— Să reîncercăm? întreabă ea, cu privirea aţintită asupra mea.

— Da, fără părinţi de data asta, spun încurajator, întâlnind privirea raţei. Şi fără raţe. Doar tu şi cu mine.

Raţa măcăne drept răspuns şi îşi zbârleşte penele, iar eu şi Marley râdem.

— Doar tu şi cu mine, spune ea gânditoare, şovăind, până când zâmbetul acela timid îi înfloreşte pe buze. Bine.

Mai rămânem o jumătate de oră, privind cum apune soarele, cu picioarele aproape atingându-ni-se. După aceea alerg până acasă, încercând încă să-mi dau seama ce simt în legătură cu toate astea.

Nu m-am aşteptat să decurgă astfel seara asta.

Am crezut c-o să mă tachineze pentru sosul meu chinuit sau pentru lipsa mea de talent în îndoirea şerveţelelor. Că poate o să se deschidă şi o să-mi

spună ceva mai mult din trista ei poveste.

Dar acum am şi mai multe întrebări.

Chestia e că… ştiu exact ce vrea să spună cu „noi”. Ne *avem* unul pe altul doar. Şi deşi pare ceva ce nu ar trebui să recunosc, nu pot să nu mă simt încântat şi nerăbdător să repetăm momentul. Încântat şi nerăbdător pentru *noi*.

Îmi îndepărtez sentimentele confuze şi încetinesc pasul când intru pe uşă şi apoi în bucătărie, unde antricoatele nemâncate sunt încă pe masă, iar mama stă rezemată cu nonşalanţă de dulap, ca şi cum n-ar fi venit acasă cu trei ore mai devreme doar ca să o vadă pe Marley.

— E totul în regulă? mă întreabă ea.

— Dap, spun în vreme ce umplu un pahar cu apă şi sorb repede din el. Totul e bine. Îi simt privirea aţintită asupra mea, îndemnându-mă să spun mai multe. Poate, încep eu şi ea se înviorează, nerăbdătoare să primească mai multe informaţii. Poate îmi poţi promite că data viitoare *chiar* o să stai până târziu la serviciu? În loc să, ştii tu, să-mi încurci planurile.

Ea îmi oferă un zâmbet vinovat înainte de a accepta.

— Ţi-e foame? o întreb, arătând spre farfuriile neatinse.

Ea râde şi le ia de pe masă ca să le încălzească din nou.

— Sunt leşinată. Mă uit la ele de când ai plecat.

Abia începem să mâncăm, când cineva ciocăne la uşa din spate. Uşa se deschide cu un scârţâit şi în pragul ei apare Sam, zâmbind larg, cu un bax de şase beri în mână.

Fir-ar!

Sam ştie că mama stă de obicei până târziu la serviciu vinerea, dar n-a mai apărut aşa de dinainte de accident.

— Salut! spune el şi ridică în sus berea. M-am gândit că am putea pierde vremea împreună.

Îi fac semne disperate să o ascundă, dar e prea târziu. Ochii lui se fac mari când o vede pe mama şi încearcă repede să ascundă berea la spate, dar nimic nu-i scapă Lydiei Lafferty!

Ea se ridică şi îi ia baxul din mână, strângându-l la piept.

— Ce bine te-ai gândit, Sam! De unde ai ştiut că îmi place o bere blondă bună?

— Ei, haideţi, doamnă L., spune Sam, zâmbind afectat şi cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri. Sam ar putea fermeca pe oricine. Simt că am îmbătrânit cu trei ani în ultimele trei luni. Tu nu, Kyle? Nu te simţi de două'ş unu?

— Poate chiar de două'ş doi, răspund, zâmbindu-i, în vreme ce mama îşi dă ochii peste cap.

— Bună încercare, băieţi! zice ea, prefăcându-se că glumele noastre nu i se par deloc amuzante, dar o văd zâmbind într-un colţ al gurii.

Sam oftează şi se trânteşte pe unul dintre scaunele din bucătărie şi dă din cap către rămăşiţele cinei noastre.

— Asta-i o cină dichisită, remarcă Sam, aplecându-se să adulmece antricotul. Cu ce ocazie, doamnă L.?

— Nicio ocazie, spune mama.

Apoi îmi aruncă o privire, şovăind.

— Ce-i? Ce-i cu privirea asta? mă întreabă Sam, uitându-se la mine nedumerit, şi simt cum mi se-nnoadă stomacul.

Ştiu, înainte chiar să o spun, că n-o să înţeleagă.

Capitolul 15

În dimineaţa următoare, îmi salt mai sus rucsacul pe umăr, acceptând în sfârşit invitaţia lui Sam de a veni la meciul de touch football de sâmbătă din parc. I-am spus acum câteva zile că o să vin, dar după seara trecută…

Îl văd cum îşi încleştează maxilarul când se uită la mine din mijlocul unui grup de băieţi. Când mă apropii, se răsuceşte pe călcâie, îndepărtându-se în mod intenţionat de ei. De mine.

… Acum aş cam vrea s-o întind.

Îi zăresc pe Dave şi Paul, doi tipi din echipa noastră care au rămas în oraş şi s-au angajat. Şovăi, şi stomacul mi se înnoadă şi mai tare. Nu le-am răspuns la niciun mesaj. Chiar n-am nevoie ca şi mai mulţi oameni de pe terenul ăsta să fie supăraţi pe mine.

Dar îngrijorarea mi-e spulberată imediat când Paul se uită direct la mine şi pe faţă îi apare un zâmbet uriaş.

— Pe bune?

Dave, cu părul lui blond adunat în creştetul capului într-un soi de coc, se întoarce ca să vadă la ce se uită Paul.

— Lafferty! Mă bucur să te văd, omule!

— Şi eu! spun în vreme ce Paul îşi aruncă un braţ în jurul umerilor mei.

Măcar cineva nu e iritat să mă vadă. Practic pot să *simt* furia pasiv-agresivă a lui Sam radiind spre mine în vreme ce pretinde că face întinderi câţiva metri mai încolo.

Acum ştie că am petrecut ceva timp cu Marley, dar nu pot să-mi dau seama de ce se poartă aşa de

ciudat în legătură cu asta. Poate pentru că pur şi simplu a plecat în loc să mă lase să explic.

Refuzul de a vorbi cu mine era întotdeauna reacţia lui Kim, nu a lui Sam.

— Arăţi bine, spune Paul, iar Dave dă din cap în semn de aprobare.

— A fost greu, dar îmi revin, răspund eu, deşi nu e întru totul adevărat.

Acum e prima dată, după multe luni, când sunt în mijlocul atâtor oameni.

— Asta e super, frate. Mă bucur c-ai venit, spune Dave, zâmbind şi întinzându-mi mingea pe care o ţine în mâini.

Mă uit la ea şi o învârt între palme, şi am sentimentul că m-am întors acasă. Ne împărţim pe echipe, restul jucătorilor fiind băieţi din echipa secundară de anul trecut, acum promovată după plecarea noastră.

Când ne adunăm în cerc pentru primul joc, Sam stă într-o parte, ţinând să arate că nu e de acord cu nimic din ceea ce spun eu.

Grozav! O luăm de la capăt!

Când intrăm în formaţie, trece pe lângă mine şi mă loveşte puţin cam prea tare pentru a fi întâmplător.

— Pentru tine e ca atunci când schimbi canalele, nu?

— Ce? întreb eu când el se aşază în poziţie pe linia de atac, cu spatele la mine.

— Ştii tu ce.

Îl ignor şi conduc jocul, urmărindu-l cu privirea pe toată lungimea terenului, cu un apărător marcându-l strâns. Aleg să arunc o pasă scurtă spre Paul pentru a câştiga câţiva metri. O prinde, dar e blocat aproape

imediat de un apărător, ceea ce pune capăt jocului.

Sam vine înapoi gâfâind.

— Nimic? întreabă el, ridicându-şi sprâncenele în aşteptare. N-ai *nimic* de spus? Poate că ar trebui să o întrebăm pe Marley ce crede.

Poftim! A spus-o direct. *În sfârşit*, fir-ar să fie!

— Las-o baltă, Sam! murmur eu când Paul îmi întinde din nou mingea.

— Un sfat de la un expert, eh? Tu cu siguranţă ştii cum s-o laşi baltă, nu?

Chiar a spus asta?

Încruntat, stabilesc schema următoare de joc. Mi se aruncă mingea, şi Sam ar trebui să o ia la fugă, apoi să se oprească brusc şi să se întoarcă, aşteptând să primească pasa pentru un touchdown. În schimb, el trece în pas agale prin joc, cu spatele la pasă.

Ce *dracu*'?

Furia îmi explodează în piept. Arunc mingea spre el cu destulă forţă cât să simt un junghi în umăr, şi o văd cum ricoşează în ceafa lui şi gâtul îi zvâcneşte. Se răsuceşte repede şi deja aleargă spre mine înainte să apuc să mă îndepărtez. Se izbeşte de mine. Cad cu putere la pământ. Nu mai tare decât am căzut de un milion de ori într-un meci de fotbal.

Dar mă uluieşte pentru o secundă doar. Nu l-am mai văzut *niciodată* pe Sam aşa.

— De câte ori s-a despărţit Kim de tine? Îţi mai aduci aminte măcar? spune el, stând în picioare lângă mine.

Mă ridic, refuzând să fiu intimidat.

— Probabil că ştii tu. De câte ori?

Mă înşfacă de guler, răsucindu-şi pumnii în el cu o furie nestăpânită care în mod clar fierbe de ceva vreme înlăuntrul lui.

— Şapte. De şapte ori din clasa a noua…

Deodată, toată frustrarea pe care mi-am înăbuşit-o în ultimele luni erupe brusc. Către el. Către ceea ce s-a întâmplat. Cine *dracu*' se crede? Cum îndrăzneşte să-mi spună ce să simt?

— Şi se pregătea s-o facă din nou, Sam! Dar a murit, spun eu şi îl împing deoparte, iar degetele lui se desprind de gulerul meu. Ce-ar trebui să fac? Să o jelesc pe veci? Să nu mai respir?

— Eu *aş face-o*, se răsteşte Sam, şi toată furia se scurge din el, iar umerii i se lasă, ca şi cum o greutate mare se aşază pe ei – o greutate pe care o recunosc. Apoi… o confirmă: Şi eu am iubit-o. Am iubit-o *cu adevărat*. Şi eu n-aş lăsa-o *niciodată* să plece.

Ne privim lung, cuvintele lui reducându-mă la tăcere. Dar nu a terminat.

— Nu o meriţi, Kyle, spune el, cu vocea joasă. N-ai meritat-o niciodată.

Se întoarce şi iese cu paşi mari de pe teren, iar umerii lui laţi devin din ce în ce mai mici în depărtare. Îl urmăresc pe Sam cum dispare şi mă simt ameţit.

Sam a iubit-o pe Kimberly?

Acum toate piesele puzzle-ului se aşază la locul lor. Felul în care stătea în spatele ei protector. Felul în care întotdeauna ţinea seama de părerea ei. Cât de răvăşit a fost după moartea ei.

Cum naiba nu m-am prins? Cum, în toţi aceşti ani, n-am văzut că cel mai bun prieten al meu era îndrăgostit de iubita mea?

Ceilalţi băieţi se poartă ca şi cum n-ar fi văzut nimic. Nu vine niciunul lângă noi şi nici nu mă aştept s-o facă. De multă vreme nu mai sunt apropiat de niciunul dintre băieţii ăştia. N-am înţeles-o până acum, dar când am părăsit echipa, i-am lăsat şi pe ei în urmă.

Pe toţi, în afară de Kim şi Sam.

Şi atunci, cum de n-am observat că el o iubea?

„Pentru că am fost egoist.”

Cuvintele îmi sună în cap, limpezi precum cristalul. Dureros de adevărate.

Tot ce-am făcut a fost să-mi văd lumea, prietenii, iubita, prin lentilele *mele*. Nici măcar o dată nu m-am obosit să o văd prin lentilele lor.

Mai târziu în acea seară, mama mă găseşte în camera mea, cu ochii aţintiţi asupra unui punctişor de pe tavan.

— Tu le porţi, tu le împăturești, spune ea, lăsând coşul cu rufele spălate pe podea, lângă uşă.

Eu scot un geamăt şi mă dau jos din pat pentru a o urma sus, cu o mână apăsând o pungă cu mazăre congelată pe coastele lovite, cu cealaltă ţinând în echilibru coşul cu rufe.

Mama se tot uită la mine în vreme ce începem amândoi să împăturim rufele în dormitorul ei.

— Credeam că trebuia să fie un joc de atingere, nu de placaj.

— Aşa a fost pentru mine. Sam, pe de altă parte…

Nu aveam de gând să-i spun nimic, dar mintea mea continuase să revadă tot ce se întâmplase, iar şi iar. Aşa că îi spun totul. Despre bătaie. Şi Marley.

— Sam are dreptate, îmi iau eu inima-n dinţi după un moment de tăcere, cu un tricou de fotbal uzat de la Liceul Ambrose în mână. Poate că nu am meritat-o niciodată pe Kim. Poate că a fost prea bună pentru mine.

— Ce ştie Sam? spune ea, strângând o pereche de şosete şi aruncându-mi-le. Ai voie să ai alţi prieteni. Chiar şi… mai mult decât prieteni.

Simt un gol în stomac, dar nu pot să mă gândesc la asta acum. Nu-mi iese din minte ce a spus Sam.

— Era îndrăgostit de Kim, spun eu în cele din urmă, aşteptându-mă ca ea să ridice privirea.

Să fie surprinsă. Dar, în schimb, mama încuviinţează din cap. *Ştia*. În tot acest timp, eu am fost singurul care nu şi-a dat seama?

A ştiut şi Kim?

Dar asta e o altă întrebare pe care n-o să i-o pot pune niciodată.

Mă uit la mama cum împăturește un prosop, şi expresia ei devine gânditoare.

— Deci… ce-ai de gând să faci? mă întreabă.

— Cu ce?

Mama îşi dă ochii peste cap la absenţa unei reacţii din partea mea.

— Eşti un romantic incurabil, dragule. Te-am văzut cu Kimberly de când aveai opt ani. Odată ce ai decis că o vrei, nimeni alta nu ar fi fost mai bună, chiar şi atunci când vă scoteaţi din minţi unul pe altul, spune ea în cele din urmă. Dar din cauza asta nu ţi-ai îngăduit niciodată să-ţi imaginezi viaţa fără ea. Întotdeauna ai construit totul în jurul ei, şi… există multă presiune într-o relaţie. Multă presiune pentru cineva care încă nu şi-a dat seama cine e.

— Mamă…, încep eu.

— Ascultă doar. De ce i-ai luat lui Kim brăţara aia?

— Pentru că o iubeam, îi răspund ferm. Voiam să-i arăt cât de mult o iubesc.

Ea doar mă priveşte lung şi ridică o sprânceană, de parcă aşteaptă să continui. Eu expir prelung şi mă uit în altă parte, în timp ce împăturesc încet o pereche de pantaloni de trening.

— Şi… pentru că îmi dădeam seama că se

întâmplă ceva. Am crezut că brăţara o să-i aducă aminte de toate momentele prin care am trecut împreună. Şi că o să-i arate că am putea rezolva ce nu mergea.

Ea încuviinţează din cap.

— Tu *întotdeauna* încercai să rezolvi lucrurile în loc să te gândeşti de ce nu mergeau. E greu să construieşti ceva dacă fundaţia are fisuri. Tace o clipă ca să ia un alt tricou, apoi continuă. Şi asta nu înseamnă că voi doi nu vă iubeaţi. Înseamnă doar că poate voi doi nu eraţi pe aceeaşi lungime de undă.

„Nu eram pe aceeaşi lungime de undă.” Uneori când ne certam, chiar părea că nu purtam aceeaşi discuţie. Mă gândesc la acea seară. Discuţia noastră din maşină. Oare atunci vorbeam despre acelaşi lucru?

De câte ori am vorbit despre lucruri diferite fără să ne dăm măcar seama?

— Kim o să fie întotdeauna o parte din tine, Kyle, dar tu trebuie să-ţi trăieşti viaţa. Ea nu mai are niciun cuvânt de spus. Tu ai în faţa ta multe zile. Ar putea să fie toate ca asta, în care să împăturești rufe cu scumpa şi devotata ta mamă…, spune ea, pliind o cămaşă, în timp ce mâinile mele încremenesc, strângând nişte şosete desperecheate. Sau ai putea încerca să-ţi trăieşti viaţa *fără* ea, să-ţi îngădui să trăieşti *cu adevărat*, continuă ea, ridicând privirea spre mine. Să vezi unde te poartă vântul.

Zâmbesc, dar tac pentru o clipă şi mă întind să iau o pereche de blugi. Asta e ce a spus Kim. *Exact* ce-a spus ea. Kim voia să vadă cine eram noi şi fără celălalt.

Ea înţelesese. La fel şi mama.

Eu eram cel care nu înţelesese.

Dar de data asta are o noimă. De data asta… s-ar putea chiar să înţeleg.

Şi, înţelegând, îmi dau seama că uneori Sam are dreptate, alteori, nu.

Trebuie, într-adevăr, să nu o uităm pe Kim. Şi… ar fi imposibil să o uit chiar dacă aş încerca. Ea este parte din ceea ce am devenit. Nu aş fi aici fără ea.

Dar nu putem rămâne blocaţi în trecut.

Trebuie să ne dăm seama singuri ce să facem.

— Am vorbit cu Marley despre ce aş vrea să fac. Cum fotbalul a ieşit acum din discuţie, spun eu încet, şi imediat ochii mamei se luminează. Crezi că aş fi un reporter sportiv bun? Mă gândeam să fac un curs sau poate să aplic pentru un internship sau ceva.

— Cred că ai fi un reporter sportiv grozav, zice mama şi zâmbeşte, părând mai fericită decât am văzut-o… înainte. Şi cred că orice persoană care te poate ajuta să-ţi găseşti drumul e o prezenţă bună în viaţa ta. Ia un braţ de prosoape şi îmi strigă peste umăr în vreme ce se îndreaptă spre baia ei: Probabil că va trebui să-mi găsesc un nou partener de împăturit rufe.

În dimineaţa următoare, pun toate lucrurile lui Kim în cutie şi o duc sus. Mama apare în spatele meu şi îmi strânge cu blândeţe braţul când mă îndrept către intrare.

— Eşti sigur, dragule? mă întreabă, întorcându-mă cu faţa la ea.

Încuviinţez din cap, ridicând privirea de la cutie ca să mă uit în ochii ei întrebători.

— Sunt sigur.

Mă strânge în braţe cu putere. Îmbrăţişarea ei îmi dă forţă. Trebuie să fac asta ca să mă pot mişca

înainte. Fie că asta înseamnă să obţin un internship sau să rezolv lucrurile cu Sam sau… orice altceva.

Nu vreau să mai păstrez amintirile acelei nopţi. Trebuie să renunţ la autoînvinuire. Trebuie să încetez să mai încerc să o ţin pe Kim într-o cutie aici cu mine.

Uşor, îmi pun o mână pe cutie, un ultim rămas-bun, înainte să i-o întind mamei ca s-o dea înapoi părinţilor lui Kim. Când mama se întoarce, simt greutatea brăţării cu talismane din buzunar. Ultima amintire a acelei nopţi fatidice.

Cea la care n-am crezut că aş putea renunţa.

— Stai! strig şi o scot din buzunar, iar talismanele se lovesc unul de altul şi clincăne.

Mă doare să renunţ la ea, dar în vreme ce-i dau drumul încet în cutie, simt cum o greutate mi se ridică de pe piept şi mă lasă să respir adânc pentru prima oară după aproape patru luni.

Capitolul 16

Câteva zile mai târziu, stau întins pe spate în iarbă şi privesc cum lumina soarelui se strecoară printre ramurile copacilor, dansând scânteietoare în faţa ochilor mei. Mă întâlnesc cu Marley la ora prânzului ca să hrănim raţele aşa cum facem de obicei, iar vremea caldă a sfârşitului de septembrie ne poartă către cireşul înflorit, în care petalele se ofilesc acum, căpătând o nuanţă de alb murdar.

— La ce te gândeşti? mă întreabă ea.

— Doar… Inspir adânc. La Sam.

Discuţia cu mama m-a ajutat să înţeleg o mulţime de lucruri, dar nu a rezolvat nimic în privinţa lui Sam. Şi tot nu-mi dau seama cum să vorbesc cu el despre asta.

Mă întorc să o privesc. Soarele aruncă o strălucire caldă pe chipul ei, făcându-i ochii căprui mai luminoşi, culoarea transformându-se într-un verde intens în jurul irisului. Ea întinde mâna spre faţa mea şi mă trezesc întrebându-mă cum ar fi dacă m-ar atinge.

Dar ea doar culege o păpădie dintre noi şi o miroase. Simt iar cum mă cuprinde acel sentiment de vinovăţie, doar că de data asta e lipsit de forţă, vlăguit. Poate că la fel sunt şi eu. Dar chipul rănit al lui Sam nu-mi dispare din minte.

— Ne-am bătut în weekendul ăsta. Eu… n-am fost un prieten prea bun pentru el de când a murit Kim. N-am fost sincer cu el… Mă opresc pentru o clipă şi oftez prelung, apoi adaug: Sau cu mine însumi.

— E greu să fii cel care o dă în bară, nu? spune ea cu tristeţe.

Mă ridic într-un cot. Lui Marley îi e greu să se deschidă. Îmi observă reacţia şi îmi oferă un zâmbet slab.

— Scuze. N-am vrut să spun asta. E ciudat. Eu am fost întotdeauna tăcută. *Supertimidă*. Până într-acolo încât uneori Laura chiar vorbea pentru mine. Marley îşi întoarce privirea în direcţia cimitirului. Întotdeauna ştia ce voiam să spun. Poate pentru că eram gemene.

Întotdeauna evită să vorbească despre sora ei. Fără poveşti triste. Ăsta e un moment important pentru ea.

— Eram identice. Din aproape toate punctele de vedere, spune Marley şi norul întunecat din spatele ochilor o învăluie.

De la cuta adâncă de pe frunte şi până la căderea înfrântă a umerilor, tristeţea o mistuie. E ca şi cum o cu totul altă persoană stă acum în faţa mea.

— Când am pierdut-o, mi-am pierdut vocea. Dar

acum, cu tine… Tace şi se uită din nou la mine, iar ochii i se limpezesc puţin. Am din nou chef să vorbesc.

— Vorbeşte cât vrei, o încurajez eu. Sunt aici să te ascult.

Marley îşi deschide sufletul în faţa mea şi nu vreau să stric momentul acesta magic, aşa că, deşi îmi doresc să o iau de mână şi să o alin, nu o fac.

Ea răsuceşte păpădia între degete.

— O viaţă fără Laura, adaugă ea, cu glasul stins. Mi se pare tot mai imposibil, cu cât trece mai mult timp de când nu mai e. Mi se pare *aiurea*.

Aştept puţin, dar ea nu mai spune nimic.

— Înţeleg, zic şi mă ridic în capul oaselor.

Şi chiar înţeleg. După accident, totul părea aiurea, fără sens. În afară de asta.

— Dar poate încercăm amândoi să găsim ceva care să redea sens vieţii. Împreună.

— Cum? întreabă ea.

Cuvintele îmi zăbovesc pe limbă, dar nu ştiu de unde să încep. Apoi mă gândesc la felul în care ne-am întâlnit în acea zi în cimitir şi îmi vine o idee.

— Poveşti. Ai zis că putem fi amândoi nişte povestitori, nu?

Ea încuviinţează din cap, cu o expresie gânditoare.

— Ei bine, aş vrea să începi tu cu o poveste, spun eu.

Ea îşi îndreaptă spatele şi-şi încrucişează braţele.

— Tot ce-am primit în acea primă zi s-a rezumat la „A fost odată ca niciodată”.

— Nici gând, răspunde ea, cu umerii încordaţi. Nu ştiu dacă sunt bune sau proaste. Adică, dacă n-o să-ţi placă?

— O să-mi placă foarte mult. Ştiu că o să-mi placă, promit.

— Nu poţi promite aşa ceva, spune Marley, râzând.

— Te rog! insist eu, citindu-i ezitarea din privire.

Tăcerea se aşterne mai apăsător între noi, până când ea o sparge în cele din urmă, cu un oftat lung, dramatic.

— Bine… dar numai dacă îmi dai şi tu să citesc ceva din ce ai scris.

Sunt atât de bucuros că a zis „da”, încât deja încuviinţez din cap înainte să-mi dau seama ce am acceptat.

Fir-ar să fie, chiar se pricepe!

Ea îşi ridică degetul mic. Mi-l înfăşor pe al meu în jurul lui, în chip de promisiune. Mâinile noastre zăbovesc, degetele alunecă spre încheieturi, până când mâna ei e cu totul într-a mea.

Am senzaţia că mă trezesc din nou. Îmi simt fiecare fibră din trup vie, cerându-mi să acopăr distanţa dintre noi, iar cea mai mică mişcare pare un cutremur.

— Marley…, încep eu, dar ea se trage repede în spate, cu ochii aţintiţi pe buzele mele.

— Simţi? şopteşte.

Simt. Aerul din jurul nostru vibrează.

Mă întind să o prind din nou de mână, dar când degetele mele le ating pe ale ei, ea se îndepărtează, smulgându-se din acest moment. Se ridică repede în picioare şi îşi scutură hainele, înfundându-şi brusc mâinile în jacheta ei de denim.

— Ar trebui să plec, anunţă agitată.

— Marley, zic eu, adunându-mă. Nu trebuie să pleci.

Ea porneşte să se îndepărteze, şi tenişii ei galbeni se profilează pe verdele ierbii.

— Asta e o poveste tristă care aşteaptă să se întâmple, murmură, şi vocea abia i se aude. Când ajunge pe alee, se întoarce să se uite la mine. Doar prieteni, Kyle, îmi strigă. Aşa a fost înţelegerea.

Încuviinţez din cap şi o privesc cum pleacă, dispărând printre copaci. Mă uit în jos şi văd o păpădie galbenă la picioarele mele.

O iau şi mă întreb cum ar fi fost să o sărut adineauri, când ochii ei se opriseră pe buzele mele. Poate că Sam a avut dreptate şi cu altceva.

Chiar vreau să fiu doar prieten cu Marley?

Joi dimineaţă mă duc la cimitir. Încă mai am multe lucruri de lămurit, dar cred că în sfârşit am cuvintele potrivite pe care să i le spun. Lui Kimberly.

Mă opresc brusc în loc, atunci când văd o siluetă îngenuncheată la mormântul ei şi un braţ lung care se întinde să rezeme de piatra funerară un buchet mare de lalele.

Sam.

Desigur.

— Lalelele, spun în vreme ce mă apropii. Erau de la tine.

— Erau preferatele ei, răspunde, cu ochii aţintiţi asupra pietrei de mormânt.

KIMBERLY NICOLE BROOKS.

Îngenunchez pe piciorul ţeapăn şi îmi trec mâna peste piatra zgrunţuroasă.

— Nu e drept, spune Sam, privindu-mă. Tu mergi mai departe. Ea nu poate. S-ar putea să spun o chestie ticăloasă, dar…

— Am înţeles, Sam. Crede-mă, mă simt tot timpul ca un ticălos. Când mă duc să-mi iau îngheţată. Când mă uit la un film pe canapea. Chiar şi când *râd*. Toate

par aiurea să le fac fără ea. Dar dacă e aşa, atunci noi doi o să ne petrecem restul vieţilor blocaţi aici, spun eu, arătând spre piatra de mormânt a lui Kimberly.

El tace.

— Am înţeles în cele din urmă ce spunea Kimberly. Înainte nu înţelesesem, nu o ascultasem. Dar acum, după tot acest timp, înţeleg în sfârşit ce voia de la mine. *Pentru* mine. Cel mai bun lucru pe care-l pot face în onoarea ei e să rămân cu picioarele pe pământ, Sam. Aşa cum voia ea. Trebuie să mă desprind. Tac pentru o clipă, uitându-mă lung la el, înţelegând că şi el are nevoie de asta la fel de mult ca mine. Asta trebuie să faci şi tu, adaug eu.

El se ridică în picioare, şi mă chinui şi eu să mă ridic. Când ochii noştri ajung la acelaşi nivel, el se uită la mine lung, înainte să-şi întoarcă privirea cu un aer vinovat.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul ăsta, spune.

— Da, încuviinţez din cap, în vreme ce mă gândesc la cuvintele lui din parc. Acum înţeleg o mulţime de lucruri, continui eu. Cum întotdeauna i-ai luat apărarea. Cum ai fost de partea ei.

— Am fost şi de partea *ta*, spune Sam. Nu am încercat niciodată s-o cuceresc. Nu i-am spus niciodată ce simt.

— Nici mie nu mi-ai spus niciodată, îl întrerup eu. Ai fi putut s-o faci.

— Ar fi schimbat ceva? întreabă el.

Clatin din cap, ştiind adevărul.

— Probabil că nu, spun.

El zâmbeşte şi ştiu că amândoi îi auzim vocea în minte. Dar nu într-un fel traumatizant. Nu şi de data asta.

— Dar, continui eu, cred că schimbă ceva acum. Văd adevărul în ceea ce ai spus înainte. Trebuie să fim sinceri cu noi înşine.

Ne privim lung, neştiind prea bine ce să facem în continuare. Ne îmbrăţişăm scurt, frăţeşte, apoi Sam îmi trage un pumn în braţ şi îmi zâmbeşte.

— Ce-o fi făcut mama ta cu berea aia?

Eu dau din cap către alee, zâmbindu-i larg.

— Vrei să afli?

Ieşim împreună din cimitir, doar noi doi. Deşi vorbeam cu Sam, sunt sigur că şi Kim era acolo. Simt că m-a auzit. Că în cele din urmă am înţeles totul corect. Şi chiar dacă o lăsăm în urmă, o simt mai aproape, aşa cum n-am mai simţit-o de foarte multă vreme.

Capitolul 17

Mă învârt prin bucătărie, aranjând tacâmurile de argint pe şervete şi ceaiul rece de mentă în colţul suportului de farfurii. Sunt aproape gata.

Încercarea asta de a pregăti cina merge de un milion de ori mai bine ca data trecută. Probabil pentru că am renunţat la reţeta pentru antricot şi am încercat ceva mai mult… à la Marley.

Hotdogi şi cartofi prăjiţi. Dar mai şic, în stil Marley.

Aşez cu grijă pe o farfurie opt boluri micuţe goale, care înconjoară un bol puţin mai mare plin cu popcorn. Apoi umplu bolurile mai mici: unul cu muştar galben, unul cu bucăţele de bacon, iar celelalte cu ketchup, sos de barbecue, două feluri diferite de murături, brânză rasă şi ceapă tăiată mărunt.

La sfârşit, adaug o fâşie de ţelină aşezată vertical,

care coboară de la bolul cel mai de jos. Aşa cum speram, farfuria arată acum ca o floare. O aşez cu grijă pe masă. Vreau ca Marley să se simtă în largul ei în seara asta. Vreau să vadă că sunt atent. Aşa cum e şi ea întotdeauna cu mine.

Asta n-o să fie o poveste tristă.

Pun pe farfurii hotdogii şi cartofii prăjiţi, asigurându-mă că nu se ating unii de alţii, şi aud sunând la uşă.

Ies din bucătărie, încercând să-mi ţin în frâu emoţiile. *De ce* sunt aşa de agitat? Întotdeauna ne simţim în largul nostru când suntem împreună.

Deschid uşa şi o văd pe Marley stând pe covoraş, îmbrăcată într-o pereche de blugi şi cardiganul ei galben, cu părul strâns în coc.

— Bună! zice ea încet.

Îmi întinde un buchet de flori. Le studiez repede, încercând să ghicesc ce vrea să insinueze.

Mă uit la ghemotoacele de petale mici albe, dar n-am nicio şansă să le ghicesc numele. Tot ce ştiu e că sunt florile alea plantate în faţa caselor de bunicuţe.

— Ce înseamnă astea? o întreb.

— Sunt hortensii, spune ea, strângând într-o mână bareta genţii, iar pe cealaltă întinzând-o ca să atingă corola uneia dintre flori. Înseamnă… gratitudine.

— Ei bine, sunt plin de *gratitudine* pentru flori, spun eu, apoi mă strâmb în sinea mea.

Aş putea *fi* mai jalnic de-atât?

Din fericire, ea râde şi intră, apoi îşi scoate pantofii.

— Ţi-e foame? o întreb.

Ea dă din cap şi îşi întoarce faţa spre bucătărie, adulmecând.

— Miroase bine, remarcă.

Chipul ei se însenineză deodată.

— Sper că şi *gustul* e bun, spun eu şi ne îndreptăm spre masă ghidaţi de mirosul mâncării calde.

Intrăm în bucătărie şi o văd cum cercetează curioasă decorul – şerveţelele pliate, lumânările pe care le-am luat de pe raftul de sus din debara. Întinde mâna să atingă farfuria cu floarea de condimente şi zâmbeşte.

— Pentru că fiecare merită să aibă propriul său spaţiu, spun eu, şi ea roşeşte în vreme ce ne aşezăm.

Urmează o tăcere stingheritâ, o nouă tensiune între noi. O electricitate caldă. Oare o simte şi ea? Încerc să o îndepărtez, şi-mi păstrez vocea veselă când îi sugerez să ne-apucăm de mâncat.

Îmi înşfac hotdogul şi muşc zdravăn din el. Asta relaxează puţin tensiunea şi curând Marley râde şi încearcă toate condimentele cu mici înghiţituri.

Dar, cumva, pare să nu aibă unul preferat.

— Doar *popcorn*? întreb eu uluit, când ea pune un alt bob pe hotdogul ei şi muşcă din el. Dintre toate toppingurile astea, popcornul e preferatul tău?

Ea dă din umeri jucăuş.

— Probabil că sunt în parte ca o răţuşcă.

Nu pot să nu zâmbesc la gluma ei. Îmi petrec tot restul cinei făcând-o să se strâmbe la diferite combinaţii de condimente, deşi baconul meu, sosul de barbecue şi brânza rasă sunt practic geniale.

Pe măsură ce farfuriile ni se golesc, conversaţia lâncezeşte. Îmi bag în gură ultimul cartof prăjit, iar Marley lasă deoparte ultimele bucăţele din hotdogul ei. Rămânem amândoi tăcuţi, în vreme ce energia tensionată cu care ne luptaserăm umple camera. Ştiu că Marley nu şi-a împărtăşit niciodată nimănui poveştile, iar eu cu siguranţă nu mi-am împărtăşit

articolele nimănui până acum.

Ei bine, nu personal.

Dar… nu cred că aici e vorba despre scris.

Îmi dreg glasul şi mă ridic pentru a duce farfuriile în chiuvetă. Cu colţul ochiului, o văd jucându-se cu şervetul ei, împăturindu-l şi despăturindu-l.

— Eşti agitată? o întreb.

Ea îmi aruncă o privire care spune „al naibii de agitată”.

— Bun. Pentru că şi *eu* sunt agitat, recunosc eu.

Ea pare surprinsă.

— Chiar eşti?

— Sunt nebuneşte de agitat, îi mărturisesc, studiindu-i chipul, de la pistruii de pe nas la buzele pline.

Fiecare trăsătură pare oarecum diferită în acest cadru nou, făcându-mi inima să bată nebuneşte.

— Adică, eşti *aici*.

— Eu te fac să fii agitat? mă întreabă, uitându-se în jos la şervet. Eu… chiar?

Şovăi, ştiind că stau într-un echilibru nesigur, într-o parte trecutul, într-o parte viitorul. Trebuie să aleg.

— Mă faci…, încep eu şi, în timp ce fac un pas spre ea, mă hotărăsc s-o spun pur şi simplu. Mă faci să vreau mai mult şi *asta* mă face să mă simt agitat.

Ea ridică privirea, cu ochii strălucind în lumina pâlpâitoare a lumânării, dar nu spune nimic. Poate că ar fi trebuit să-mi ţin gura şi să o las să se bucure de cină.

— Şi, ăăă, bâigui eu, schimbând subiectul. Ce zici de un desert?

Scot îngheţata din congelator, uşurat să observ cum Marley se luminează şi mai tare la faţă când vede că e de căpşune. Să ghicesc aroma preferată de

îngheţată a oamenilor e un talent al meu şi Marley este în mod clar o iubitoare de căpşune.

Mâncăm fiecare câte un bol. Marley râde când vede cum îmi umplu bolul cu aproape toată cutia de îngheţată de ciocolată şi fur o lingură din cea de căpşune ca să o pun peste. Apoi o conduc la subsol şi ne aşezăm amândoi pe canapeaua ponosită.

— Eşti pregătită? o întreb şi îmi iau teancul mototolit de articole de pe măsuţa de cafea cu urme de zgârieturi.

Nu sunt sigur că *eu* sunt pregătit, dar ea încuviinţează din cap şi pune jos bolul cu îngheţată pe jumătate mâncată, şi-şi scoate agitată din geantă caietul ei galben uzat. Ezită înainte de a mi-l întinde.

Îl deschid la prima pagină. Scrisul ei citeţ, cursiv, mă captivează, făcându-mă să uit că ea îmi citeşte articolele, căci sunt atras imediat mai aproape de părţile ei ascunse, acele trăsături secrete ale lui Marley care se strecoară în fiecare poveste.

Una dintre poveşti e despre două gemene aproape identice care hrănesc un cârd de raţe la iaz. Tot mai multe raţe se adună, până când cele două fete sunt purtate de ele în zbor, înălţându-se sus deasupra iazului, şi a parcului, şi a cimitirului.

Alta este despre o fată care plantează flori roz ce cresc întruna fără să se mai oprească, până într-o zi, când toate la un loc iau înfăţişarea unui om: o reflexie de floare a fetei.

Poveştile lui Marley sunt atât de bune, încât mă fac să vreau să mă întind şi să-i smulg din mână articolele mele jalnice.

— Marley, spun eu.

Ea se uită la mine peste marginea de sus a unuia dintre articole, cu ochii mari, întrebători. Eu ridic în

sus caietul.

— Trebuie să împarţi astea cu mai multă lume, nu doar cu mine. Copiii ar fi înnebuniţi după poveştile astea.

Ea se foieşte încet pe canapea, încântată, debordând de energie.

— Chiar crezi asta?

Încuviinţez din cap, uitându-mă la pagina din caiet unde e desenată fata-floare din povestea ei.

— Absolut!

— Şi ale tale sunt grozave, spune ea, fluturând pagina cu articolul pe care-l citeşte. Eu nu sunt pasionată de sport, dar tu chiar reuşeşti să faci totul interesant. Profilurile astea ale jucătorilor sunt foarte bine creionate. Am senzaţia că-l cunosc foarte bine pe Sam după ce am citit asta, adaugă ea, şi portretul în alb-negru al lui Sam mă priveşte de deasupra teancului de hârtii. Le faci să fie mai mult decât nişte simple statistici. Asta ar trebui să foloseşti atunci când aplici pentru un internship.

Râd, uşurat că nu-i displac. Tace un lung răstimp, privind ţintă caietul galben din mâinile mele.

— O să le placă oamenilor? mă întreabă ea încetişor.

Privirile ni se întâlnesc.

— O să le adore, spun eu cu sinceritate.

Ea se uită dincolo de mine la uşile de sticlă, în care se reflectă luna.

— Vrei să mergem afară? propune apoi, trăgându-se de guler.

Ştiu cum se simte. Camera pare să se fi strâns în jurul nostru, plină ochi cu acel sentiment nenumit încă ce se învolburează între noi.

— Sigur, spun eu şi iau o pătură groasă,

matlasată, din camera mea.

Ieşim în curtea din spate şi ne întindem pe pătură, uitându-ne la cerul plin de stele. Mâna ei se atinge uşor de a mea, şi noaptea prinde viaţă. Totul devine mai luminos, mai vibrant.

Ea îşi trage mâna şi arată spre lună, un disc perfect care atârnă pe cer.

— Se spune că lumea nu doarme prea bine când e lună plină, zice ea.

Eu studiez suprafaţa strălucitoare, ştiind al naibii de bine că nici eu n-o să fiu în stare să dorm în noaptea asta, cu lună plină sau nu.

— Vârcolaci? întreb eu şi ea râde, trăgându-mi un ghiont în braţ.

— Am scris o poveste despre lună, se destăinuie ea, în vreme ce un fior mă cuprinde cu putere.

Mă uit la ea şi-i văd faţa lucind în lumina slabă, strălucirea pală a lunii conturându-i trăsăturile.

— O poveste nouă, adaugă ea.

— Spune-mi-o!

— E o… poveste de dragoste, continuă ea şovăitoare. Prima mea de acest fel.

— Atunci chiar trebuie să mi-o spui!

Ea se uită la mine, iar ochii ei sunt două ochiuri de apă întunecată, adânci şi vulnerabili. Mă proptesc în cot şi aştept.

— Bine, zice ea în cele din urmă. A fost odată ca niciodată…

— De ce încep aşa toate poveştile? întreb eu.

Nu vreau să destram vraja, dar întrebarea e rostită înainte să o pot opri.

Ea zâmbeşte.

— Nu *toate*. Doar cele mai bune.

— Ăsta e primul lucru pe care mi l-ai spus, ţi-aduci

aminte? A fost odată ca niciodată.

Ne privim, un moment îndelungat, şi o forţă invizibilă mă trage mai aproape. Pot să jur că răsuflarea mi se opreşte. Marley îşi drege glasul şi se uită în altă parte, iar forţa aceea slăbeşte, dar nu dispare cu totul.

— Povestea, spun eu, întorcându-mi din nou ochii spre lună. Corect. Continuă!

— A fost odată ca niciodată o fată, începe ea.

— Deja îmi place, o încurajez eu, şi ea mă loveşte uşor cu pumnul în braţ, cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

Şi, aşa cum speram, asta îi dă curaj să continue.

— În fiecare noapte păşea pe o potecă printr-o pădure foarte întunecată spre o cascadă frumoasă, şi acolo se uita la lună şi îşi punea o dorinţă, spune ea. Era aceeaşi dorinţă în fiecare noapte.

Cuvintele lui Marley ţes o vrajă şi eu îmi închipui că văd fata. O văd *cu adevărat*, uitându-se la lună în susurul cascadei, cu buzele întredeschise în vreme ce îşi doreşte…

— Îşi dorea iubire, spune Marley, ca şi cum mi-ar citi gândurile. Era o visătoare şi nu avea pe nimeni cu care să-şi împartă visurile.

Simt asta, singurătatea fetei, adânc în oase.

— Dar s-a întâmplat ca în acea noapte luna să fie plină. Mai strălucitoare ca niciodată, spune ea încetişor. Fata s-a uitat în jos şi a văzut ceva pe potecă. O perlă. A luat-o de jos şi a auzit vocea unui bărbat: „Scuzaţi-mă, dar cred că e a mea.”

— Chiar era? întreb eu. Era perla lui?

Ea încuviinţează din cap.

— Aşa că ea i-a întins perla şi, în lumina puternică a lunii, el a văzut lacrimi în ochii ei, spune Marley, iar

eu îi ascult cuvintele pe nerăsuflate. Bărbatul a întrebat-o: „De ce plângi?” Iar fata i-a răspuns încet: „Pentru o clipă, am crezut că ar putea fi pentru mine.” Dar bărbatul a luat perla şi a mers mai departe pe potecă.

— Ce dobitoc! comentez eu.

— Ai răbdare! spune ea cu un zâmbet.

— Ar face bine să nu fie dobitoc.

— În noaptea următoare, în vreme ce-şi rostea dorinţa, fata a auzit un zgomot în spatele ei, a urmat Marley, ignorându-mă. Era bărbatul, iar în palma lui se afla perla. „Am bătut multe drumuri ca să găsesc această comoară pierdută, această parte din mine, dar tu eşti cea care a găsit-o şi mi-ai dat-o înapoi. Acum vreau să ţi-o dăruiesc ţie”, a spus el, punând perla în mâna ei. Şi în fiecare noapte din luna următoare, ea l-a întâlnit pe bărbat la cascadă.

— Nu e dobitoc, spun eu, uşurat.

Marley zâmbeşte şi mă şuşuieşte.

— Au vorbit despre toate, şi-au împărtăşit secretele şi visurile. Fetei i se împlinise dorinţa. Găsise iubirea, spune ea, iar acel ultim cuvânt mă face să întorc capul şi să mă uit la ea, simţind cum ceva înlăuntrul meu tresare. Dar în cea de-a treizecea noapte, noaptea următoarei luni pline, bărbatul nu se afla acolo. În locul lui… era o perlă.

Mi se strânge inima. Tristeţea care se împleteşte în cuvintele ei e familiară.

— În următoarele douăzeci şi nouă de nopţi, nimic. Ea nu şi-a mai pus nicio dorinţă. Doar s-a dus mereu acolo, a continuat să caute, dar el nu a mai venit. Dar în cea de-a treizecea noapte…

— Următoarea lună plină, încerc eu să ghicesc.

— O altă perlă, spune în şoaptă Marley.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, iar energia dintre noi pocneşte. După un lung moment de tăcere, continuă.

— Fata a plâns şi a plâns. Apoi şi-a şters lacrimile, s-a uitat la lună şi şi-a pus o altă dorinţă. Una diferită.

Îmi ţin răsuflarea, cu ochii aţintiţi pe buzele lui Marley.

— „Adu-l înapoi la mine!”

Simt fiori pe şira spinării când Marley spune:

— Luna a devenit mai luminoasă, iar razele ei s-au reflectat în cascadă, făcând-o să semene cu un milion de perle căzătoare. Fata s-a uitat din nou la lună şi deodată… şi-a adus aminte ce spusese bărbatul.

Marely se uită cu respect şi admiraţie la luna plină, ca şi cum şi-ar pune şi ea o dorinţă chiar în clipa asta.

— Ce a spus? întreb eu încet, nerăbdător.

Ştiu că sunt un ascultător îngrozitor, dar trebuie să ştiu ce îşi doreşte ea.

— A spus: „Am bătut multe drumuri ca să găsesc această comoară pierdută, această parte din mine…”

Această parte din mine – măiculiţă! Încă puţin şi o iau razna.

— În fiecare noapte cu lună plină, în tot restul vieţii ei, fata a primit o altă perlă…, continuă Marley.

— Omul din Lună[10], spun eu şi mă ridic în capul oaselor, într-un şoc total. El era Omul din Lună!

Marley zâmbeşte.

— … şi a ştiut că el veghea asupra ei, strălucind deasupra ei şi luminându-i cărarea prin pădurea

10 Conform unor mituri și legende europene, un personaj care locuiește pe lună. Este inspirat de imaginile unui chip, cap sau trup care se văd pe suprafața lunii pline, în realitate părțile mai întunecate fiind așa-zisele „mări“ selenare.

întunecată. Şi din când în când, în reflexia apei, îi putea vedea chipul. Acolo, pe lună, zâmbindu-i.

Vocea ei e doar o şoaptă când încheie povestea.

— Şi ea ştia că e iubită.

Ochii ni se întâlnesc şi ştiu că asta nu e prietenie. Toate scuzele mele dispar. Nu mă gândesc dacă e greşit sau corect sau altcumva. O iubesc. O iubesc aşa cum Omul din Lună o iubea pe fata aia.

Ea se înroşeşte, se ridică în capul oaselor, dintr-odată sfioasă, interpretând cu totul şi complet greşit tăcerea mea.

— E stupid, nu?

Eu clatin din cap şi o prind de mână.

— Nu e stupid, spun cu toată seriozitatea din lume. E frumos.

Mă aştept să-şi tragă mâna, dar nu o face. Degetele noastre se înlănţuiesc şi rămânem aşa până când e timpul să plece, uitându-ne unul la altul sub stelele strălucitoare. Apoi o conduc la uşă şi mă sprijin de tocul ei în vreme ce ea se uită în sus la mine de pe covoraşul de la intrare.

— Sunt bune poveştile tale, îi mărturisesc din toată inima. Cu adevărat bune, Marley. A fost aproape ca…

Vocea mi se stinge şi îi zâmbesc.

— Ca o magie. Mă porţi într-o cu totul altă lume.

Simt din nou acea electricitate pocnind între noi. Ochii ei sunt calzi în strălucirea blândă a luminii de pe verandă. Mai deschişi. Face un pas în spate, dar legătura noastră magnetică se întinde între noi şi, în loc să se rupă, umple spaţiul care ne desparte.

— Sper să gândeşti aşa mereu, îmi spune ea.

O umbră vagă alunecă peste chipul ei. Aş vrea să ştiu de ce.

— O să gândesc, o liniştesc eu, în vreme ce ea coboară treptele şi traversează peluza din faţa casei, întorcându-se să-mi facă cu mâna înainte să dispară cu totul după colţ.

Mai rămân o vreme pe verandă după plecarea ei, încă simţind acea energie, deşi ea nu se mai vede. Mă înfior, noaptea rece de toamnă îmi face pielea ca de găină, dar nu vreau să mă mişc. Nu vreau ca această senzaţie să dispară.

Curând, pe alee apar nişte faruri. Maşina mamei opreşte încet şi portiera se deschide cu zgomot. Ea coboară şi mă priveşte din cap până-n picioare, apoi se apleacă din nou în maşină ca să-şi ia geanta.

— Pari fericit, spune când ajunge la trepte.

Şi are dreptate. Chiar sunt.

Capitolul 18

În dimineaţa următoare, mă trezesc simţindu-mă al naibii de grozav.

Atât de grozav, încât îmi iau iPad-ul de pe noptieră şi deschid Google-ul ca să-mi încep căutările pentru internship în timp ce iau micul dejun. Primele oferte nu par deloc promiţătoare, în mare parte chestii neplătite care nu sunt deloc atrăgătoare. Găsesc una care e chiar perfectă, să lucrez pentru redacţia de sport a unei reviste, dar e la două ore de mers cu maşina.

O aud pe mama coborând treptele, aşa că mai arunc o felie de pâine în prăjitor şi torn o cafea cu lapte pentru ea, tocmai când intră în bucătărie.

— Neaţa, spun şi îi întind ceaşca.

— Neaţa, îmi răspunde ea, luând-o.

Face ochii mari la mine în timp ce ia o înghiţitură.

Îmi îndrept din nou atenţia spre iPad, încruntându-mă în vreme ce derulez o altă pagină de oferte.

— Ce-i cu încruntarea asta? Iar te doare capul?

— Nu, cu asta stau chiar bine, spun eu.

Şi chiar aşa e. Săgetările de durere sunt mai slabe acum de când chiar am început să mă confesez lui Marley, confirmând părerea doctoriţei Benefield că au mai degrabă cauze emoţionale decât fizice. Oftez şi apăs pe butonul de închidere, iar ecranul se întunecă.

— Doar caut un internship.

— O! face ea, ducându-şi palma la frunte.

Iese repede din bucătărie şi se întoarce o clipă mai târziu cu geanta ei burduşită. O văd cum scotoceşte prin ea, scoţând reţete şi o trusă de prim-ajutor şi două batoane de cereale. Pot să jur că toate porcăriile pe care le are acolo ar ajuta un sătuc să treacă cu bine prin apocalipsă.

— M-am întâlnit cu Scott Miller ieri-dimineaţă la Starbucks. Ştii tu, tipul din redacţia de sport de la *Times* care scria despre meciurile tale.

— Da, mi-aduc aminte de el, spun şi mă îndrept de spate.

Scott chiar scrisese un articol despre mine în săptămâna dinaintea accidentării mele. M-a încurajat mult când ne-am întâlnit la o lună după ce totul s-a năruit pentru mine.

Nu ştiu de ce nu m-am gândit la el până acum.

— Ei bine, spune mama, scoţând o carte de vizită chiar din fundul genţii. I-am spus că eşti interesat să scrii şi el a zis că în mod categoric ar trebui să-l suni.

Îmi întinde cartea de vizită şi eu o înşfac, apoi mă reped să o îmbrăţişez.

— Eşti cea mai grozavă mamă! spun şi o sărut pe obraz.

Îmi scot telefonul şi mă îndrept spre hol ca să-l sun, dar în vreme ce formez numărul îmi apare un mesaj de la Sam.

„Fotbal azi la 10. Vii? Te iau cu maşina?”

Şovăi înainte de a-i scrie un răspuns scurt. Azi e probabil ziua în care mă simt cel mai bine, aşa că dacă vreau să încerc lucruri, aş face bine să nu mai amân deloc.

— Hei, mama! strig spre bucătărie. Pot să-ţi iau maşina?

Până să mă întâlnesc miercuri în parc cu Marley, am programat deja un interviu cu Scott pentru vineri *şi* am condus maşina mamei de un număr impresionant de trei ori. Practic, sunt invincibil!

Parcul e aglomerat azi, ziua caldă de toamnă aducând cu ea o mulţime de copii care se joacă pe iarbă.

— Şi mie îmi plăcea să înalţ zmeie, spune Marley, urmărind un băiat care aleargă pe lângă noi încercând să ridice unul.

Mă întorc să mă uit la ea şi restul parcului dispare.

Azi e frumoasă. Părul îi cade pe umeri, iar puloverul ei de un galben intens se asortează cu bentiţa subţire din păr. De fiecare dată când spune ceva sau se întoarce să-mi zâmbească, simt o dorinţă copleşitoare să mă întind şi să o iau de mână. Nu ştiam ce avea să se întâmple după noaptea cu luna, dar ceea ce e între noi a devenit mai puternic în cele câteva zile în care nu ne-am văzut.

Traversăm străduţa care duce la iaz şi cu cât ne apropiem de apă, cu atât prind mai mult curaj. Mă gândesc la povestea pe care mi-a spus-o. La fata care

îşi doreşte iubire. La bărbatul din lună care i-a împlinit acea dorinţă.

„Fă-o!” îmi spun, privindu-i mâna care se mişcă înainte şi înapoi pe lângă a mea, la doar câţiva centimetri depărtare.

Trag aer adânc în piept şi o prind de mână, şi în aceeaşi clipă o durere ascuţită îmi trece prin cap. Fir-ar să fie, capul meu a fost foarte bine toată săptămâna!

— E-n regulă? o întreb, în vreme ce mă lupt să-nving durerea şi mă concentrez pe buzele ei ca nişte petale şi pe inima care bubuie să-mi sară din piept.

Ea şovăie o clipă, aşa că fac un pas mai aproape.

— Povestea noastră nu va fi una tristă, Marley, îi şoptesc eu. N-o să îngădui să fie.

Ea tace, dar simt cum îmi strânge mâna într-a ei. Îi dau părul pe după ureche, şi degetele mele zăbovesc pe obrazul ei, şi buzele noastre sunt la doar câţiva centimetri depărtare. Mă aplec uşor înainte, abia respirând, fără să ştiu dacă o să se aplece şi ea spre mine sau o s-o ia la fugă.

N-o ia la fugă.

Ne sărutăm şi mintea mi se umple dintr-odată de o mulţime de imagini: faţa ei înconjurată de ploaia de petale de cireş, ochii ei în prima zi în care ne-am întâlnit, o cascadă de perle.

Mă desprind de ea, zâmbindu-i, iar faţa ei străluceşte în soarele după-amiezii.

— Regula mea cu prietenia a fost o idee groaznică…

Ea îmi înăbuşă restul propoziţiei, râzând şi întinzându-se pentru un alt sărut. Dau să o cuprind în braţe, dar ochii ei se fac mari privind dincolo de mine şi se trage brusc în spate, iar braţele mele prind doar

aerul.

Se repede pe iarbă, înnebunită, împingând deoparte un grup de copii care joacă fotbal. Fuge în stradă ca să înşface o fetiţă din mijlocul drumului şi să o tragă pe trotuar.

Ce naiba? Mi-a scăpat ceva?

Grăbesc pasul spre ea, în vreme ce Marley o duce pe fetiţă către un grup de copii mai mari. Se opreşte cu ea lângă o adolescentă care are părul de aceeaşi culoare ca al fetiţei.

— E sora ta? întreabă Marley furioasă.

Fata încuviinţează din cap, în mod clar speriată. Nu pare să aibă mai mult de doisprezece ani.

— Ştii ce s-ar fi putut întâmpla dacă aleargă aşa în stradă?

Marley strigă acum, cu mâinile pe umerii fetiţei. Ochii ei sunt sălbatici, dar nu-mi dau seama dacă e vorba de furie sau spaimă. N-am mai văzut-o niciodată aşa.

— Ce face…? Şi dacă…?

Intervin, întinzând mâna pentru a o atinge pe umăr.

— Marley, spun eu pe un ton hotărât, dar ea mă ignoră.

— Tu ar trebui să ai grijă de sora ta. Putea *să moară*.

Rămân neclintit, privindu-i pe ceilalţi copii, văzându-le expresiile speriate în vreme ce încearcă să se ascundă unul în spatele celuilalt *şi* în acelaşi timp să vadă mai bine ce se întâmplă.

— Ia mâinile de pe fata mea! strigă deodată o voce şi o femeie care nu putea fi decât mama fetelor vine ca o furtună pe iarbă, gata de atac.

Trebuie să plecăm de aici.

— Marley, strig eu, trăgând-o în spate. Încetează! Fata e bine. Hai să mergem!

Ea se uită la grupul de copii speriaţi, la fata îngrozită, la mama furioasă, apoi la mine, care o ţin strâns de încheieturile mâinilor. Cu ochii plini de lacrimi, se smulge din strânsoarea mea şi o ia la fugă pe iarbă în direcţia cimitirului.

— Ce-i cu tine? strigă mama după ea.

O urmăresc cum se îndepărtează, uluit de ce s-a întâmplat.

Le arunc rapid o scuză doamnei şi fetei speriate şi alerg după Marley, tăind-o prin parc, deoarece ştiu exact încotro se duce. Intru direct în cimitir şi o găsesc prăbuşită lângă mormântul Laurei, cu capul plecat, cu părul ei lung ascunzându-i chipul.

— Ştii, are dreptate, spune Marley când mă apropii, gâfâind. Ceva chiar *e* în neregulă cu mine.

Mă aplec şi-i dau cu blândeţe părul pe după urechi ca să-i văd faţa.

— Ce se-ntâmplă? o întreb.

— Fără poveşti triste, răspunde ea, clătinând din cap.

— Bine, zic eu şi mă aşez lângă ea.

Tot ce vreau e să înţeleg ce s-a întâmplat adineaori. Dar ştiu mai bine ca oricine cât de greu e să fii pregătit să spui acea poveste.

— Nu trebuie să-mi spui. Dar dacă vrei să o faci, sunt aici.

Trupul ei s-a prăbuşit cu totul în sine. Apoi ea ridică privirea şi-şi duce mâna la pandantivul cu safir roz de la gât. De obicei, doar lanţul i se vede; nu ştiam de piatră până acum.

— Eu întotdeauna port galben, spune ea, şi mă gândesc la toate nuanţele de galben în care am văzut-

o îmbrăcată.

Bentiţa, tenişii, puloverul, haina de ploaie.

— La început, a fost doar ceva ce făcea mama când eram mici, ca să ne poată deosebi lumea, căci orice altceva în înfăţişarea noastră era exact la fel, dar… mai târziu a devenit mai mult de-atât. Galbenul mă făcea să mă simt fericită, veselă. Chiar şi când eram neliniştită.

Vârful degetelor ei ating uşor crinii orientali roz care cresc în jurul mormântului.

— Dar Laura… ea adora rozul. Cu cât mai intens, cu atât mai bine. Întotdeauna.

Încerc să nu mă mişc, temându-mă că până şi cea mai uşoară răsuflare o va face să amuţească. E un lucru rar să scot de la ea mai mult de o propoziţie când e vorba de Laura.

— Eu nu eram deloc ca ea. Ea era amuzantă, ştii? Deschisă. Putea vorbi cu oricine, ore în şir. Marley smulge una dintre flori, zâmbind cu tristeţe. Nu mă deranja că toată lumea o plăcea pe ea mai mult, pentru că şi eu o plăceam mai mult.

Mă întind şi o iau de mână, încurajând-o în tăcere să continue.

— Aveam grijă una de alta, întotdeauna. Mă rog, mai mult Laura avea grijă de mine. În acea zi… ea…

Vocea i se frânge şi eu o strâng mai tare de degete, dându-i forţă.

— Avea de gând să-i dea o lecţie lui Jenny Pope, spune ea, strângându-mă la rândul ei de mână. Nu voia să-i facă rău, doar să o facă să se simtă prost, la fel cum mă făcea şi Jenny cu mine. Marley se opreşte şi clatină din cap. Doamne, eram îngrozită. Ştiam că *cineva* urma să-şi dea seama că nu eram eu, ci era Laura, pretinzând că sunt eu. Şi pe urmă aveam să mă

simt şi mai prost. Se uită spre mormânt, la numele de pe piatră. Dar Laura… era atât de sigură. Atât de calmă. Atât de pregătită să rezolve totul. N-am putut să-i spun nu.

Observ o grămăjoară de petale la picioarele ei, crinii rupţi în bucăţele minuscule. Înghit anevoie, temându-mă de continuarea poveştii.

— Aşa că purtam fiecare hainele celeilalte. Ea era în galbenul meu, eu în rozul ei. Avea părul lăsat pe umeri, eu îl aveam prins. Fiecare… *era* cealaltă.

Tace, şi respiraţia îi devine neregulată. Încearcă de câteva ori să continue, dar nu poate. E ceva ce o opreşte, o barieră pe care nu o poate depăşi.

— Dacă…, reuşeşte ea să spună. Dacă m-aş fi uitat… Dacă aş fi fost atentă… Eu… eu…

— Ce? Marley, ce s-a întâmplat?

O îndemn să spună mai departe, să se chinuie să reia.

Clatină din cap şi povesteşte mai departe.

— Noi… aveam pandantivele astea stupide. Safire roz şi galben. Laura ştia că dacă voiam să ducem farsa la capăt, trebuia să fim perfecte. Aşteptam lângă drum, în staţia de autobuz, când şi-a adus aminte. Marley îşi duce mâna la gât. Eu purtam safirul meu galben, ea îl avea pe cel roz.

O văd cum începe să tremure, copleşită de amintiri.

— L-a scos pe al ei şi mi l-a cerut pe-al meu. Dar, în timp ce şi-l punea, i s-a încurcat în păr. Era obişnuită să aibă părul ridicat, iar al meu era întotdeauna lăsat pe umeri. Dar al ei era… La naiba! spune ea tremurând şi mai tare. Eu… la naiba…

— E-n regulă, Marley…

Încerc să o iau în braţe, dar acum e furioasă.

Nervoasă.

— Nu e-n regulă! mi-o întoarce ea cu violenţă. Nenorocitul ăla de pandantiv galben… pandantivul *meu* galben… i s-a încurcat în păr. Părul care îi era lăsat pe umeri din cauza *mea*. Îl trăgea şi îl smucea şi râdea, şi s-a rupt lanţul. Pandantivul s-a rostogolit în stradă. Se opreşte, cu amintirea vie în ochi. Am văzut maşina înaintea ei, spune ea. Ea… nici măcar n-a văzut-o. Dar *eu* da. Am văzut-o şi am îngheţat. Nici măcar n-am încercat s-o avertizez. Îmi îngheţase şi vocea.

Mă las pe spate, şocat. Dumnezeule! Ea se încordează, ca şi cum ar auzi cauciucurile scrâşnind, bufnetul îngrozitor.

— Marley, n-a fost…

— Apoi am auzit ţipătul, spune ea, întrerupându-mă. Am crezut că sunt eu, dar era mama. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum a ajuns acolo. Pur şi simplu era *acolo*, pe jos, ţinând-o în braţe pe Laura. Ţipând…

Vocea ei urcă, devenind ascuţită, şi Marley e doar durerea cuvintelor, a amintirii.

— „Trebuia să aveţi grijă una de alta! Cum s-a întâmplat asta? Marley, cum s-a întâmplat asta?” Tace un lung moment, în vreme ce se chinuie să-şi recapete răsuflarea. Asta ţipa, iar şi iar, spune ea.

Îşi cuprinde genunchii cu braţele şi-şi îngroapă faţa în ei, luptându-se cu lacrimile care ameninţă să se reverse. Vocea îi devine o şoaptă.

— Aceeaşi întrebare mi-o pun, strigând, în fiecare zi de atunci. În fiecare minut. Dar o strig *înlăuntrul* meu, unde nimeni nu mă poate auzi.

Acum o văd. Ascunsă în spatele fiecărei mişcări a ei. Fiecărei răsuflări. Ea încă se învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat, deşi nu e adevărat. Nu e vina ei.

Dar e adevărul lui Marley.

— N-am plâns deloc. N-am vorbit deloc cu nimeni despre povestea asta tristă. Doar încerc să mă fac nevăzută, spune ea în cele din urmă. Căci dacă Laura nu poate fi aici, nici eu n-ar trebui să fiu.

— Marley, zic eu, atingându-i uşor mâna. N-a fost vina ta.

Niciodată nu mi-am dorit mai mult ca acum să fac pe cineva să înţeleagă ceva.

— A fost, spune ea, uitându-se în jos, la degetele mele atingându-le pe ale ei. Mama avea dreptate.

— Uneori…., zic eu. Uneori, când suferim, spunem lucruri pe care nu le credem cu adevărat. Spunem lucruri fără să ne gândim la urmări. Sunt sigur că de fapt nu credea asta.

Dar ea nu e convinsă.

— Laura *întotdeauna* avea grijă de mine. Eu nici măcar n-am încercat s-o salvez, spune ea, furioasă pe sine. Pur şi simplu am stat acolo.

Îi strâng mâna, meditând.

— Marley, crezi că accidentul care a omorât-o pe Kim a fost din vina mea?

Ea ridică privirea, nedumerită.

— Nu. Ăla a fost un accident. Tu *ştii* că a fost un accident. Vreau să spun… şi tu ai fost rănit.

— Atunci cum de ăsta e diferit?

— Pur şi simplu…

Vocea i se stinge şi ea îşi întoarce privirea.

— Pur şi simplu e. Tu ai fost rănit. Eu nu. Laura încerca doar să mă ajute pe mine, şi eu n-am putut…

Se opreşte şi priveşte în gol.

— Ea era pur şi simplu mai bună. În toate felurile, adaugă. Nu e drept că eu sunt aici şi ea nu. Vreau să fiu ca ea, dar nu sunt. N-o să fiu niciodată.

Îi ating uşor obrazul, şi-şi întoarce faţa spre mine.

— Nu trebuie să fii ca ea, Marley. Tu eşti deja totul.

Ea clatină din cap şi se uită în jos la bucăţelele de petale rupte.

— Tu *eşti*, repet, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le-am împărtăşit de când ne cunoaştem. Marley, tu m-ai făcut să mă simt înţeles într-un fel în care nimeni n-a făcut-o până acum. Eşti bună şi eşti un ascultător minunat. Şi eşti atât de-al naibii de puternică! Eu cred că poveştile tale sunt aşa de incredibile pentru că ştii ce înseamnă pierderea. Ştii ce înseamnă *iubirea*. Ştii ce înseamnă să simţi.

Ea stă cu capul plecat, preferând să tacă.

— Pentru mine, tu eşti partea cea mai bună din tot. Când ne-am cunoscut eram pierdut, iar tu m-ai făcut să simt din nou că *trăiesc*. Nu vezi cât de specială eşti? Încerc să mă aplec înainte ca să-i văd faţa, dar ea nu se mişcă, aşa că aleg să continui într-o notă veselă. Păi, cine oferă oamenilor flori în funcţie de ce exprimă ele? Cine mai are la cheremul său o mică armată de raţe iubitoare de popcorn?

Ştiu că nu o pot linişti cu una, cu două, dar avem la dispoziţie mai mult decât ziua de azi. Mai mult decât acest moment. Avem tot timpul.

— Tot ce-am spus e adevărat, Marley, zic eu, trăgând-o mai aproape, uşurat când ea se lipeşte de mine, mirosind a iasomie şi a flori de portocal, caldă şi familiară.

Îmi înfăşor braţele în jurul ei, ţinând-o strâns pentru prima oară.

— Fără alte poveşti triste. Promit, îi şoptesc.

Şi aşa începem una nouă.

Capitolul 19

— Încearcă-l pe-ăsta, spune mama, ridicând în sus un sacou cu dunguliţe, mult prea mare.

Mă uit cu ochii mijiţi la el, neştiind prea bine cum să o anunţ că a reuşit să găsească cel mai urât obiect din locul ăsta.

Uneori, mama o nimereşte la fix când e vorba de alegerea unor haine, dar acum îmi întinde un sacou albastru cu dunguliţe ca să-l încerc.

Din fericire, îmi vede expresia şi în locul lui îmi arată un sacou sport gri-închis.

— Trebuie să arăţi relaxat, dar profesionist.

Îl iau din mâna ei şi-l probez, simţind cum materialul se aşază confortabil pe umeri şi braţe. Mă uit în oglindă.

Mă întreb ce-ar zice Marley. Oare ar crede că arăt bine?

Încerc să-mi netezesc părul şi ochii mei găsesc cicatricea subţire de pe frunte, amintirea tuturor celor întâmplate în ultimele câteva luni.

Cu cât mă uit mai mult la haina sport, la reflexia mea din oglindă, cu atât mai agitat devin pentru interviul de mâine.

Mama îmi aranjează gulerul şi mă măsoară de sus până jos.

— Cunosc expresia asta, spune ea, mângâindu-mă uşor pe obraz. Asta-i faţa ta de îngrijorat-în-ziua-unui-meci-important.

— E atât de evident?

— Ce? Expresia de groază existenţială? Clatină din cap şi îmi zâmbeşte. Absolut deloc.

Mă uit în oglindă, întorcându-mă în toate părţile ca să văd mai bine haina. Expir prelung.

— Şi dacă nu obţin internshipul? o întreb. Şi dacă tipul crede că ce scriu eu e neinteresant?

Expresia ei devine serioasă şi întinde mâna ca să-mi întoarcă faţa de la oglindă spre ea.

— Kyle, în ultimul an a trebuit să-ţi resetezi viaţa nu o dată, ci *de două ori*. Rana de la umăr a fost gravă, spune ea, respirând adânc. Dar chinul prin care ai trecut cu ea nici nu se compară cu ce-a fost când ai pierdut-o pe Kimberly.

Înghit anevoie, simţind cum umărul şi cicatricea mă dor la gândul celor întâmplate.

— Dacă poţi face faţă la tot ce-a fost, atunci cu siguranţă poţi face faţă şi la asta, mă încurajează ea. Întotdeauna o să găseşti o cale de a o lua de la zero dacă trebuie s-o faci.

Îmi dreg vocea şi îmi întorc privirea, în vreme ce ea îşi trage nasul cu zgomot şi-şi şterge repede ochii căprui, identici cu ai mei.

— Bun, zice zâmbind şi trăgându-mi un ghiont. Hai să-ţi iau o cămaşă!

O cuprind cu un braţ pe după umăr în vreme ce ne îndreptăm spre raionul de cămăşi.

— Întotdeauna înainte, spune ea, bătându-mă uşor pe piept.

— Niciodată înapoi, replic eu, zâmbindu-i.

În dimineaţa următoare, ajung la redacţia ziarului *Times*, îmbrăcat în noua mea haină sport gri, şi îl aştept pe Scott Miller să iasă din biroul lui pentru interviu.

Între timp, evit contactul vizual stânjenitor cu secretara, în vreme ce scanez pereţii, studiind ediţiile şi articolele decupate şi înrămate care acoperă fiecare centimetru pătrat.

Zăresc câteva titluri: LICEUL AMBROSE CÂŞTIGĂ CAMPIONATUL STATAL, LUI GORDON RAMSEY I-A PLĂCUT RESTAURANTUL LOCAL, ŞEDINŢA PENTRU SIGURANŢA ORAŞULUI SE TERMINĂ CU UN ACCIDENT. Aud o uşă deschizându-se şi-mi şterg repede palmele de sudoare pe pantaloni. Căci deşi de obicei nu-mi transpiră mâinile, se pare că trupul meu a decis că e momentul să o facă, aici şi acum.

Scott vine la recepţie şi-mi aruncă un zâmbet rapid, cu toţi dinţii.

— Kyle! Ce mai faci?

Mă ridic în picioare ca să dau mâna cu el şi îmi bag sub braţ mapa cu articolele şi CV-ul meu. E puţin mai înalt ca mine. Cam cât Sam, cu părul cărunt tuns scurt şi ochelari eleganţi, cu lentile fumurii.

— Sunt bine, domnule. Mulţumesc mult că mă primiţi azi, spun eu pe când păşim pe un coridor lung şi îngust, apoi intrăm într-o încăpere agitată, plină de cubicule şi de oameni care vorbesc şi de zgomot de tastaturi.

Scott salută din cap câteva persoane şi mă conduce către biroul lui, aflat într-un colţ, un spaţiu înţesat cu suvenire sportive şi cu un fanion de la Liceul Ambrose prins pe perete în semn de loialitate.

Se aşază pe un scaun rotativ şi mai trage unul de la un birou liber.

Mă aşez şi îi întind mapa gălbuie.

— Ăăă… aici e CV-ul meu. Am adus câteva articole pe care le-am scris…

Arată spre computerul său şi îşi împinge mai sus ochelarii pe nas.

— Le-am citit. Sunt abonat online. Articolele tale dedicate unor jucători din ultimul an sunt într-adevăr deosebite!

Dacă palmele mele nu erau încă ude, acum sunt cu siguranţă. Cum i s-au părut?

— Ai mai fost la Ambrose anul ăsta să vezi vreun meci? mă întreabă.

Şovăi, amintindu-mi meciul la care am fost şi am văzut-o pe Kimberly lângă mine. În imaginaţia mea.

— Am prins o parte dintr-unul.

— Ei bine, spune el, lăsându-se pe spate în scaunul care scârţâie sonor, mi-ar plăcea să faci şi anul ăsta acelaşi gen de profiluri pentru cei dintr-a douăsprezecea.

— Adică… pentru *Times*?

Scott râde şi încuviinţează din cap.

— Da. Adică, pentru *Times*.

— Da! strig fericit.

„Fii calm, Kyle! Fii calm.” Îmi dreg glasul şi îl cobor cu vreo optsprezece tonuri.

— Da, domnule. Mi-ar plăcea foarte mult să fac asta.

— Splendid, spune Scott, răsucindu-se spre computer. Mişcă mouse-ul şi ecranul prinde viaţă. Micşorează documentul în Word pe care îl are pe ecran şi apare un calendar. Mă gândeam, zice el, la cincisprezece până la douăzeci de ore pe săptămână, doisprezece dolari pe oră. Evident, când faci profilurile sau plecăm din redacţie pentru un meci, asta se pune ca timp plătit. E bine aşa?

— Staţi, spun eu, iar el mă priveşte întrebător. Deci… sunt angajat? Pentru internship?

El rânjeşte.

— Ai fost angajat în clipa în care ţi-am citit profilurile jucătorilor. Ai reuşit să dai viaţă fiecărui jucător în paginile alea. Am fost foarte impresionat, spune el, iar eu am sentimentul că am ajuns din nou în

echipa universităţii, doar că de data asta primesc şi bani.

Punem la punct programul, şi el îmi adaugă numele în nişte tabele, în vreme ce eu mă asigur că tot mai pot să mă întâlnesc cu Marley la prânz sau după-amiaza când plec de la redacţie. După ce terminăm, el îl printează şi mi-l întinde. E cald încă. E o senzaţie plăcută să am din nou în mână un program, să fie oameni care se bazează pe mine.

Simt că e un pas înainte. Un pas către persoana care devin.

O sun pe Marley în clipa în care ies din clădire şi stabilim să ne vedem în parc peste o jumătate de oră. E greu să fiu calm când simt că efectiv o să explodez de bucurie.

Am ceva timp de pierdut, aşa că o iau agale pe Main Street, uitându-mă la vitrine. Văd într-una expus un zmeu mare galben şi mă opresc. Câteva minute mai târziu, îl duc spre maşina mamei.

Drumul până la parc e rapid, şi ies din maşină ca să o aştept pe Marley, iar în acest timp le trimit mesaje mamei şi lui Sam cu vestea bună despre interviul meu.

Bag telefonul la loc în buzunar şi scot un oftat de uşurare, iar răsuflarea mea caldă se transformă într-un norişor de ceaţă în aerul rece. Când se destramă, o văd pe Marley venind spre mine pe alee, cu o floare roşie-rozalie strânsă în mână. Copacii din jurul ei sunt aproape golaşi, iar frunzele lor cafenii şi portocalii se sfărâmă zgomotos sub picioarele ei. Ridic în sus zmeul în chip de salut şi faţa ei se luminează într-un zâmbet. Aleargă tot restul drumului până la mine, împingându-şi căciuliţa tricotată galben-muştar mai sus pe cap,

ignorând complet zmeul.

— Cum a fost? Cum a mers?

Mă sprijin de maşină, încercând să nu par prea încântat.

— Ei bine, a părut să-i placă articolele mele, spun eu nonşalant.

— Şi? mă îmboldeşte ea, nerăbdătoare.

— Şi… ai în faţa ta noul intern din redacţia de sport de la *Times*, spun eu, renunţând la expresia nepăsătoare. Am fost angajat pe loc.

Marley scoate un ţipăt şi mă strânge în braţe.

— Ţi-am spus eu! Ştiam că o să te ia.

Eu râd.

— Ai avut dreptate cu articolele dedicate jucătorilor. Astea i-au plăcut cel mai mult.

— Bineînţeles că am avut, spune ea şi îmi întinde floarea pe care o ţine în mână, rotundă şi pufoasă, cu zeci de petale roz pal care devin din ce în ce mai mici către centru. E un bujor. Înseamnă noroc, dar bănuiesc că nu prea ai nevoie de el acum.

— Niciodată nu poţi să ai prea mult noroc.

Ea zâmbeşte şi se lasă puţin pe spate ca să se uite la mine.

— Apropo, arăţi drăguţ, remarcă.

Îmi netezesc haina sport şi îi zâmbesc şi eu. Nu mi-a mai zis niciodată aşa ceva până acum.

— Vai, mulţumesc! Totuşi, poate că nu e chiar cel mai potrivit lucru pe care să-l port când înalţ un zmeu.

— N-am mai înălţat un zmeu de mulţi ani, spune Marley, trecându-şi mâna peste reverul meu.

— M-am gândit că o să fie amuzant, spun eu, ridicându-l în sus. Ai zis la un moment dat că îţi plăcea să faci asta când erai mică. Şi… azi bate vântul tare.

Ca la un semn, vântul îi flutură părul în toate

părţile. Ea atinge uşor lemnul subţire al ramei zmeului şi încuviinţează din cap.

Muncim mult ca să înălţăm zmeul. Desfacem o parte din sfoară şi alergăm pe rând prin iarbă, iar briza îl prinde şi apoi îi dă drumul la fel de repede, iar zmeul cade în picaj pe pământ.

În cele din urmă, la cea de-a cincea mea încercare, se ridică lin în aer.

Scot un chiot când sfoara îmi alunecă printre degete. Zmeul se răsuceşte spre stânga şi spre dreapta, căci vântul îl face să danseze pe cerul înnorat de toamnă.

Odată ce pluteşte stabil, îi întind lui Marley bara micuţă de lemn şi o privesc cum se uită în sus la zmeu, cu faţa senină, frumoasă.

— Ai vreun plan pentru Halloween sâmbăta viitoare? o întreb.

— Nu prea, răspunde ea, în vreme ce zmeul se înclină. Trage de sfoară, stabilizându-l. Să fiu cu alţi oameni… nu prea e genul meu.

— Hm, spun eu, fără să fiu surprins. Mama pleacă din oraş, aşa că nu mi-ar strica puţin ajutor la împărţitul bomboanelor.

Ea se uită la mine neîncrezătoare.

— O să fie distractiv, insist eu. Putem să ne punem costume de Halloween şi restul, adaug eu, încercând să fac totul şi mai interesant. Vreau să spun, ce poate să nu-ţi placă? Poţi să fii oricine sau orice vrei.

Văd cum rotiţele din mintea ei se învârtesc, cum chibzuieşte la asta.

— Bine, zice ea în cele din urmă. Se împinge în mine şi eu o sărut pe frunte. Dar numai pentru că pari cu adevărat înnebunit după povestea asta cu costumele. N-aş vrea să-ţi distrug fanteziile.

Zâmbetul ei uşor mă tachinează şi mă copleşeşte. O ridic într-o îmbrăţişare şi râdem amândoi când restul sforii se desface de pe bara micuţă de lemn, iar zmeul pluteşte, nepriponit, printre nori în vreme ce eu o sărut. Buzele ei sunt reci, dar restul trupului e cald şi ea îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu.

— Am pierdut zmeul, oftează ea, după ce ridicăm capetele ca să putem respira.

Eu râd.

— Oricum, prefer să te ţin pe tine, îi zic.

O picătură de ploaie aterizează pe fruntea mea şi ne desprindem unul de altul râzând, în vreme ce alergăm pe alee către maşina mea, cu ploaia revărsându-se acum în jurul nostru. Aproape am ajuns, când Marley îşi smulge mâna dintr-a mea.

— Stai puţin!

Se apleacă să ia ceva de jos. Mă apropii şi văd o dâră de punctişoare mărunte pe alee. Sunt melci minusculi şi Marley îi culege unul câte unul şi îi mută de pe alee.

— Ce faci? o întreb, uitându-mă la ea cu ochii mijiţi prin ploaia torenţială.

— Nu vreau să calce cineva pe ei, răspunde, în vreme ce ne îndreptăm încet către maşină, eu redirecţionându-i pe trecători şi pe cei care aleargă ca să ne ocolească, pe când Marley mută din drum toţi melcii.

Fiecare viaţă, chiar şi viaţa unui melc, contează pentru ea. O privesc în vreme ce ploaia ne udă până la piele şi îmi simt inima plină de iubire. Când ajungem cu bine în maşină, ea se uită la mine şi, fără să spun nimic, mă aplec spre ea şi o sărut. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea până acum şi nu am nevoie de bujori care să-mi spună cât de norocos sunt că am întâlnit-o.

Capitolul 20

Stau pe veranda din faţă cu un coş plin cu bomboane. Maşina de fum de lângă mine scoate un alt nor de ceaţă, întunecându-mi vederea. Dau din mână pentru a-l risipi, când o altă hoardă de copii se năpusteşte asupra mea, în vreme ce părinţii lor rămân pe trotuarul luminat de felinarele de stradă.

— Ne daţi ori nu ne daţi? strigă o mică fantomă.

— Ăăă, vă dau! răspund eu, în vreme ce două Else se înfig lacome în bomboane, după care se îndepărtează în fugă şi dispar.

Pun coşul în poală şi îmi scot casca de fotbal, verificând repede în camera telefonului că machiajul de zombi pe care m-a ajutat mama să-l fac este încă intact. Cicatricea mea e acum o rană sângerândă pe frunte.

Când am văzut-o, am fost cât pe ce să-i cer mamei să mi-o şteargă şi, sincer, tot nu pot să mă uit la ea fără să mă înfior. Tot ce văd e reflexia mea în ochelarii doctoriţei Benefield în noaptea accidentului, când capul meu *chiar* era spart.

Dar încerc să nu mai fug de asta.

Mă încordez când vederea mi se înceţoşează, şi pentru o clipă aud un glas care îmi şopteşte, spunându-mi să nu renunţ…

— Bau! spune o voce, aducându-mă în siguranţă la realitate înainte ca amintirea să mă copleşească cu totul.

Las telefonul jos şi văd…

Ce naiba?

Vocea lui Marley vine spre mine de pe scări; e aproape înghiţită cu totul de un costum maro uriaş de

melc. Are toate accesoriile. Antene lungi, o cochilie mare, răsucită în spirală – totul identic cu melcii pe care i-am cules de pe alee cu câteva zile în urmă.

Mă ridic râzând şi întind mâna spre ea. Ea se îndepărtează clătinându-se şi îşi întoarce cochilia pentru a mă lovi cu ea într-o parte.

— Hei, nu râd *de* tine…

Ea mă priveşte furioasă şi-şi încrucişează braţele la piept, şi chiar şi antenele ei se uită urât la mine.

— În regulă. Bine. N-o să spun nimic, zâmbesc eu afectat şi trag fermoarul invizibil în dreptul gurii, moment în care ea îşi dă ochii peste cap, într-un gest adorabil.

Nu m-am gândit niciodată că o să fiu atras de un melc uriaş, dar uite că sunt!

Îmi descui gura şi îmi dreg glasul.

— Stai, trebuie totuşi s-o spun… eşti melcul cel mai drăgălaş pe care l-am văzut vreodată.

— Mda, sigur, zice ea, dar se îmbunează şi face o piruetă.

Mă apropii să o îmbrăţişez, dar cochilia ei uriaşă îmi stă în cale şi nu reuşesc să o cuprind cu totul în braţe.

— Deci, de ce un melc?

— Păi, ştii tu, spune Melcul Marley, întinzând mâna cu un aer absent ca să atingă tricoul meu de fotbal, rupt şi zombificat. Suntem tăcuţi, suntem sfioşi şi ne ascundem.

Mă aplec spre ea, când una dintre antenele ei lungi aproape îmi atinge ochiul.

— Cu mine nu trebuie niciodată să te ascunzi, Marley, îi şoptesc.

Văd cum un milion de expresii îi trec peste chip, prea repede ca să ţin pasul cu ele. În cele din urmă

trăsăturile i se liniştesc.

Ridică mâinile, atingând şovăitoare cele două catarame de pe umerii ei.

— Cred că m-am costumat ca vechea Marley, spune ea, ridicând privirea ca să se uite la tricoul meu de fotbal ponosit, la casca de fotbal băgată sub braţ, la falsa rană sângerândă de pe frunte.

Face un pas înainte şi întinde mâna ca să o atingă uşor, în vreme ce eu mă holbez la buzele ei şi vreau să o sărut.

Magia momentului e spulberată de un chicotit.

Ridic privirea şi văd un grup de copii costumaţi care se uită la noi ca şi cum am fi o farfurie cu broccoli.

— Îh! face un mic Dracula, şi se aude un cor de chicote.

Mă uit de la ei la Marley şi îi zâmbesc mânzeşte. Arunc tot coşul încărcat cu bomboane în faţa copiilor, care se dezlănţuie necontrolat pe peluza din faţa casei, priviţi cu ochi mari şi îngroziţi de părinţi.

O apuc pe Marley de mână şi o trag în casă, apoi sting lumina de pe verandă în urma noastră.

E întuneric înăuntru, cu excepţia strălucirii felinarelor din stradă, a căror lumină gălbuie se revarsă prin ferestre. Fac un pas mai aproape de ea, şi aerul devine încărcat de electricitate când ea se uită la mine, cu buzele uşor întredeschise.

— Se pare că am rămas fără bomboane, spun.

— Cum s-a întâmplat asta? întreabă ea, cu răsuflarea tăiată.

Ridică încet mâinile, şi inima îmi bubuie cu putere când o văd desfăcându-şi cataramele de pe umeri, lăsând cochilia să alunece pe podea.

— Nu mai sunt melc, zice ea, venind mai aproape

de mine.

Îmi scot tricoul peste cap şi îmi şterg tăietura sângerândă de pe frunte, rana care nu mă mai defineşte.

— Şi nici eu zombi.

Îşi scoate antenele. Eu îmi arunc pantofii din picioare.

Mă priveşte un lung moment; apoi inima îmi urcă în gât când ea îşi dă jos încet costumul mulat, dând la iveală pielea netedă de sub el. Ochii ei rămân aţintiţi într-ai mei, electricitatea din nou devenind tot mai intensă, până când nu mai suport spaţiul care ne separă.

Curând, suntem amândoi doar în lenjeria intimă, după ce am îndepărtat toate părţile care ne deghizau. Lenjeria ei galbenă-unt e lipită de şoldurile ei, de sâni. Sunt înnebunit să o ating, dar nu îndrăznesc. N-am mai fost niciodată singuri *aşa*, nici măcar n-am vorbit vreodată despre asta. Tot ceea ce urmează să se întâmple depinde de ea.

Aşa că aştept. Dar nu mă pot împiedica să o privesc şi să mă bucur de ce văd. E frumoasă.

— Eu… n-am mai făcut niciodată asta, spune ea încet.

Îmi ridic privirea pentru a mă uita în ochii ei.

— Nu trebuie să o facem. Marley…

— Vreau să o fac, mă întrerupe ea.

Obrajii i se fac roşii ca focul în clipa în care rosteşte cuvintele. Dar privirea ei e neclintită. Sigură.

— Cu tine, continuă ea, venind mai aproape, şi privirea i se plimbă sfioasă pe trupul meu în vreme ce îmi explorează braţele, gâtul, pieptul.

Sunt convins că îmi poate simţi inima bubuind sub degetele ei, practic explodând sub atingerea sa.

— Eu mor aici, spun în vreme ce mâinile ei coboară pe abdomenul meu.

— Eu… nu ştiu ce fac, şopteşte ea, uitându-se în sus la mine, şovăind pentru prima dată.

— Mă omori, asta faci, spun, respirând brusc.

Începem să râdem şi o parte din tensiunea nervoasă se risipeşte. O trag mai aproape, braţele ei mă cuprind pe după gât, degetele ei se strecoară în părul meu.

— Eşti sigură că e în regulă? o întreb.

Vreau să fiu sigur. Vreau ca *ea* să fie sigură.

— Da, eu…

Degetele i se încleştează în părul meu, pupilele ei sunt uriaşe în strălucirea de un galben pal a luminii.

— Îmi place…, începe să spună, dar vocea i se stinge. Mă sărută uşor, abia o şoaptă pe buzele mele. Îmi place… asta, spune ea, lipindu-şi în cele din urmă capul de al meu.

Mă uit lung la buzele ei, în vreme ce răsuflările ni se amestecă. Lumea întreagă dispare, cu excepţia ei. Îi cuprind faţa în palme, şi degetele mele mari se mişcă uşor pe obrajii ei, şi înţeleg.

— Şi mie îmi place *asta*, îi răspund în şoaptă, ştiind ce înseamnă *asta*.

Ştiind că simt acelaşi lucru.

Îmi trage faţa în jos pentru un sărut şi o iau în braţe, iar ea îşi încolăceşte picioarele în jurul mijlocului meu. O duc aşa pe hol şi deschid uşa de la subsol, şi curând dispar şi ultimele lucruri care ne mai despart.

Câteva ore mai târziu, întunericul lasă loc sunetului strident de metal, de ploaie care răpăie zgomotos pe acoperişul unei maşini. Deschid ochii şi

văd o gaură imensă în parbriz, prin care ploaia se revarsă pe mine, udându-mi hainele, udând scaunul de sub mine.

Văd sfera stroboscopică înfăşurată în jurul oglinzii şi lumini roşii ţâşnind din ea, făcând ploaia care cade să pară roşie.

Ca sângele.

Încerc să mă mişc, încerc să ies afară, dar sunt blocat, înţepenit.

— Ajutor! încerc să strig, dar niciun sunet nu iese din gâtul meu.

Mă agăţ de centură şi un apel pe telefon îmi atrage atenţia către consola centrală. Telefonul mobil vibrează, apropiindu-se de mine. Inima mi se opreşte când văd numele de pe ecran.

KIM.

Deschid ochii. Mă uit înnebunit în jur. Sunt în camera mea, în patul meu.

Sunt conştient că a fost doar un coşmar, dar asta nu mă împiedică să respir icnit, gâfâit. Încerc să mă calmez şi aud vântul şuierând de cealaltă parte a ferestrei. Şuieră dincolo de sticlă, un sunet jos şi sinistru, coloana sonoră perfectă pentru un coşmar. Mintea mea a fost din nou făcută vraişte. Dar de data asta ştiu că e doar un vis.

Marley stă lipită de spatele meu, caldă şi liniştitoare. Las ultimele rămășițe de spaimă şi panică să dispară într-un oftat prelung de uşurare.

În spatele meu, Marley se cuibăreşte mai bine, căldura ei alinându-mă şi mai mult. Mă întorc spre ea ca s-o trag mai aproape şi simt o răceală de gheaţă cuprinzându-mi plămânii.

E Kimberly. Nasurile noastre se ating. Răsuflarea ei îmi gâdilă faţa. Caldă. Mă trag în spate, dar mâinile

ei se încleştează pe braţele mele, ţinându-mă lângă ea.

— Nu face asta. Nu-mi da drumul! îmi spune insistent.

— Nu! ţip eu şi ţâşnesc în capul oaselor.

Mă chinui să-mi recapăt răsuflarea, cu pieptul ridicându-se şi coborând. O simt mişcându-se în spatele meu. O împing deoparte.

— Kyle. Hei, ce se-ntâmplă?

O aud. Îi simt mirosul.

Nu e Kimberly.

— E-n regulă, şopteşte ea.

Nu e Kim.

Flori de portocal şi iasomie. *Marley*. Deschid ochii şi îi văd faţa, pistruii familiari, linia dulce a maxilarului, buzele delicate.

— A fost doar un vis, spune ea, lăsându-şi capul pe inima care-mi bate nebuneşte. Sunt aici. Sunt chiar aici.

O trag mai aproape, în vreme ce coşmarul se destramă, imaginile accidentului de maşină şi a ploii roşii ca sângele se împrăştie, se risipesc, înlocuite de ceea ce e real.

Capitolul 21

Zilele se scurg. Între lucrul la ziar şi timpul petrecut cu Marley, decembrie se apropie pe nesimţite. Curând, Main Street e transformată într-o lume de basm hibernală.

Şi în fiecare zi Marley mai iese puţin din cochilia ei.

Ridic privirea şi văd cum ninge uşor, fulgii plutind pe strada pe care se înşiră lumea, căci Festivalul anual al Iernii e în plină desfăşurare. De fiecare felinar

atârnă coroniţe înfăşurate cu panglici roşii, un cor cântă colinde la un colţ de stradă, iar mirosul de pin şi scorţişoară e atât de puternic, încât umple tot aerul cu destulă putere pentru a rivaliza cu momentul în care Sam a descoperit body spray-ul Axe în clasa a noua.

Un grup de copii se înghesuie în faţa vitrinei magazinului de jucării, răsuflarea lor aburind sticla în vreme ce se uită la trenuleţul de acolo care pufăie pe şinele sale miniaturale.

— Chiar se mai joacă şi acum copiii cu trenuleţele? o întreb pe Marley.

Obrajii şi nasul ei sunt înroşiţi uşor şi are un fular gros galben înfăşurat în jurul gâtului.

— Chiar fac asta?

— Cred că da, răspunde ea şi mă ia de braţ, respirând adânc mirosul acela de pin şi scorţişoară, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Nu credeam că o să-mi placă asta. În fiecare an, mama încearcă să mă convingă să vin cu ea, dar de când Laura…

O sărut în creştet.

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.

Pentru asta a fost nevoie de puţină muncă de convingere, dar în cele din urmă ieri s-a înduplecat, drumurile noastre la cinema şi la cafeneaua de lângă *Times* făcând acest pas ceva mai uşor.

Se uită la un grup de copii de vreo zece ani care îşi cumpără castane coapte de la un vânzător de stradă şi mâna ei se ridică pentru a atinge lănţişorul cu safirul roz ascuns sub fular, cu ochii privind în depărtare.

„Laura.”

Când şi când, un nor întunecat, imposibil de evitat, se rostogoleşte peste Marley, ţinând-o încă sub apăsarea vinovăţiei sale.

O strâng cu putere şi ochii mi se opresc pe un chioşc verde-albăstrui şi alb, locul unde se strâng în fiecare an fonduri pentru echipa de fotbal a şcolii mele la Festivalul Iernii. Văd cum un tip cu părul castaniu care poartă o geacă de baseball ia una dintre mingi şi aruncă o spirală perfectă printr-un cerc agăţat de sus, apoi îi dă animalul de pluş câştigat prietenei sale cu păr blond.

„Kim”, gândeşte imediat creierul meu. Adora festivalul ăsta, chiar dacă râdea de el. Probabil că şi eu, şi Marley încă nu ne-am vindecat. Dar cred că am făcut mari progrese în ultima lună, iar greutatea durerii se ridică puţin cu fiecare zi ce trece.

Ceea ce vreau să spun e că Marley chiar e *aici,* la Festivalul Iernii, unde e plin de lume. Asta e… al naibii de grozav!

— Hei! strig eu şi, luând-o de mână pe Marley, o trag către chioşc, eliberându-mă de norii întunecaţi care ne ameninţau. Vezi ceva care-ţi place?

Ne uităm la premii. Un urs care ţine o acadea bastonaş. Un ren cu nasul roşu. Marley mă apucă de braţ şi arată către un răţoi galben într-o haină roşie şi cu o căciulă de Moş Crăciun. Păi, cum am putea să nu-l vrem? Scot un dolar din portofel şi primesc pentru el o minge de fotbal.

Inspir adânc şi privesc lung cercul. Eu şi Sam ne-am ocupat de chioșcul ăsta în clasa a noua, pe un viscol cumplit. Am fost atât de plictisiţi şi de înfrigurați în prima oră, încât ne-am petrecut cea mai mare parte din timp jucându-ne între noi, aruncând mingea prin cercul ăla de sute de ori.

Mă descurc eu cu asta.

Lansez mingea către cerc, iar spirala şovăie când aruncarea se duce în lateral.

Mai scot un dolar şi încerc din nou, şi de data asta arunc mai prost decât prima dată, mingea se duce peste cerc şi dispare.

Poate… nu mă descurc cu asta.

Ridic din umeri şi mă întorc spre Marley zâmbind copilăreşte.

— Îmi pare rău. Poate că pot să-ţi cumpăr unul…

Dar ea nu e atentă. Ochii îi sunt aţintiţi pe răţoiul ăla Moş Crăciun în vreme ce bagă mâna în buzunarul jachetei şi scoate un dolar. Îl pune pe tejghea, apoi înşfacă mingea şi… Măiculiţă!

O spirală perfectă trece direct prin cerc.

Scot un chiot când elevul dintr-a noua din spatele tejghelei îi dă răţoiul. Apoi o ridic în braţe şi o învârtesc, iar fularul galben i se desface.

— Marley, îi spun când o las jos. Sunt mai mult decât impresionat. A fost nemaipomenit! Poţi s-o faci din nou?

Scot un alt dolar din buzunar şi ea înşfacă mingea, cu aceeaşi expresie de concentrare totală pe faţă. Fără să se mai gândească, o lansează din nou perfect prin cerc, de data asta chiar cu mai multă energie. Cine e fata asta?

Îmi aruncă o privire poznaşă aşa cum n-am mai văzut până acum la ea, iar verdele ochilor ei e intens profilat pe ninsoarea albă care cade în jurul nostru.

Cinci minute mai târziu, ţinând în mâini un răţoi Moş Crăciun şi un ren cu nasul roşu, ne îndepărtăm mândri de chioşc, cu braţul meu peste umerii ei. Şi când mă gândesc că anul trecut m-am îmbufnat când n-am putut să nimeresc în cercul ăla cu braţul stâng!

Iar acum sărbătoresc cum iubita mea m-a învins complet. *De două ori*.

O sărut repede pe Marley pe cap, iar ea se

cuibăreşte mai aproape de mine, şi totul pare absolut perfect. Un singur lucru ne mai lipseşte.

— Ciocolată caldă? o întreb pe Marley, pe când ne îndreptăm către un chioşc cu dulciuri şi gustări, suficiente pentru a-l ţine ocupat pe dentistul nostru până la următorul Crăciun.

Ea dă din cap nerăbdătoare, şi dinţii îi clănţănesc de frig.

— Două ciocolate calde, vă rog, îi spun tipului înfofolit din spatele tejghelei. Cu porţie dublă de frişcă. Porţie dublă de bezele moi.

Marley priveşte cum doamna de la bar pregăteşte ciocolatele calde, apoi clatină din cap neîncrezătoare.

— Cât zahăr are! remarcă ea.

— Te referi la ciocolata topită în lapte? Sau doar la frişcă şi bezelele moi de deasupra?

Ea se întoarce să se uite la mine şi râdem amândoi.

— Când o spui aşa…

— Nu are prea mult zahăr, o liniştesc eu, trăgând-o uşor de fular în vreme ce doamna de la bar ne întinde paharele cu ciocolată caldă, din spuma cărora se ridică o dâră de abur. Nu aici, la Festivalul Iernii.

Ciocolata caldă e incredibilă, tare, şi cremoasă, şi dulce, exact aşa cum mi-o aminteam.

Marley ia o înghiţitură mică şi un zâmbet fericit îi apare pe faţă. Mă întind şi o prind de mâna liberă, simţindu-i degetele reci în palma mea, în vreme ce ne croim drum prin mulţime către spectacolul de lumini.

E senzaţional, lumini de toate culorile formează copaci, şi reni, şi oameni de zăpadă, cu o pătură albă sub ei. Culorile care clipesc ne conduc în centrul spectacolului, cu un tunel lung şi scânteietor de lumini pâlpâitoare înconjurându-ne ca nişte stele căzătoare.

Ne oprim la mijlocul lui şi Marley ia o înghiţitură lungă din ciocolata ei caldă, apoi oftează.

— Ai dreptate. Nu are prea mult zahăr.

Îşi coboară paharul şi văd că i-a rămas o mustaţă de frişcă. Întind mâna să i-o şterg, dar vocea ei mă opreşte.

— Vai de mine!

— Ce? o întreb, şi ea arată în sus, dându-şi capul pe spate, cu obrajii trandafirii strălucind în cascada de lumini.

Ridic privirea şi văd nişte vâsc atârnând chiar deasupra noastră, în centrul tunelului.

— Ştii ce înseamnă asta, spune Marley, şi privirea ei e mai fierbinte decât ciocolata caldă din mâna mea.

Ridic din sprâncene, surprins când mă uit în jur la toată lumea de acolo. Marley, care aproape că nici nu voise să iasă astăzi, vrea să se sărute *în public*?

— Da?

Ea încuviinţează din cap, încă mânjită de frişcă.

— Da!

Mă aplec să îi şterg cu un sărut urma de frişca, iar mâinile ei se răsucesc în piepţii gecii mele, trăgându-mă mai aproape, adâncind sărutul. Mă pierd în el, în buzele ei reci, dar dulci. Când ne desprindem, respir greu, ameţit în cel mai plăcut mod.

Îi strâng mai bine fularul în jurul gâtului, şi când mă uit într-o parte văd doi ochi căprui familiari la capătul tunelului.

„Sam.”

— La naiba, spun când el clatină din cap spre mine, ca şi cum ar fi dezamăgit.

— Ce-i? întreabă Marley, surprinsă.

— Sam.

Ea întoarce capul, dar Sam deja se îndepărtează,

iar umerii lui largi dispar printre luminiţele pâlpâitoare. După aceea, momentul îşi pierde oarecum din importanţă, aşa că ieşim de sub lumini şi o pornim pe drumul spre casă.

— Îmi pare rău, începe ea, trăgându-mă uşor de mână. Pentru Sam.

— Nu, e-n regulă. Am tot încercat să-i spun, zic eu, uitându-mă în sus cum ninge, şi câţiva fulgi îmi aterizează pe frunte. Doar că…

— Nu te-a mai văzut niciodată cu altcineva, completează Marley.

Încuviinţez din cap coborând privirea spre ea.

— O să fie bine? întreabă ea.

Mă opresc şi o iau în braţe şi întind mâna ca să-i dau părul deoparte din ochi.

— O să fie bine. Sam trebuie doar să se obişnuiască cu ideea.

Rostesc cuvintele cu o convingere totală, dar nu sunt pe deplin sigur că ăsta e adevărul.

Capitolul 22

— La mulţi ani! spune Sam, intrând pe uşa din spate a casei mele.

Sărbătorile au fost atât de agitate, încât n-am mai reuşit să mă văd cu el de la Festivalul Iernii, cu o săptămână în urmă. Se uită în jur, ţinându-şi mâna peste o umflătură mare sub jachetă.

— Unde-i Lydia? întreabă, trecând pe lângă mine ca să arunce o privire în hol, răsucindu-şi capul în toate părţile.

— Nu e acasă. Ţi-am spus, zic eu, privindu-l cum exagerează, prefăcându-se că se uită sub masa din bucătărie.

Mă simt uşurat că nu se poartă ciudat.

— În regulă, zice, trăgându-şi fermoarul la jachetă pentru a da la iveală un bax de şase sticle de bere. E timpul pentru meci. UCLA vrea gloria Super Bowl-ului. Lovitura de începere a fost acum zece minute.

O maşină trece prin faţa casei şi el îşi încheie repede fermoarul jachetei şi întinde gâtul să se uite pe fereastra bucătăriei.

— Se întoarce abia diseară, spun eu în vreme ce el îşi deschide iar fermoarul.

Zâmbesc afectat când el strânge berea la piept tot drumul până în sufragerie, şi ochii îi fug plini de suspiciune în toate părţile.

— Dar ce? Ţi-e frică de mama, frate? întreb eu, trăgându-i un cot.

— De cine? De doamna L.? zice el, trântindu-se pe canapea. Absolut!

Râdem, şi eu mă uit repede pe lista de canale şi deschid la meci. UCLA tocmai a marcat un touchdown, iar acum încearcă lovitura suplimentară de un punct.

— Ce face Marley? întreabă Sam nonşalant, cu ochii aţintiţi asupra ecranului.

Îi studiez faţa, aşteptând sarcasmul. Comentariul care să mă lovească asemenea unui pumn în stomac.

Dar nu vine.

— E bine, spun eu.

Asta e prima dată când întreabă singur de ea, dar nu-i dau prea multe detalii.

Sam încuviinţează din cap, îşi deschide berea şi o dă pe toată pe gât.

Adică… pe *toată*.

— Frate, zic eu când înşfacă o altă bere şi o deschide. Mă aplec în faţă şi i-o smulg din mână. Ascultă, Sam, dacă eşti ofticat că ne-ai văzut pe mine

şi Marley săptămâna trecută, atunci…

— Nu sunt, mă întrerupe el. Adică, am vrut să fiu. Am *încercat* să fiu, dar…

Vocea i se stinge şi îmi evită privirea, iar ochii îi fug prin cameră, la televizor, la fereastră, la rafturile cu cărţi din colţ. Oriunde, numai la mine nu.

— Aia e o lampă nouă? întreabă în cele din urmă, arătând spre o lampă care e în camera asta din vremea când credeam amândoi că fetele au păduchi.

— Pe bune, Sam? spun eu.

Credeam că n-o să mai fim aşa. Mă întorc spre el şi lumina de la televizor se reflectă în sticla din mâna mea, lovindu-mă direct în ochi şi făcându-mi capul să zvâcnească.

Au trecut multe săptămâni de când m-am lovit, dar când durerea revine, e la fel de rău ca la început. N-ar trebui să fie mai bine pe măsură ce trece timpul? Scrâşnesc din dinţi şi mă lupt cu durerea pentru a-mi găsi cuvintele.

— Orice ar fi, spune-o direct!

În cele din urmă se uită la mine, cu o privire serioasă.

— Plec.

— Cum adică? întreb, iar el începe să se foiască, bâţâind din picior.

Îi trag un şut aşa cum fac încă de când eram copii, spunându-i să înceteze.

El chicoteşte stânjenit şi îşi sileşte piciorul să rămână nemişcat.

— Asta e din cauza… din cauza a ceea ce-ai văzut?

El mă pironeşte cu privirea.

— Ştii, nu totul e despre tine.

Clipesc, repetându-mi în minte ceea ce tocmai am spus. Fir-ar! Dar dacă nu e asta, atunci de ce…?

— Kim a făcut-o, spune el cu un zâmbet uşor. Eseurile ei m-au ajutat să intru la UCLA. Plec săptămâna viitoare.

„Săptămâna viitoare?”

— Asta e… asta e grozav.

Dar nu mi se pare deloc grozav.

Mă opresc, dându-mi seama că am comis-o din nou. M-am gândit la mine, când de fapt e vorba despre Sam. Şi dacă Sam e pregătit să meargă mai departe, atunci trebuie să-l las să meargă naibii mai departe.

Exact aşa cum m-a lăsat el *pe mine* să merg mai departe. Asta am vrut şi eu pentru el. Dar, cumva, nu-mi imaginasem că va fi aşa.

— Trebuie să fac asta, omule, continuă el, simţindu-mi gândurile confuze, o abilitate dobândită după mai bine de un deceniu de prietenie. Ultimul an şi jumătate a fost…

Se opreşte şi înghite anevoie.

„Un an şi jumătate?” Despre ce vorbeşte?

— La naiba! Ridică mâna pentru a şi-o trece prin părul negru şi des. Ştii că n-am vrut s-o fac, nu?

— Ce să faci? întreb, nedumerit. N-ai vrut să faci…

— Blocajul, spune el, frustrat. Mi-am pierdut concentrarea pentru o singură clipă nenorocită şi el a trecut pe lângă mine. Când am auzit pocnetul ăla…

Vocea i se stinge. Chinuită.

— Am crezut că n-o să-mi mai scot din cap sunetul ăla. Îşi freacă faţa cu palmele, clătinând din cap. Acum, tot ce-ai pierdut, tot ce *noi* am pierdut, a pornit de la momentul ăla. Momentul în care am dat greş.

— Sam, n-a fost din cauza ta, încerc eu să-l conving. Ştiu că n-ai vrut să-l ratezi pe tipul ăla…

Mă opresc. *De ce* crede asta? Mă gândesc la Kim în acea noapte în maşină. La ce a spus.

— Dar tot v-am făcut să plătiţi pentru asta, nu-i aşa? Pe tine şi pe Kimberly. M-am bazat pe voi pentru orice.

Sam scoate un hohot de râs aspru, trist.

— Şi, din nou, totul se întoarce la tine, spune el.

Dar nu despre asta vorbeşte?

— Da, zice el, încuviinţând din cap. Regret blocajul ăla. Detest ce a însemnat pentru cariera ta. Aş reface totul dacă aş putea, dar… Se opreşte şi vocea i se stinge. Apoi adaugă: Poate nu *doar* pentru motivul la care te gândeşti tu.

Mă las pe spate pe canapea, nedumerit.

— Dacă n-aş fi ratat blocajul ăla, atunci n-aş fi avut niciun motiv ca să mă achit faţă de tine. Şi de atunci, asta e tot ce am încercat să fac… să mă achit faţă de tine…

În mintea mea lucrurile încep să devină tot mai limpezi.

— Şi din cauza asta te-am ales pe tine şi nu pe Kimberly. Te-am ales pe tine şi nu *pe mine* însumi. Îşi duce mâna la piept. Sentimentele tale trebuiau să primeze pentru că eu am dat greş, spune, înghiţind cu greu. De fiecare dată când ea plângea, voiam să-i spun că o iubesc. De fiecare dată când vă certaţi, voiam să intervin şi să o apăr.

Acum înţeleg. Buchetul de lalele albastre rezemate de piatra de mormânt. Felul în care se uita la ea în seara absolvirii. Toate aceste lucruri care au fost invizibile pentru mine atâta vreme, pur şi simplu pentru că nu deschisesem bine ochii.

— *Încă* o iubesc la fel. Nu pot să alung sentimentul. Şi, ca să fiu sincer, nici nu vreau, spune el, cu pumnii strânşi în poală. Prefer să o iubesc pentru totdeauna şi să sufăr mereu decât să renunţ la

ea chiar şi pentru o secundă. Poate că într-o zi… poate că într-o zi o să fiu în stare. Dar deocamdată nu pot… Tace un moment, apoi se uită la mine. În clipa în care ai rostit numele lui Marley, am ştiut că nu e doar o prietenă. Am ştiut pentru că asta simt şi eu pentru Kim.

Îmi las capul în jos şi-mi frec faţa cu palmele. La naiba! Sunt multe de procesat.

— Doamne! Îmi pare rău, Sam. Eu…

Sam îşi pune mâna pe umărul meu lovit, întrerupându-mă.

— A fost din vina mea, şi la fel au fost alegerile pe care le-am făcut după aceea. Dar… renunţ. Trebuie s-o fac.

Clatin din cap şi ridic privirea spre el.

— Ar fi trebuit să renunţaţi amândoi la mine cu mult timp în urmă.

Sam pufneşte şi-şi dă ochii peste cap.

— Taci din gură! De parcă vreunul dintre noi ar fi putut scăpa de tine! Tu nu renunţi la oameni, aşa că noi nu renunţăm la tine, spune el, aruncându-mi un rânjet trist. Şi apoi, Kim a încercat. De şapte. Ori.

Izbucnim amândoi în râs. Cu toate astea, e un sentiment plăcut. Vindecător şi trist în acelaşi timp.

— Aşadar… pleci, spun eu când râsetele noastre se sting.

El încuviinţează din cap. Solemn, dar plin de speranţă.

— Dap. Plec de-aici.

— Ştii că o să vin să te văd, nu?

— Ai face bine să vii!

Sam zâmbeşte şi ne privim lung. Sam, liantul care a ţinut trioul nostru împreună, care m-a ţinut *pe mine* funcţional, îşi preia locul în lume.

— Bănuiesc că asta simţi atunci când creşti, adaug eu, detestând sentimentul.

— E cam nasol, ca să fiu sincer, spune Sam, ca un ecou la gândurile mele.

În mod instinctiv, ne strângem mâinile în felul nostru obişnuit, oprindu-ne la ultimul ciocnit de pumni pentru a ne zâmbi.

— Întotdeauna înainte! strig eu şi întind mâna pentru a-l bate pe umăr, ştiind că prietenia noastră se va schimba în anii ce vor veni, dar dacă nu s-a clătinat după toate astea, atunci va dura pentru totdeauna.

Capitolul 23

Lucrurile sunt ciudate fără Sam aici.

Toată iarna, vorbim în fiecare sâmbătă dimineaţă pe FaceTime când eu mă duc la cimitir să-i duc un buchet de lalele albastre lui Kim. Vremea devine treptat mai caldă pe măsură ce plimbările înfofoliţi prin viscol lasă locul ploilor torenţiale de aprilie.

Între timpul petrecut cu Marley şi internshipul meu, şi cursurile de jurnalism pe care le încep la colegiul local, mi se pare că doar am clipit şi anotimpurile s-au schimbat.

Curând, sunt 24 de grade afară şi parcul e plin de oameni care aleargă în maiouri şi cu ochelari de soare, purtându-se de parcă ar fi vară.

Aşez ultimul scaun pliant şi mă ridic să mă întind, simţind că mă doare puţin umărul de la cât am tot ridicat. Mă mai uit o dată la clasa în aer liber pentru care am petrecut această întreagă dimineaţă de mai ca să o aranjez şi încuviinţez din cap când văd că rândurile sunt perfect drepte. Câteva minute mai târziu, elevii de generală încep să apară, dar

profesoara…

Lipseşte.

Mă uit în jur, căutând cu privirea acea pată familiară de galben. Ochii mei zăresc o fustă galbenă, posesoarea ei plimbându-se agitată înainte şi-napoi pe lângă iaz, cu un cârd micuţ de raţe în urma ei.

Înşfac un singur trandafir galben din geantă şi mă îndrept într-acolo, oprindu-mă ca să îndrept indicatorul pictat de mână pe care scrie CUM SĂ SPUI O POVESTE cu litere cursive mult mai frumoase decât aş fi putut chiar visa să aştern eu. Raţele se întorc să se uite la mine când mă apropii. Murmur „mă scuzaţi”, şi ele se dau într-o parte lăsându-mi o cărare direct către Marley.

— Hei! spun şi mă întind să o iau de mână.

Ea îmi aruncă o privire panicată, cu chipul încremenit de nelinişte.

— Poţi să faci asta!

Oftează prelung, în mod clar şovăitoare.

— Cum m-ai convins să accept?

— Eşti cea mai bună povestitoare pe care o cunosc, recunosc cu toată sinceritatea. Poţi s-o faci.

Marley pare nesigură, dar ştiu că o să fie grozav. Ştiu mai bine ca oricine cât de specială e ea. Cu fiecare zi ce trece devine tot mai mult ea însăşi.

Iar acum, azi, o să împărtăşească o mică parte din sine şi cu alţi oameni. Ceva despre care vorbim de când m-a lăsat să-i citesc poveştile toamna trecută.

Scot trandafirul de la spate şi în sfârşit văd cum chipul i se luminează.

— Preferaţii mei, zâmbeşte ea, luând trandafirul. Îmi placi mult…, adaugă, iar eu mă duc cu gândul la noaptea de Halloween.

— Vorbeşti cu mine sau cu trandafirul?

Zâmbetul devine mai larg, şi ea mă strânge de mână.

— Cu amândoi.

Ţinându-ne de mână, ne îndreptăm spre cort, unde aproape toate locurile sunt ocupate de elevi nerăbdători, cu carneţele şi pixuri. Fără laptopuri sau tablete. Pregătiţi să ia notiţe, aşa cum o face Marley.

Am avut grijă să menţionez asta în anunţul gratuit pe care Scott a fost suficient de amabil să-l includă în *Times* acum două săptămâni, deoarece încearcă din răsputeri să mă convingă să mai stau încă un semestru.

O sărut pe obraz şi mă strecor pe un scaun liber, în vreme ce ea se duce în faţa clasei improvizate, cu o mare de ochi urmărind-o. Încremeneşte şi eu îmi ţin răsuflarea, îndemnând-o în tăcere să vorbească, în vreme ce ţip în gând: „Poţi să faci asta, Marley!”

— Care este, începe ea în cele din urmă, cu ochii pironiţi într-ai mei, primul lucru de care ai nevoie ca să spui o poveste?

— Un personaj? strigă o fată din primul rând, iar atenţia lui Marley se îndreaptă spre ea şi un zâmbet i se iveşte pe faţă.

— Personajele sunt importante, desigur, spune ea, încuviinţând din cap. Dar chiar înainte de asta. De ce ai nevoie?

Cineva întreabă:

— Ceva ce pot să facă?

Apoi o voce din spate strigă:

— O idee! O idee! Ai nevoie de o idee!

— Da! spune Marley, entuziasmată. Ai nevoie de o idee. Tace pentru o clipă, privindu-mă. Ai nevoie de un vis.

Arunc o privire rapidă peste mulţime şi-i văd pe

copii pe marginea scaunelor lor. Îi cucereşte. Exact aşa cum am ştiut că o s-o facă.

Privesc cu respect şi uimire tot restul cursului.

Cu fiecare minut care trece, ea devine tot mai încrezătoare, acea Marley pe care o ştiu şi o iubesc iese în cele din urmă din cochilia ei ca să o vadă tot restul lumii, entuziasmul ei inspirându-i pe toţi cei de aici să spună povestea pe care tânjesc să o spună.

După ce se încheie cursul, un grup de elevi o înconjoară, punându-i întrebări, sperând să mai ţină un curs în viitor. Eu iau un Tylenol şi încep să adun scaunele, zâmbind în sinea mea.

Cu toată durerea din umăr şi restul, asta chiar a meritat cu vârf şi îndesat.

Două braţe mă cuprind după ce termin, în vreme ce ultimii elevi ies din parc, cu carneţelele băgate la subsuoară.

— A fost uimitor, murmură Marley.

— *Tu* ai fost uimitoare, o corectez şi mă întorc să o sărut, iar mâna mea găseşte curbura familiară a spatelui ei. Ar trebui să sărbătorim. Să facem ceva distractiv.

— Ca de pildă? întreabă Marley, plimbându-şi degetele cu blândeţe pe obrazul meu.

— Orice! spun eu.

Ea se gândeşte puţin, apoi ochii i se luminează şi un zâmbet îi apare pe buze.

— *Orice?*

Oprim în faţa adăpostului pentru animale şi Marley se uită pe fereastră, nerăbdătoare.

Cu siguranţă nu asta am avut în minte când am vorbit de sărbătorire, dar… pentru ea lucrul ăsta chiar contează. Tot vorbeşte din iarnă despre un câine, dar

ceva a oprit-o întotdeauna.

Zâmbesc văzându-i privirea hotărâtă. *Nimic* n-o poate opri azi.

Plus că şi eu sunt foarte încântat. Deşi nu i-am zis-o niciodată, un câine e mult mai drăgălaş decât o raţă înnebunită după floricele.

Ea se întoarce să se uite la mine, cu mâna pe mânerul portierei.

— Ce-i? întreb, întinzând mâna să-i dau o şuviţă de păr pe după ureche.

— O să mă ajuţi, da? Să am grijă de câine?

Dau din cap, liniştind-o.

— Absolut!

— Fiindcă dacă nu pot şi ceva se întâmplă cu el…

— Tocmai ai văzut ce poţi să faci, Marley, chiar şi atunci când crezi că nu poţi. Eşti uimitoare. Şi fiindcă tot pare neîncrezătoare, adaug: Dar e-n regulă, o să am grijă de tine. Mereu.

Ea zâmbeşte larg, din nou entuziasmată.

Ne îndreptăm spre intrare, şi Marley se opreşte pe drum ca să cerceteze florile îmbobocite, iar după-amiaza caldă de primăvară face ca totul să pară nou şi vesel şi potrivit în cel mai bun fel. O înghiontesc uşor când se apleacă în faţă să miroasă o floare şi o prind înainte să cadă în nas, şi râdem amândoi.

Mergem la recepţie şi eu mă uit în jur în vreme ce Marley cere să vadă câinii. Un motan roşcat şi rotofei, cu o zgardă pe care scrie OLIVER, vine agale spre mine şi se freacă de pantalonii mei, torcând până când îl scarpin puţin după urechi.

Unul dintre angajaţi ne duce în spate şi Oliver vine în urma noastră, în mod clar responsabil pentru întreaga operaţiune.

Ne uităm în cuşti şi Marley devine din ce în ce mai

posomorâtă.

— Aş vrea să-i putem lua pe toţi, spune ea, mângâind pe nas un metis de labrador, care se uită trist la ea cu ochii lui mari cafenii.

Apoi se aude un lătrat ascuţit din cuşca din spatele nostru şi ne întoarcem pentru a vedea un pui de Yorkshire argintiu, al cărui trupuşor e cât mâna mea. Câinele latră din nou, chinuindu-se să ajungă printre zăbrele la Marley.

Marley scoate un icnet şi eu sunt martor la ceea ce pot numi doar o experienţă extrasenzorială, un exces de pură drăgălăşenie.

Ea se repede la cuşcă şi angajatul vine să descuie uşa şi să scoată puiul dinăuntru.

— Căţeluşa asta tocmai a ajuns la noi aseară. Am găsit-o abandonată lângă iazul din Hickory Street.

Căţeluşa se aruncă în braţele lui Marley, şi ea o mângâie cu blândeţe, aproape cu respect. Ia o minge mică din faţa cuştii şi cele două încep să se joace cu ea, iar lăbuţele puiului o lovesc pe Marley peste degete în vreme ce rostogoleşte mingea încolo şi-ncoace.

— Ăsta e exact căţeluşul pe care l-am vrut dintotdeauna, spune ea, ridicând privirea spre mine, cu ochii scânteind.

— Cred că am găsit câştigătorul, remarc eu, privind-o pe Marley cum ridică puiul în sus şi se uită la el cu afecţiune.

După ce completează cererea şi plăteşte taxa de adopţie, alergăm pe iarba de lângă parcare, iar căpşorul argintiu al puiului apare printre tufele cu flori în vreme ce se năpusteşte în ele, cu petale lipite de urechi şi nas.

Curând se prăbuşeşte în faţa lui Marley, gâfâind şi

pufăind după atâta mişcare.

— Cineva e somnoros, murmură Marley, luând-o în braţe şi sărutându-mă pe obraz. Numele ei e Georgia, spune, întinzându-mi puiul.

Georgia o imită pe Marley şi îmi linge obrazul cu limba ei micuţă, gâdilându-mă cu blăniţa ei moale.

— Mă bucur să te cunosc, Georgia, îi zâmbesc eu, mângâind-o cu blândeţe pe căpşor, în timp ce ea latră drept răspuns.

Dap. Mult mai bine decât o raţă.

— Ar trebui să facem o poză, spune Marley, încântată.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi întinde mâna ca să ne facă o poză.

Zâmbesc şi se vede o fulgerare rapidă, apoi încă una, şi o durere intensă îmi spintecă dintr-odată capul. Pentru o clipă, o văd pe mama stând în faţa ochilor mei în aceeaşi rochie albă cu flori pe care o purta în noaptea accidentului, cu telefonul în mână.

La naiba!

Prima mea viziune după mai bine de o lună. De fiecare dată când cred că au dispărut pentru totdeauna… se întâmplă ceva.

Mă adun, o trag pe Marley mai aproape în timp ce ea mai face o poză, apoi ne uităm amândoi la telefon ca să vedem rezultatul.

E o imagine drăguţă. Marley arată frumoasă. Fericită. Nasul şi obrajii îi sunt îmbujoraţi de la toată acea fugă, iar verdele din ochii ei e scos în evidenţă de iarba din jurul nostru. Amândoi arătăm cu totul diferit decât atunci când ne-am cunoscut cu multe luni în urmă în cimitir – greutatea durerii noastre ni se ridică încet de pe umeri, suferinţa nu se mai citeşte pe chipurile noastre. În braţele ei e micuţa Georgia,

uitându-se în mod miraculos în direcţia camerei.

— Trimite-mi-o şi mie, îi spun în vreme ce ne îndreptăm din nou spre maşină, iar sentimentul pe care mi-l dă mâna ei într-a mea e mai puternic decât durerea de cap şi senzaţia de nelinişte din piept.

Capitolul 24

O ţin pe Marley de mână în vreme ce mergem pe Main Street, o lună mai târziu, sub cerul întunecat şi ameninţător. Aerul umed de vară se agaţă de braţele şi picioarele mele când Georgia se opreşte să adulmece un petic de iarbă de lângă trotuar, dându-mi timp să mă întorc şi să mă uit în sus la nori, pe când vântul îmi răvăşeşte părul.

— Cred că s-ar putea…

Se aude un bubuit de tunet şi sunetul acoperă restul cuvintelor mele când ploaia începe să cadă.

Marley scoate un ţipăt şi o înşfacă pe Georgia, apoi se lipeşte de mine în timp ce ne băgăm sub o tendă pentru a nu fi udaţi.

Îmi las bărbia pe creştetul ei şi mă încordez când văd o maşină trecând în viteză pe lângă noi. O Toyota argintie. Identică cu cea pe care o conduceam în noaptea accidentului.

Maşina în care a murit Kim.

Uneori, mi se pare că a trecut un secol. Alteori, doar un minut.

Marley mă ia de mână în vreme ce îmi studiază faţa.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Maşina aia, spun eu, şi un fior îmi străbate trupul. E la fel ca cea pe care o conduceam când…

Mă trag deoparte şi mă uit lung la cotul după care

a dispărut maşina, iar privirea mi se înceţoşează când văd nişte ştergătoare de parbriz care încearcă disperate să îndepărteze ploaia. O văd pe Kim în scaunul din dreapta.

— Eu… eu am trecut pe aici cu maşina. Într-o seară ploioasă ca asta.

Se aude un alt tunet şi tresar la zgomot, iar fulgerul spintecă cerul în două.

— *Exact* ca asta.

Stai puţin!

Îmi scot telefonul şi ecranul se luminează, iar data apare scrisă în litere albe. 7 iunie.

— Azi se împlineşte un an, şoptesc eu.

Un an. A trecut un an întreg de la acea noapte.

— Hai să mergem acasă, zic imediat şi privirea mi se concentrează pe Marley, care o ţine pe Georgia strâns la piept şi are picături de ploaie pe obraji.

În clipa în care ochii ni se întâlnesc, mă simt mai liniştit. În siguranţă.

Degetele ni se împletesc şi o luăm la fugă, ascunzându-ne pe sub tende şi streşini până la aleea care duce spre casa mea. Odată ajunşi acasă, ne îndreptăm direct către subsol şi eu fac focul în cămin, iar flăcările se aprind aproape imediat, limbile albe şi galbene şi portocalii muşcând din lemn şi încălzindu-ne.

Mă aplec în faţă să scormonesc în foc pe când el se înteţeşte, înghiţind cu totul buşteanul. Se aude un tunet afară şi în aceeaşi clipă o durere iute şi ascuţită îmi străbate fruntea. Vătraiul îmi cade din mână, zăngănind zgomotos.

Au! Fir-ar să fie!

Iau de jos vătraiul şi îl pun la loc în suportul lui şi îmi ţin privirea aţintită asupra focului. Asta a fost…

Un tăciune pocneşte, o fulgerare roşie. Pentru o fracţiune de secundă, văd cum pâlpâie pe asfaltul ud luminile roşii ale salvării, simt o durere ameţitoare.

Nu. Nu vreau să trec din nou prin asta. Mă ridic în picioare, alungând totul când camera devine din nou vizibilă.

Îmi trec degetele prin păr şi scot un oftat prelung. Au trecut atâtea luni şi mie tot nu-mi plac furtunile. Nu ştiu de ce asta de azi îmi stârneşte o asemenea durere din cap. Probabil că e doar aniversarea.

— O simţi şi tu, nu-i aşa?

Mă întorc spre Marley, care stă întinsă pe canapea, cu părul ei lung încă umed de la ploaie. Faţa îi e îmbujorată în lumina focului, dar ochii ei sunt îndreptaţi afară, privind furtuna prin uşile de sticlă. Georgia e în braţele ei, înfăşurată într-un prosop.

Mă aşez lângă ea şi îi cercetez faţa. Are în ochi o privire distantă, chinuită. O privire pe care n-am mai văzut-o de multe luni.

O privire de care credeam că scăpaserăm.

— Ce să simt? o întreb.

— Că n-am fost sortiţi să fim atât de fericiţi. Că într-o zi toate astea vor dispărea. Că…

Vocea i se stinge şi ea se uită la Georgia, apoi la foc şi în fiecare colţişor al camerei înainte să se întoarcă spre mine.

— Ceva atât de bun nu poate dura, încheie ea.

Îi cuprind faţa între palme şi ea încearcă să zâmbească, dar tristeţea îi zăboveşte în jurul ochilor, în colţurile gurii. Aşa că o sărut în toate locurile unde o văd. O pleoapă şi apoi cealaltă, buzele, apoi, uşor, fruntea. Ea ridică privirea spre mine şi eu ştiu că acesta e momentul. Mai mult ca oricând, simt cum cuvintele pe care vreau să le rostesc de multe luni

ameninţă să se reverse, şi inima îmi bate nebuneşte la acest gând.

Că nu doar îmi place. Că o iubesc *pe ea*. Pe Marley. Mai mult ca orice.

O repet iar şi iar în minte şi răsuflarea mi se taie când mă pregătesc să rostesc cuvintele pe care nu credeam să o să le mai spun vreodată cuiva. Cuvintele despre care n-am ştiut niciodată că pot însemna atât de mult. Cele pe care le-am simţit din acea noapte cu lună plină.

Dar agitaţia dispare în clipa în care deschid gura şi cuvintele curg mai firesc decât orice am spus vreodată.

— Te iubesc, Marley.

Ea tresare şi se trage înapoi ca să mă privească.

— N-am ştiut niciodată că dragostea poate fi aşa. Că ar putea pătrunde atât de adânc în mine, încât am două inimi care îmi bat în piept… Îi iau mâna şi i-o aşez în dreptul inimii mele. A ta şi a mea. Atâta timp cât ne iubim, Marley, *asta va dura*. Nimic nu va opri sau schimba asta. Te voi iubi mereu. Promit. Înainte să continui, o sărut uşor, atât de blând, încât e ca o şoaptă. Apoi continui: Aşa că bănuiesc că, de fapt, asta depinde de… dacă şi tu mă iubeşti sau nu.

Ochii i se umplu de lacrimi şi întinde mâna să-mi dea deoparte de pe faţă şuviţa rebelă de păr, şi un zâmbet uşor îi apare pe buze.

— Da, spune ea, sărutându-mă printre cuvinte. Da, da, da!

Se aruncă în braţele mele şi îi simt rochia galbenă, moale când o strâng mai aproape, trăgând-o peste mine. O sărut, iar electricitatea dintre noi pocneşte mai tare şi mai puternic decât fulgerele de dincolo de fereastră.

Toate momentele prin care am trecut împreună îmi apar în faţa ochilor în timp ce o strâng în braţe. Atât de multe s-au schimbat de la acea primă zi din cimitir, de la accidentul de acum un an, cea pe care o ţin acum în braţe schimbând cu totul ceea ce crezusem că era posibil pentru viaţa mea. Stăm lângă foc, ghemuiţi unul lângă altul cu Georgia sub o pătură, fără să luăm în seamă tunetele şi ploaia de afară, atenţi doar unul la celălalt, până când flăcările calde, pocnitoare, ne împing tot mai aproape de somn. Pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele şi mă uit la Marley, ghemuită în braţele mele, cu obrajii trandafirii de la căldura focului.

— Te iubesc, îmi şopteşte ea.

E prima oară când îmi spune asta, iar emoţia copleşitoare îmi aduce cel mai larg zâmbet cu putinţă.

— Şi eu te iubesc, şoptesc din nou, înainte ca somnul să mă biruie.

Şi eu o iubesc. Întotdeauna o voi iubi.

Nu ştiu cât de mult am dormit, dar bubuitul puternic al unui tunet mă trezeşte cu o tresărire, cu braţele goale, în subsolul întunecat, cu focul stins. Mă ridic în capul oaselor şi mă frec la ochi, mijindu-i spre Georgia, care stă în fund lângă uşile de sticlă, scâncind. Loveşte cu lăbuţele în ochiurile geamului.

Mă ridic în picioare şi mă duc la ea, uitându-mă afară în furtună. Încă mugeşte furioasă.

— Marley? strig către subsolul gol.

Doar tăcerea îmi răspunde. Georgia dă din nou cu lăbuţa şi simt cum mi se înnoadă stomacul. Marley e acolo *afară*? În nebunia aia?

Deschid larg uşa. Un vânt rece trece printre copacii desfrunziţi şi aproape mă ia pe sus. Ploaia se

revarsă de pe acoperiş în vreme ce eu alerg în jurul casei, ud până la piele din prima secundă. Groaza îmi urcă pe şira spinării. O groază familiară într-un fel la care nu vreau să mă gândesc.

— Marley! strig în vreme ce fug, iar aerul sfârâie de electricitate şi fulgerele spintecă furioase cerul.

O durere arzătoare se întinde de-a lungul cicatricei mele şi încerc să o fac să dispară, ignorând amintirile care încep să apară nepoftite în vreme ce eu înaintez clătinându-mă, strigându-i numele iar şi iar.

— Marley, unde eşti?

Ies împiedicat în stradă şi mă uit în toate părţile, sub felinarele care ard luminos prin ploaie, luptându-se cu întunericul furtunos ce ameninţă să le învingă. O nouă explozie de lumină, o fulgerare în faţa ochilor mei şi trăsnetul loveşte un transformator din capătul străzii, revărsând peste cartier o ploaie de scântei ca nişte artificii. Mă chinui să văd printre rafalele de ploaie şi vânt, dar ele mă lovesc peste ochi şi faţă, capul îmi arde de durere în vreme ce felinarele pocnesc şi se sting unul câte unul, iar întunericul se apropie tot mai mult de mine, până când strada se cufundă complet în beznă.

„Ham-ham!” latră speriată Georgia.

Mă răsucesc în direcţia casei şi toate luminile se aprind deodată, strălucind peste peluza din faţă, verandă, aleea către subsol. S-a întors Marley înăuntru?

Un alt fulger traversează cerul şi văd o siluetă în faţa mea doar pentru o clipă, apoi durerea mă loveşte, ricoşându-mi în ţeastă şi prin tot trupul. O durere atât de orbitoare, încât tot ce pot să fac e să mă prăbuşesc înainte, cu faţa în jos. Nu-mi pot opri căderea. Capul mi se loveşte cu putere de pământ. Apoi totul se

întunecă.

Capitolul 25

O lumină strălucitoare, o infirmieră care îmi prinde mâna pe care mă chinui s-o ridic.

Sticlă spartă.

Chipul lui Kim.

Ţipând.

Centura blocată în jurul pieptului ei.

— Anunţaţi-o imediat pe doctoriţa Benefield!

Păr castaniu lung, înconjurat de un halou de lumină. Ochi căprui.

„Marley?

Marley. Unde e Marley?”

Capitolul 26

Deschid din nou ochii şi o văd pe doctoriţa Benefield studiindu-mi atent faţa. Zâmbeşte şi îşi împinge ochelarii sus pe cap.

— Bun venit înapoi, domnule, spune ea tare.

Sunetul e precis şi clar, iar eu tresar, surprins.

— Ne-ai cam speriat. Mă auzi?

Deschid gura, dar îmi simt gâtlejul ca şmirghelul, aspru şi uscat şi jupuit.

— M…, hârâi eu, dar e ca şi cum cioburi mici de sticlă se freacă de corzile mele vocale.

— Nu vorbi! îmi cere doctoriţa Benefield.

Dar trebuie s-o fac. Trebuie să întreb unde e Marley. Tot ce-mi amintesc sunt fulgerele orbitoare, furtuna urlând şi ea de negăsit.

— Mar…, spun răguşit, strâmbându-mă de durere.

Doctoriţa Benefield întinde mâna şi îmi atinge

braţul, clătinând din cap, cu faţa gravă.

— Şşşş! insistă ea. O să sun la familia ta. O să fie atât de încântaţi.

O urmăresc cum pleacă, chinuindu-mă să-mi ţin ochii deschişi, în lumina încă incomod de intensă, cu vederea înceţoşată. Neclară.

Mă concentrez pe vocile din afara camerei, dar îmi simt trupul extrem de slăbit, complet epuizat. Lângă mine, un aparat bipăie tare, urmărindu-mi bătăile inimii.

— Cineva e foarte fericit că te-ai trezit, spune doctoriţa Benefield din uşă.

„Marley.”

Ochii mei se îndreaptă înapoi la doctoriţa Benefield, cu conturul trupului încă neclar, dar pot să desluşesc lângă ea o fată, cu braţul prins într-o eşarfă.

Ea deschide mai mult uşa şi…

Întreaga cameră se învârteşte. Mă apuc de bara patului şi răsuflarea mi se opreşte. Închid ochii şi aştept să se liniştească totul, să mă întorc la realitate, la fel ca întotdeauna. Probabil că m-am lovit foarte tare la cap, căci viziunea asta e aiurea. Pare mai reală decât oricare alta.

Dar când deschid ochii, din nou rămân fără aer.

Pentru că nu Marley e cea care intră pe uşă.

E Kimberly.

Şi de data asta imaginea nu se pierde.

Eu, însă, da.

Capitolul 27

Când mă trezesc, rămân cu ochii strâns închişi, în vreme ce coşmarul cu Kim dispare încet. Aud aparatul bipăind lângă mine, mirosul steril de cearşafuri de

spital îmi umple nările, o mână mă mângâie uşor şi blând pe braţ.

Probabil că m-am lovit *rău* la cap în furtună. Îndeajuns de rău cât să fie nevoie să merg din nou la spital. Îndeajuns de rău cât să am o viziune ca *aia*.

— Furtunile astea de vară îmi îneacă trandafirii. De ce nu…

— Mamă, hârâi eu şi deschid ochii, uşurat, imaginea lui Kim fiind înlocuită de profilul mamei, şi toate culorile sunt intense şi strălucitoare.

Mă uit prin încăpere, prea slăbit să mă ridic în capul oaselor, prea dezorientat să absorb totul, cu mintea mişcându-mi-se la ralanti.

Ochii ei se întorc să se uite la mine, şi scoate un icnet, apoi îmi acoperă faţa de sărutări, cu ochii plini de lacrimi.

— Credeam că n-o să mai aud niciodată asta, îmi spune.

— Ce s-a-ntâmplat? întreb eu când lacrimile cad pe mine. Gem şi-mi duc mâna la cap. Am căzut, zic. Cred că m-am lovit la cap.

Ea şovăie, încruntându-se uşor, cu mâna pe braţul meu.

— Îţi aminteşti ceva?

Mă uit lung la ea. Cum adică, îmi amintesc ceva? Tocmai i-am spus.

— Da, am căzut şi m-am lovit la cap când o căutam pe Marley în timpul furtunii. Nu?

Faţa i se întristează. Ce altceva mai trebuie să-mi amintesc? Mi se opreşte inima. Te rog, fă să nu i se fi întâmplat nimic lui Marley!

— Marley? Eu… ai avut un accident de maşină, Kyle, continuă ea, cu ochii aţintiţi într-ai mei. Cu Kimberly.

Clipesc şi clatin din cap. De parcă aş putea uita vreodată! De ce îmi aminteşte acum de asta?

— Da, mamă, îi spun, întinzându-mă cu grijă să o iau de mână şi branula mă trage de piele. Asta a fost acum un an. Noaptea trecută am căzut cu faţa în jos în curtea din spate.

Ea se zgâieşte la mine.

— Eşti confuz, dragule. Ai fost… adormit, mă anunţă, cu sprâncenele încruntate. În comă.

— În… ce? Tac şi îi privesc expresia. Cât de tare m-am lovit la cap noaptea trecută? În comă? întreb uluit. Cât timp?

— Opt săptămâni, spune ea.

„Ce?” Dacă a fost aşa de rău pentru mine, e posibil ca pentru Marley să fi fost şi mai rău. *Ea* a păţit ceva în furtună?

— Unde e Marley? o întreb, simţindu-mă mai neliniştit cu fiecare secundă care trece fără ea acolo.

Mama se uită la mine, cu ochii plini de îngrijorare. În cele din urmă întreabă:

— Cine?

Încremenesc, simţind cum o gheară îmi strânge tot mai tare stomacul.

Ţipătul ascuţit al metalului. Faţa îngrozită a lui Kimberly. Luminile fluorescente pâlpâind deasupra capului meu în vreme ce sunt dus pe targă de-a lungul coridorului.

Dar… asta nu are nicio noimă.

„Unde e Marley?”

— Trebuie să plec de aici, spun eu în vreme ce panica îmi strânge pieptul în ghearele ei.

Încerc să îmi sucesc picioarele ca să mă ridic, dar piciorul drept refuză să se mişte. Mă uit în jos disperat şi văd un ghips care acoperă tot piciorul şi, când îl

mişc, durerea radiază prin oase. O senzaţie de déjà-vu mă copleşeşte. Déjà-vu şi groază.

— S-a terminat acum, încearcă mama să mă liniştească, apucându-mă de braţ. Lucrurile vor reveni la normal în curând. O să vezi.

Îmi trag braţul din strânsoarea ei şi smulg perfuzia din mână. Încerc să mă ridic, dar piciorul stâng cedează sub greutatea trupului. Mă prăbuşesc în faţă peste mama.

Ea îmi opreşte căderea, încercând să ne susţină pe amândoi.

— Ajutor! strigă ea. Să vină o asistentă. Să vină cineva, vă rog!

Mă chinui să merg mai departe, dar nişte mâini puternice mă înşfacă şi ceva ascuţit mă înţeapă în braţ. O asistentă… cu un ac. Mă prăbuşesc la loc pe pat, simţindu-mi braţele şi picioarele ca de plumb. Totul devine brusc lent şi greu în vreme ce gura mea se luptă să formeze cuvinte.

— Eu… nu…, reuşesc să spun, cu ochii aţintiţi asupra mamei. Kimberly… trăieşte?

— Bineînţeles, dragă, spune mama, nedumerită. A fost aici în fiecare zi.

Aştept ca imaginea asta să dispară. Ca lumea să se reseteze. Închid ochii, şi faţa lui Marley arde în spatele pleoapelor mele. Ochii ei căprui, pistruii răspândiţi pe podul nasului, părul castaniu lung. Zâmbetul care îi apare pe faţă când spune o poveste. Felul în care îşi muşcă buza când se gândeşte concentrată la ceva. Dar când deschid ochii, văd iar spitalul. Marley nu e aici.

Sedativul îşi face efectul şi lumea se întunecă.

Aud voci în jurul meu. Mama. Asistentele care se

strecoară în salon şi pleacă.

Ţin ochii închişi şi aştept. Un moment de tăcere. O şansă să ies de aici şi să o caut pe Marley.

Curând e miezul nopţii şi aud cum se închide uşa, iar aerul e nemişcat şi tăcut, cu excepţia bipăitului de la aparatul care îmi monitorizează inima.

Într-o clipă, mă ridic în capul oaselor şi-mi smulg din nou branula, ignorând dâra subţire de sânge care îmi picură pe încheietura mâinii.

Respir adânc, încercând să-mi fac curaj, apoi îmi cobor picioarele din pat, imaginea mea dublându-se în momentul în care îmi las greutatea pe piciorul drept. Durerea e atât de orbitoare, încât mi se face greaţă. Dar o depăşesc. Trebuie.

Ies clătinându-mă din salon şi înaintez pe coridorul cel lung, sprijinindu-mă cu degetele de perete, o sudoare rece umezindu-mi halatul de spital pe spate. Fiecare pas e pură agonie, iar când ajung la lift, lumea din jurul meu se înclină, dar gândul la chipul lui Marley mă împinge înainte. Iazul. E singurul lucru la care mă pot gândi. *Trebuie* să ajung la iaz.

Uşile mari de metal se deschid şi eu mă împleticesc în lift. Înghit pentru a-mi reprima greaţa, uşurat că am ajuns până aici. Dar nu mă pot opri acum.

Butoanele clipesc spre mine, cerându-mi să aleg un număr, un etaj. Încerc să gândesc, dar durerea arzătoare din piciorul drept face asta imposibil, iar piciorul stâng începe să tremure sub încordarea de a-mi susţine toată greutatea.

Butoanele clipesc, clipesc, clipesc. Holul? El e cel cu… steaua…?

Deodată, genunchiul de la piciorul teafăr mi se înmoaie. Mă prăbuşesc în perete, mici punctuleţe

negre îmi umplu câmpul vizual, iar piciorul cedează cu totul.

Un singur gând mi-a mai rămas în minte în vreme ce mă prăvălesc pe podea.

Trebuie…

… s-o găsesc…

… pe Marley.

— Kyle, strigă o voce.

O mână mă înşfacă de umăr, scuturându-mă pentru a mă trezi.

— *Kyle!*

Deschid ochii şi faţa doctoriţei Benefield devine vizibilă. Expiră lung şi clatină din cap la mine.

— Pe bune? zice, în vreme ce eu mă uit în jur de pe podeaua liftului.

— De cât timp sunt aici? gem eu şi mă ridic în fund.

— Tu să-mi spui, răspunde ea, încrucişându-şi braţele la piept. Ce naiba a fost în capul tău?

„Marley.”

Încerc să mă împing în sus, dar durerea care radiază din picior e atât de copleşitoare, încât cad din nou pe podea.

Doctoriţa Benefield rămâne în picioare lângă mine atât de mult, încât încep să cred că n-are de gând să mă ajute. Apoi oftează.

— Aşteaptă aici! spune.

Mă prăbuşesc pe jos şi încerc să mă lupt cu fierea care mi-a urcat în gât, împinsă în sus de durerea ce-mi vibrează prin tot trupul.

O umbră cade peste mine. Doctoriţa Benefield. Cu un cărucior cu rotile.

După ce mă pune la loc în pat, roagă o asistentă să-mi prindă la loc branula şi îmi măreşte doza de

analgezice, într-o încercare de a-mi uşura durerea.

Bombăne încet în vreme ce-mi cercetează ochii cu lumina de diagnostic. Eu privesc drept înainte când ea închide dispozitivul şi se încruntă la mine, iar ochii ei sunt cumva furioşi şi compătimitori în acelaşi timp.

— Nu ştiam că o să fii o asemenea belea, spune ea când rămânem singuri. Cum eu nu zic nimic, ea întinde mâna să pipăie rana de pe frunte care e în curs de vindecare. Ai vederea înceţoşată? Durere de cap? Ameţeală?

— Nu, răspund eu.

Şi e adevărat. După toate lunile astea în care mi-am dorit să scap de ele, în care m-am trezit din coşmaruri cu o durere de cap orbitoare, totul a dispărut pur şi simplu.

Ea oftează şi se aşază pe marginea patului meu.

— Deci, vrei să-mi explici toată nebunia asta?

Nu. Nu vreau. Cu toate astea, încerc.

— Ăsta nu e locul unde ar trebui să fiu, îi spun.

Încerc să nu par atât de disperat, dar nu reuşesc. Niciodată nu m-am mai simţit atât de aiurea.

— Nimeni nu ar trebui să fie într-un spital, începe ea cu un zâmbet strâmb. Cu excepţia oamenilor ca mine, desigur.

— Nu asta am vrut să spun.

— În ce loc ai vrea să fii?

Ar trebui să fiu acasă, mâncând clătite cu Marley sau mergând spre restaurantul din oraş pentru micul dejun, cu pământul încă ud de la furtuna de azi-noapte. Ar trebui să mă uit la toate carneţelele galbene din librării, hotărând care e cel mai potrivit pe care să-l cumpăr pentru ziua ei de naştere. Ar trebui să o scot pe Georgia la plimbare şi să mă pregătesc să scriu despre antrenamentul de presezon

de la Liceul Ambrose şi să joc touch football în parc sâmbăta viitoare cu prietenii mei.

Ar trebui să fiu cu Marley.

Nu înapoi în locul unde am început.

Un nou val de durere îmi străbate distrugător trupul şi închid strâns ochii, dorindu-mi ca medicamentele să-şi facă efectul.

Comă. Am fost în comă.

— Doamnă doctor, spun eu, deschizând ochii şi uitându-mă la ea. Oamenii în comă… visează?

— Spune-mi de ce mă întrebi asta, răspunde ea, şi o să-ţi spun ce ştiu.

— Bine. Am… Mă opresc, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Nu înţeleg cum am ajuns… *aici*. Pentru mine, a trecut un an întreg de la accident. Am o altă viaţă. Kim a murit. Am o iubită. Marley. Dar acum sunt aici şi toată lumea îmi spune că am fost în comă. Că realitatea e – arăt spre camera de spital, dar şi spre întreaga lume – asta.

Îmi aruncă o privire precaută pe care n-o pot desluşi.

— Ştiu că pare o nebunie, spun.

Ea încuviinţează din cap.

— Evidentă. Continuă!

— Trebuie să mă întorc acolo, la viaţa mea adevărată, insist eu, gândindu-mă la Marley şi la Georgia şi la locul nostru de lângă iaz, ducându-le dorul, în ciuda durerilor.

Nu-mi pasă dacă piciorul nu mi se mai vindecă niciodată, dacă îmi rămâne creierul afectat. Nu am nevoie de ele. De Marley am nevoie.

Ea se încruntă.

— Nu înţeleg. Când s-a întâmplat asta?

— Ieri.

Îmi studiază faţa.

— Ieri ai fost *aici*. Şi alaltăieri, şi cu o zi înainte.

Scutur din cap, gândindu-mă la vizitele pe care le-am făcut la doctoriţă, la dăţile în care am venit *aici* ca să-mi verifice capul, să mă asigur că nu mi-l pierd.

— Aţi fost şi dumneavoastră acolo, îi spun. Eraţi doctoriţa mea.

— Ai deschis de multe ori ochii, spune doctoriţa Benefield. Te-ai uitat direct la mine. Visele alea… Probabil m-ai inclus şi pe mine, sau alţi oameni, în ele. Arată spre monitorul cardiac. Lucruri pe care le-ai auzit sau le-ai văzut şi-au croit drum în subconştientul tău. Nu e un lucru neobişnuit în come. Sinapsele tale se vindecau, îşi restabileau legăturile, reveneau la viaţă. Nu pot decât să-mi imaginez cum a fost pentru tine acolo, înăuntru.

— Şi Marley? revin eu la subiect.

Ea se gândeşte mult timp, apoi vorbeşte din nou cu o voce joasă.

— Viaţa ta cu Marley părea versiunea perfectă a vieţii tale?

Simt un val de groază trecând peste mine.

„Da.”

Aveam o slujbă la care eram bun. O viaţă. Eram *cu* persoana cu care trebuia să fiu. Deveneam cea mai bună versiune a mea, şi fiecare zi era mai bună.

Doctoriţa Benefield ia tăcerea mea drept răspunsul pe care-l aştepta.

— Kyle, viaţa ta e aici, spune ea, strângându-mi umărul. Prietenii tăi, mama ta au fost în camera asta în fiecare zi, aşteptând şi rugându-se să te vindeci. Perfecţi sau nu, ei te iubesc.

Las cuvintele ei să-mi pătrundă în minte, dar totul e prea confuz, durerea prea mare, sentimentele prea

copleşitoare.

„Unde e ea?”

Medicamentul începe să-şi facă efectul şi lumea îşi încetineşte mersul în jurul meu, iar pleoapele îmi devin tot mai grele.

— Dormi acum, bine? mă îndeamnă ea şi stinge lumina înainte să plece.

Vederea mi se înceţoşează şi mă cufund în somn.

Capitolul 28

E noapte când mă trezesc din nou. Întreaga zi s-a scurs într-o ceaţă agonizantă, medicamentele abia domolind durerea.

Aud un ciocănit la uşă şi, când mă întorc, o văd pe doctoriţa Benefield, cu şuviţe de păr roşcat scăpate din coada de cal, după o zi lungă.

— Cum te simţi? Ai dormit mult, spune ea, în vreme ce îşi trage un scaun lângă patul meu şi se aşază pe el, rezemându-şi braţele pe genunchi.

— Chiar m-aţi drogat, zic eu.

Ea ridică din umeri şi dă din cap.

— Aveai dureri mari.

„Încă mai am.” Doar că nu felul de durere despre care vorbeşte ea.

Mă uit la ceasul de pe perete. E foarte târziu.

— Locuiţi aici sau ceva de genul ăsta?

Ea pufneşte.

— În primele luni într-o slujbă nouă, petreci mult timp la serviciu.

Rămân cu gura căscată. Şi *ea* e persoana care m-a operat pe creier? De-asta sunt aşa de dat peste cap?

— Primele luni la spitalul *ăsta*.

Zâmbeşte afectat şi eu scot un oftat de uşurare.

— E multă vreme de când sap în creierele oamenilor. Eşti pe mâini bune. Dă din cap spre piciorul meu rupt, un ghips enorm sub cearşaful alb. Ai idee ce norocos eşti că n-ai păţit nimic la ăsta?

Întorc privirea să mă uit pe fereastră, pentru că nu vreau să mă gândesc la noaptea trecută.

În plus, rana asta mi-am vindecat-o deja. Cu Marley. Asta e o nebunie. Cum e posibil să nu ştie nimeni unde e ea? *Cine* e ea?

— În fişă scrie că mâine ţi se scoate ghipsul, cu toată cascadoria aia făcută de tine ieri. Veşti bune, nu?

„Veşti bune?”

Deschid gura să spun ceva, dar cuvintele mi se opresc când nişte paşi bubuitori se aud pe coridor, apropiindu-se de uşa mea. Întoarcem amândoi capetele când uşa aproape zboară din ţâţâni şi Sam se năpusteşte înăuntru.

— Frate, te-ai trezit! De când aşteptam!

Începe să-şi facă dansul lui victorios de touchdown, învârtindu-se prin cameră, cu braţele şi picioarele mişcându-se într-un ritm imaginar.

Pentru o clipă, mi-l amintesc plângând, aşezând lalelele alea pe mormântul lui Kim. E un contrast atât de mare! Şi-apoi… nici măcar n-ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie la UCLA.

Se opreşte la jumătatea unei mişcări din şold când o vede pe doctoriţa Benefield şi se îndreaptă rapid, dregându-şi vocea.

— Oh, ăăă… o să mă întorc.

— Rămâi aici, *frate*! spune ea, ridicându-se şi uitându-se la mine. Vorbim mai târziu. La orice simptom, roagă o asistentă să mă cheme, bine? Şi *nu* te mişca!

Eu încuviinţez din cap şi ea iese, închizând încet uşa în urma ei.

Sam se răsuceşte să se uite la mine, într-un extaz absolut.

— Frate, nu pot să cre…

— De cât timp eşti îndrăgostit de Kim? îl întreb eu brusc, gândindu-mă că singura modalitate de a scoate adevărul de la el e să-l şochez.

Gura i se cască de surprindere, ceea ce îmi spune că am avut dreptate. Nu aveam cum să inventez asta. O *ştiam*.

Îşi revine rapid şi îmi aruncă o privire neîncrezătoare, arătând către stativul cu perfuzie de lângă mine.

— Ce fel de medicamente îţi dau?

Îl privesc lung, dar el refuză să recunoască.

O las baltă şi încerc să zâmbesc, arătând spre frunte.

— Creier în comă. Scuze!

Umerii i se relaxează şi se trânteşte pe scaunul pe care stătuse doctoriţa Benefield.

— Frate, ai fost inconştient *săptămâni* întregi. De unde naiba ai scos chestia *aia*? mă întreabă el aproape şocat.

Tac. Probabil că o să mă creadă nebun, dar… totul e deja atât de nebunesc, încât ce mai contează? Oricum, probabil că visez acum. O să mă trezesc curând şi o să fiu din nou cu Marley.

— Mi-ai spus la fotbal într-o sâmbătă. După ce a murit Kim, zic eu şi ochii lui se fac mari. În accident, adaug.

Cască gura şi dă să spună ceva, dar eu continui.

— M-am trezit, Sam. M-am trezit acum exact un an în camera asta şi *tu* erai aici şi nu mi-ai spus nimic,

dar plângeai şi…

— Asta e o nebunie. Kim e bine…

— Ascultă doar, îl întrerup eu.

Şi apoi risc şi îi spun totul. Despre moartea lui Kim. Despre lunile în care am zăcut dorindu-mi să fi murit şi eu. Despre bătaia noastră din parc. Despre lalele. Cum am înţeles amândoi ce trebuia să facem, cine trebuia să fim. Ce trebuia să lăsăm în urmă.

Dar, în cea mai mare parte, îi spun despre fata din cimitir în pulover galben. Fata care m-a salvat. Fata de care m-am îndrăgostit. Îi spun despre Marley.

El ascultă până termin, cu o expresie uluită.

După un moment lung de tăcere, spune:

— O halucinaţie? Un vis, poate?

Dau să-l contrazic, dar mă opreşte.

— *Nimic* din ce ai spus nu s-a întâmplat în realitate, zice el. Ai fost în comă. Eu am fost aici. Te-am văzut, frate, şi, crede-mă, nu ai plecat din patul ăsta.

Clatin din cap şi inima îmi bate cu putere în piept. Se înşală.

— Şi totuşi pare real, susţin eu, gândindu-mă la Marley. *Ea* pare reală.

El pufneşte şi îşi scoate telefonul.

— E uşor de aflat, zice.

Da. Bineînţeles. Mă ridic în fund, privindu-l cum deschide browserul, scrie numele lui Marley şi apoi ridică privirea spre mine, întrebător.

— Marley…

Încremenesc. Marley…? Care e numele ei de familie? *Ştiu* că îl ştiu. Îmi scormonesc mintea, încercând să-mi aduc aminte de un moment în care ea l-a rostit.

Dar nu pot. Nu mă pot gândi la niciun moment.

Cum e posibil asta?

Înghit anevoie, mă bâlbâi.

— Eu… ăăă… nu ştiu, recunosc încet.

Sam lasă jos telefonul şi ridică din sprâncene.

— Ai fost îndrăgostit de-o gagică fără nume de familie? Nu ţi s-a părut ciudat?

— Ba are nume de familie, explic eu, uşor iritat. Pur şi simplu nu mi-l aduc aminte pentru că nu conta…

— Singurul loc unde chestia asta nu contează e în *vise*, omule, spune Sam, strecurându-şi telefonul la loc în buzunar. Îmi aruncă o privire serioasă. O să-ţi spun eu ce *e* real. *Kimberly* e reală. Kim e vie. Nu fata asta din vis a ta. Nu eşti fericit că e aşa?

Încă mai simt cât de aspră era piatra de mormânt a lui Kim sub degetele mele, greutatea nesfârşită a durerii, apăsând pe braţele şi picioarele mele.

— Bineînţeles că sunt fericit, dar…

— Hei, băieţi! se aude o voce, aducându-mă în prezent. Aici e petrecerea?

Kimberly stă în cadrul uşii, cu o geantă de pânză agăţată de braţul ei nerănit. Sam se ridică repede, şi scaunul hârşâie pe pardoseala cu dale albe.

— Dap! Ştii bine.

Închid strâns ochii, aşa cum am făcut de zeci de ori, dar când îi deschid, ea e tot acolo, cu părul ei blond strălucitor. Nu mi-am dat seama până acum, pentru că păreau atât de reale, dar imaginile fulgerătoare cu ea erau întotdeauna oarecum înceţoşate. Neclare.

Acum… ea e limpede precum cristalul. Pot să văd fiecare fir de păr de pe capul ei. Cearcănele vagi de sub ochi.

Şi asta îmi spune că e adevărat. E *vie*.

Toate lucrurile pe care voiam să i le spun atunci când credeam că e moartă îmi vin din nou în minte. Gâtul meu se strânge în jurul a un milion de cuvinte.

Dar nu… înţeleg.

Ochii ni se întâlnesc şi zâmbetul ei lasă locul lacrimilor, care i se revarsă pe obraji.

— Doamne, Kyle, mi-a fost atât de frică! se vaită ea.

— Kimberly…, încep eu.

— Ştiu, ştiu! mă opreşte brusc.

Îşi lasă geanta de pânză să cadă pe podea şi vine în fugă la pat să mă îmbrăţişeze. Dar nu ştie deloc.

Sam îmi face semn să o iau în braţe, dar eu nu pot pentru că simt că-mi pierd cu totul minţile. Nu ştiu cum să-i explic că e ca şi cum s-a întors din morţi, când pentru ei *eu* sunt cel care a făcut-o. Că nu ale ei sunt braţele pe care le simt când închid ochii. Ci ale lui Marley.

Ea înalţă capul şi-şi şterge lacrimile.

— Uită-te la mine, în ce hal sunt! Râde şi se uită de la mine la Sam. V-aţi certat, băieţi?

— Ce? spune Sam, scuturând repede din cap. Nici gând!

— Noi…, încep eu, dar Sam mă întrerupe.

— Kyle a avut un coşmar. Sau ceva asemănător.

Kimberly mă mângâie pe piept şi îmi zâmbeşte.

— E-n regulă. Sunt aici, îmi poţi povesti.

Tresar, cu tot trupul ţeapăn, pentru că toate astea mi se par aiurea. Tot ce văd e Marley, cu capul pe pieptul meu când stăm întinşi lângă foc.

Mă uit la Sam peste umărul lui Kim.

— Asta-i tot ce s-a întâmplat, spune el, şi ochii lui mă sfredelesc. S-a trezit dintr-un vis.

Şi dintre toate lucrurile pe care mi le-a spus

vreodată Sam, ăsta doare cel mai mult.

Capitolul 29

După ce Sam pleacă, o tăcere stânjenitoare se lasă între mine şi Kimberly. Vreau să-mi înşfac telefonul să mă uit la orice altceva, dar nu-mi pot lua privirea de la Kim.

E ca şi cum aş vedea o fantomă. Din nou.

Ochii mei o urmăresc cum îşi aranjează un culcuş lângă fereastră, scoţând din geanta ei de pânză o pătură albă pufoasă cu fluturi albaştri.

Brusc, îmi aduc aminte cum stătea pe canapea, înfăşurată în exact aceeaşi pătură, când credeam că *era* fantomă.

Cuvintele doctoriţei Benefield îmi revin în minte: „Ai deschis de multe ori ochii. Te-ai uitat direct la mine.”

— Dă-mi să văd aia, o rog.

Kim îşi îndreaptă spatele şi se întoarce, aruncându-mi o privire nedumerită. Apoi îmi întinde pătura.

O iau şi pipăi încruntat materialul, real şi tangibil în mâna mea.

— Tu ai dormit aici când eu eram…?

— Uneori, spune ea, dându-şi deoparte de pe faţă părul blond în vreme ce mă studiază.

— Mi-ai spus ceva?

Ea expiră şi-şi lasă privirea în jos la pătură în vreme ce încuviinţează din cap.

— Îţi ceream să te trezeşti. Îţi spuneam „Nu…”

— „Nu renunţa”, zic eu, terminând propoziţia. Ai spus: „Nu renunţa.”

— Aşa e, încuviinţează ea, surprinsă.

Am auzit-o. Chiar am *văzut-o*.

Ceea ce înseamnă că toate viziunile pe care le-am avut, lucrurile pe care le-am crezut coşmaruri, toate acele momente ciudate despre care îmi spuneam că sunt doar în mintea mea… au fost toate reale?!

Dar atunci, ce înseamnă asta pentru restul vieţii mele? Pentru Marley?

— Îmi pare atât de rău. Pentru tot ce s-a întâmplat, izbucneşte ea, întinzând mâna ca s-o atingă pe a mea. Ce am spus, în maşină…

— Nu, zic eu. Ai avut dreptate.

Ea pare surprinsă. Clatină din cap şi deschide gura să mă contrazică.

— Nu. Te rog, insist eu, uitându-mă în jos la fluturii de pe pătură.

Amintirile continuă să dea năvală. Fluturele care se chinuie la iaz. Ar trebui să fiu extrem de fericit, dar o tristeţe copleşitoare îmi strânge pieptul, împiedicându-mă să respir. Îi întind pătura, fără să fiu în stare să o privesc în ochi.

— Eu doar… Îmi pare rău. Poţi să mă laşi singur?

Ea mă priveşte preţ de o clipă. Fata asta pe care am iubit-o, unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei, readusă la viaţă ca printr-o magie. E un miracol total, iar eu sunt aşa un ticălos pentru că am totodată sentimentul că am pierdut din nou pe cineva.

— Bine, spune ea în cele din urmă, şi ia pătura.

Îmi dau seama că e supărată, are maxilarul încordat, ochii mijiţi. E o expresie pe care am văzut-o de sute de ori de-a lungul relaţiei noastre, o furtună tăcută care se apropie. Îşi îndeasă pătura în geanta ei de pânză şi închide fermoarul. Stă în picioare lângă pat şi îmi aruncă o privire lungă, prudentă.

— Păi, cred că ne vedem mâine, nu?

În vreme ce o privesc plecând, durerea a tot ce s-a întâmplat mă copleşeşte. Apăs pe butonul de urgenţă şi asistenta vine ca să-mi dea o altă doză de analgezic.

Nu vreau să mă gândesc la ce e şi ce nu e real. Nu vreau să mă gândesc de ce e Kim aici şi Marley nu e. Vreau să fiu sedat.

În cele din urmă, medicamentele încep să-şi facă efectul şi pentru un moment simt uşurare.

— Şi pentru ea fericirea până la adânci bătrâneţi s-a încheiat…

Înainte chiar să deschid ochii, ştiu că m-am întors acolo unde e locul meu.

Îi simt degetele în păr, trasând uşor conturul obrazului meu. Îmi aşez mâna peste a ei şi o ţin apăsată pe faţa mea. Cunosc pielea asta, atingerea asta. *Asta* e reală.

„Marley.”

Degetele ei sunt micuţe sub ale mele. Delicate. Le strâng şi îmi adun curajul, rugându-mă cu toată fiinţa mea ca, atunci când o să deschid ochii, ea să mai fie încă acolo. Îmi ridic puţin pleoapele, uitându-mă pe furiş, sperând.

Faţa lui Marley e la o palmă de a mea, atât de aproape, încât pot să-i număr genele. Zâmbesc şi o trag şi mai aproape, fericit să o simt, să simt cât de *reală* e.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! şoptesc în părul ei. Unde ai fost? Toată lumea-mi spunea că…

Deodată ea suspină şi se trage deoparte.

— Mi-ai promis, şopteşte, cu vocea încordată când se uită la mine, cu ochii plini de durere şi trădare. Ai spus: fără poveşti triste. Ai promis.

Asta mă distruge.

Într-adevăr, am făcut acea promisiune.

Închid ochii şi mă gândesc cum să-i spun ce se întâmplă, cum m-am trezit într-un salon de spital şi lumea mea s-a întors cu susul în jos. Îi prind degetele şi îi trag mâna înapoi spre obrazul meu, vrând să-i spun că n-o s-o mai dezamăgesc niciodată. Că m-am întors şi totul e în regulă acum.

— Marley, eu…

Dar când deschid din nou ochii, ea a dispărut. *O, nu! NU!*

Apoi îi văd umbra părăsind camera.

— Marley, stai!

Sar din pat ca să fug după ea.

Dar în clipa în care mă mişc, mă trezesc. Înapoi în spital. Singur. Cu piciorul meu bun atârnând peste marginea patului.

— Marley, şoptesc.

Am *auzit-o*, i-am *simţit* atingerea pe obraz. Pot să simt locul exact unde fuseseră degetele ei, căci pielea încă mai vibrează.

A fost reală. Acum sunt treaz. E imposibil ca pur şi simplu creierul meu să şi-o fi imaginat. Nu?

Îi văd faţa, lacrimile, norii care îi schimbă expresia.

„Ai spus: fără poveşti triste. Ai promis.”

Aud goliciunea din cuvintele ei, asemănătoare cu pustietatea pe care o simt în fiecare secundă fără ea. Şi e doar vina mea pentru că nu mă pot întoarce la ea.

Aprind lumina şi scotocesc în geanta cu lucruri pe care mi-a adus-o mai devreme mama, căutându-mi iPadul. Îl scot şi deschid Facebook-ul. Îi scriu numele în bara de căutare şi mii de rezultate se revarsă pe ecran.

Derulez, cu toate feţele înceţoşate în faţa ochilor

mei, păr blond, păr castaniu, păr albastru, niciuna dintre ele Marley a mea.

Dar continui să caut. Pentru că ea e reală.

Ştiu că e.

Capitolul 30

În după-amiaza următoare, mă găsesc în faţa televizorului holbându-mă la o reclamă la hârtie igienică, încercând să ignor tensiunea care creşte între mine şi Kim, de când a sosit aici acum cincisprezece minute.

Mama a plecat ca să ne ofere „un moment de intimitate” şi eu… chiar îmi doresc să n-o fi făcut.

Cu coada ochiului, văd că stă aşezată cu braţele încrucişate, zvâcnind din picior, cu maxilarul încleştat într-un fel care arată cât se poate de evident că se abţine să spună ceva. În cele din urmă înşfacă telecomanda de pe pat şi ecranul televizorului se întunecă.

— Kyle. *Ce* se întâmplă? răbufneşte ea, aruncând telecomanda pe noptieră.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, răspund, evitându-i privirea.

Îşi împinge scaunul în spate şi se ridică, iar picioarele lui scot un zgomot strident pe podea când ea îşi înşfacă geanta de pânză şi se răsuceşte cu faţa la mine.

— Dacă mi-ai spune ce se întâmplă cu tine, poate că te pot ajuta, zice ea, strângându-şi geanta la piept.

— Nu poţi, insist eu.

I-ar fi imposibil să înţeleagă. Cum ar trebui să-i spun că sunt îndrăgostit de altcineva când ea crede că abia ne-am despărţit?

— N-ai cum să ştii, replică ea, cu ochii ei albaştri fulgerând într-un fel pe care aproape îl uitasem, cu obrajii înroşiţi de supărare.

Mă gândesc la Marley şi la toate zilele, toate orele pe care le-am petrecut împreună, fără să ne certăm vreodată aşa. Un val de dor mă copleşeşte în vreme ce o privesc pe Kim spumegând de furie.

Mi-aduc aminte de relaţia noastră înainte. Înainte de accident. Înainte de Marley. Brăţara cu talismane. Întotdeauna încercând să cârpesc găurile în loc să văd cum au apărut.

„Nu şi de data asta.” De data asta trebuie să le înfruntăm.

— Uită-te la noi! Iar ne certăm. Aşa cum am făcut-o întotdeauna, spun eu, încercând să-mi păstrez vocea calmă. Nu mai trebuie s-o facem, Kim. Aproape ne-am despărţit de *şapte* ori. Opt, dacă pui la socoteală şi noaptea accidentului. Am fost jalnici în privinţa comunicării. A felului în care ne-am gestionat problemele. Şi de-asta probabil n-ai spus nimic despre Berkeley. Pentru că ar fi declanşat o ceartă, la fel cum se întâmpla întotdeauna, nu? E ridicol.

— Deci acum sunt ridicolă? mă provoacă ea.

— Da! spun, aruncându-mi mâinile în sus. Amândoi suntem. Dar hai să pretindem pentru o clipă că nu suntem! Hai să pretindem că putem spune orice, atâta timp cât fiecare e sincer şi celălalt o să asculte şi o să înţeleagă. Fără să judece.

Era pare impasibilă, dar rămâne tăcută.

— De ce nu mi-ai spus despre Berkeley? Dintr-un motiv oarecare, ai putut să-i spui lui Sam, dar mie nu. De ce?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Eu cred că ştii, replic eu. Pot să accept. Spune-

mi de ce. „Vreau să ştiu cum e să mă întorc şi să *nu* te văd acolo.” Ai avut dreptate. De ce te porţi ca şi cum n-ai fi spus asta niciodată?

— Dacă încerci să te răzbuni pe mine, zice Kimberly afectată, funcţionează.

Iese ca o furtună din cameră, trântind uşa în urma ei. Eu rămân cu privirea aţintită în locul unde a stat ea şi scot un oftat prelung, frustrat.

— Minunat!

În orele de după plecarea ei, mă simt neliniştit, am senzaţia că cele patru colţuri ale camerei se strâng în jurul meu cu cât stau mai mult aici.

Ar fi trebuit să spun altceva? M-am gândit atât de mult la ce i-aş spune lui Kim dacă aş revedea-o, şi am dat greş pentru că sunt atât de obsedat de faptul că Marley nu poate fi găsită nicăieri.

Am senzaţia că nu mai am spaţiu în creierul meu pentru altceva. Fiecare colţişor al minţii mele este ocupat de posibilităţi. Locuri unde ar putea fi ea. Explicaţii. Amintiri.

Bag mâna în geanta pe care mi-a adus-o mama de acasă şi scot cutia albastră de bijuterii, îndoită, salvată din accident. O deschid şi mă uit la brăţara cu talismane dinăuntru. Mi se pare atât de diferită acum. Mi-aduc aminte cum m-am holbat la ea ore întregi, crezând că aş putea să o fac pe Kim să înţeleagă ce aveam noi.

Nici măcar nu ştiu cum să-i explic ce văd acum. Mai ales când eu am avut un an întreg să înţeleg, iar ea a avut doar un minut.

„Un an întreg.” Am avut un an întreg să renunţ, să mă vindec. Am trăit ceea ce pare o viaţă cu totul nouă, şi nu ştiu cum să mă întorc la ea. Să o găsesc pe

Marley. Să regăsesc viaţa noastră împreună.

Toată lumea îmi spune că *asta* e realitatea, dar cum poate fi fără ea?

Mă simt uşurat când o asistentă intră cu un scaun rulant în cameră ca să mă ducă la prima mea şedinţă de fizioterapie, la câteva clipe după ce mama îmi trimite un mesaj că va veni mâine-dimineaţă pentru un alt mic dejun de cinci stele la cantina spitalului. Mă holbez la telefon în vreme ce asistenta mă ajută să mă aşez pe scaun, şi părul ei castaniu lung se mişcă la marginea câmpului meu vizual, amintindu-mi atât de mult de Marley, încât trebuie să-mi închid ochii strâns.

Bulversat, nu-i răspund nimic mamei şi îmi bag telefonul în buzunar. În clipa asta nu pot să vorbesc cu nimeni.

Deşi, poate că *uşurarea* de a mă duce la fizioterapie nu e sentimentul potrivit, mai ales când se dovedeşte a fi o jumătate de oră chinuitoare în care descopăr cât de mult poate avea un om de suferit cu un femur fracturat şi după opt săptămâni în comă. Până şi exerciţiile pe care le fac aşezat pe un scaun sunt grele. Extensii elementare de picioare. Întinderi.

Chestii la care cred că şi nişte pensionari de la o casă de bătrâni m-ar întrece acum.

Dacă prima dată am crezut că însănătoşirea era grea, asta e cu totul altceva.

— Te descurci grozav, îmi spune Henry, fizioterapeutul, cu mâinile la doar câţiva centimetri de mine, aşteptând.

Ridic privirea şi îi văd zâmbetul orbitor de încurajator revărsând în mine energie pozitivă. Pufnesc şi apuc bara de sprijin, cu încheieturile degetelor albite, chinuindu-mă să-mi las greutatea trupului pe ambele picioare, piciorul meu *bun* cedând

chiar de câteva ori, încât mă prăbuşesc peste Henry iar şi iar.

Cu un femur fracturat, ar fi trebuit să fiu în picioare acum câteva săptămâni, încercând să-mi recapăt forţa şi mobilitatea, dar eu am fost puţin cam prea comatos pentru asta.

Piciorul cedează complet chiar când doctoriţa Benefield intră cu un scaun cu rotile gol.

— La timp pentru show, doamnă doctor, îi strig, dându-mi părul din ochi.

— Ajunge pentru azi, spune ea în vreme ce Henry o ajută să mă ducă în siguranţă de la barele de suport la scaun.

Sunt ud fleaşcă de sudoare.

Ea mă scoate din camera de fizioterapie şi mă împinge de-a lungul coridorului, şi-mi simt trupul complet stors. De-abia aştept să mă întorc în pat, şi asta mă îngrozeşte. Nu vreau să fiu din nou tipul ăla, cel care nu putea să se târască afară în lume. E ca şi cum aş lua-o de la capăt.

Trebuie să-mi distrag atenţia.

— Când aţi împins ultima dată un scaun cu rotile? o necăjesc eu pe doctoriţa Benefield, întinzându-mi gâtul ca să mă uit la ea. Nu aveţi, ca să zic aşa, oameni care să facă asta?

— Ha-ha, se amuză ea, clătinând din cap spre mine. Voiam să vorbesc cu tine.

Mă împinge în camera mea şi duce scaunul lângă fereastră. O văd cum aruncă o privire spre iPadul de pe patul meu, cu ecranul încă luminat, pe care se vede o fotografie cu mine, Kimberly şi Sam la unul dintre meciurile noastre de la şcoală. Toţi trei zâmbim către cameră, cu braţele petrecute peste umerii celorlalţi.

— Te superi dacă-mi bag nasul? întreabă ea,

întinzând mâna către iPad.

Dau din umeri şi îi fac semn să-l ia.

Ea derulează galeria, uitându-se la pozele pe care le-am cercetat aseară şi azi-dimineaţă.

— Te uiţi la vechi amintiri? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Mă uit după Marley.

Am dat zoom pe fiecare fundal. Pe fiecare persoană din tribună. Pe fiecare trecător. Dar n-am găsit-o.

— Creierul meu, aţi zis, înţelege lucruri pe care le-am văzut, aşa că m-am gândit că poate o văzusem undeva.

Doctoriţa Benefield apasă pe un buton şi ecranul se întunecă. Întinde mâna şi aşază iPadul pe noptieră.

— Ai găsit ceva?

— Nu am inventat-o. Îi ignor întrebarea, încercând să găsesc o cale de a o face să înţeleagă, de a o convinge să mă ajute. Jur, spun eu.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, zice doctoriţa Benefield, făcând un pas spre mine. Am rugat pe cineva…

O bătaie în uşă o întrerupe şi un doctor pe care nu l-am mai văzut până acum îşi bagă capul înăuntru. Ea îi face semn să intre, continuându-şi vorba.

— Kyle, acesta este doctorul Ronson. E psihiatru.

Speranţele mele se prăbuşesc.

— Deci *chiar* credeţi că sunt nebun.

Ea se apleacă şi mă priveşte direct în ochi.

— Cred că eşti trist, spune. Ai trecut prin multe.

Păi, da. Bineînţeles că sunt trist. Am pierdut un an întreg. Un an întreg şi o întreagă viaţă nouă pe care tocmai începeam s-o trăiesc, şi mai mult de-atât, *fata pe care o iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe*

cineva.

Şi nimeni nu vrea să creadă asta.

— Doar spune-i şi lui ce mi-ai spus mie. Bine? Te poate ajuta să înţelegi prin ce ai trecut.

Mă bate pe braţ cu blândeţe şi pleacă, în vreme de doctorul Ronson îşi trage un scaun ca să stea lângă mine la fereastră.

— Aşa, începe el, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas şi studiindu-mă cu ochii mijiţi. Ce-ai mai făcut?

Îmi stăpânesc impulsul de a-mi da ochii peste cap şi de a mă uita pe fereastră când începem să vorbim. Sunt iritat, dar atât de disperat să găsesc răspunsuri, încât nu trece mult şi mă deschid.

La fel cum am făcut cu Sam şi doctoriţa Benefield, îi spun povestea. Povestea noastră. Fiecare moment care a dus până la clipa de faţă.

Şi, la fel ca ei, el începe încet să găsească hibe.

— A spus ea vreodată ceva care nu avea sens? Sau altcineva?

— Nu ştiu, răspund eu, frustrat, apoi ripostez hotărât: Totul avea sens. Eu…

— Sau ai *făcut* tu să aibă sens? întreabă el, vorbind peste mine. Despre asta vorbim acum, Kyle. A luat mintea ta ceea ce auzeai aici şi a transformat totul într-un vis acolo înăuntru?

Arată spre capul meu, de parcă ar şti totul.

— O *vedeam*. O *simţeam*, spun eu. Nu puteam să inventez senzaţia aia. Puteam chiar să o *miro*s. Avea un miros dulce, ca de flori de portocal, sau iasomie, sau…

El deschide fereastra şi un parfum dulce pătrunde înăuntru de afară, înnodându-mi stomacul.

— Caprifoi, spune, terminând propoziţia în locul meu. Dă din cap către curte. Creşte în neştire în toată

curtea. Parfumul e foarte asemănător cu al iasomiei. Sau al florilor de portocal.

— Dar…

Încerc să-mi ascund dezamăgirea, întorcându-mi privirea către un stejar uriaş, printre ramurile căruia se strecoară lumina soarelui. Mă gândesc la Marley în parc, cu soarele căzându-i pe faţă, cu ochii ei căprui strălucind către mine.

— Îmi pare rău, spune el, privindu-mă lung. Unii oameni se trezesc cu amintiri care nu s-au întâmplat niciodată. Creierele noastre inconştiente procesează stimuli externi în feluri care uneori se traduc în…

— Vise, spun eu, întrerupându-l. Da. Înţeleg.

Capitolul 31

După micul dejun, mama îmi împinge scaunul prin curte, în vreme ce eu îmi continui derularea prin toate profilurile „Marley” de pe Facebook aflate pe o rază de trei sute de kilometri. Indiferent ce filtre de căutare am încercat până acum, n-am ajuns nicăieri.

Încerc să mă gândesc la nişte filtre noi pe care să le adaug la căutare. Mă chinui să-mi amintesc dacă i-am auzit vreodată numele de familie, dar tot nu găsesc nimic.

Şcoala ei? Îmi aşez nerăbdător degetele pe tastatură, dar creierul meu nu are nicio indicaţie să le dea. Un an întreg, şi niciodată n-am întrebat-o despre asta? Nici măcar o dată?

Practic, deja pot să-l aud pe doctorul Ronson: „Are asta vreun sens, Kyle?”

Prostul!

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât are de fapt sens că nu ştiu lucrurile astea. Mă gândesc la

toate dăţile în care Sam mi-a spus cât de mult făceam ca totul să fie despre mine. Afurisitul meu de egoism stupid. Când eram cu Marley, vorbeam mai mult despre mine, deci trebuie să fi fost vreo sută de lucruri despre care am uitat să o întreb.

Asta pur şi simplu înseamnă că nu am dat atenţie nimănui în afară de mine.

Doar o zi obişnuită în lumea lui Kyle.

Ochii mi se înceţoşează când mă întorc la profile, căutându-i trăsăturile, zâmbetul familiar, şi încet-încet frustrarea pune stăpânire pe mine.

Închid iPadul cu un oftat. Adevărul e că cine mai foloseşte Facebook-ul în afară de mama şi prietenele ei? Nu e de mirare că nu am găsit-o acolo. Sam şi l-a dezactivat anul trecut.

„Instagram.” Trebuie să încerc Instagram-ul.

Mă uit în jur la copacii rămuroşi, şi la tufişuri, şi la grădina care ocupă tot centrul parcului din jurul spitalului. Peste tot sunt flori viu colorate, încadrând plantele mărunte şi înfăşurându-se în jurul rădăcinii copacilor.

Încremenesc în clipa în care privirea mi se opreşte pe un strat de crini orientali roz, identici cu cei din jurul mormântului Laurei. Briza caldă aduce cu ea mirosul dulce al caprifoiului care creşte în jurul stejarului, şi stomacul mi se strânge când faţa doctorului Ronson îmi apare în minte.

Scaunul cu rotile încetineşte când ne apropiem de fântâna uriaşă din centru. Întind mâna să ating uşor piatra şi jeturi de ceaţă plutesc spre mine de la apa înspumată.

O floare cade încet în poala mea şi o iau, privind-o lung. Când ridic ochii, văd cireşi care mărginesc aleea, mişcându-se uşor în vânt. Pentru o clipă, îmi amintesc

de petalele de un roz pal identice care pluteau în jurul lui Marley, când privirea ei era aţintită într-a mea în acea zi în parc.

Aş face orice să mă întorc în acel moment. Un moment de care toţi şi toate încearcă să mă facă să mă îndoiesc.

Strivesc floarea în pumn; apoi îmi las capul în mâini, o singură floare aducând cumva cu ea o urmă vagă de îndoială. Şi asta mă sperie îngrozitor.

— Ce e? mă întreabă mama.

— Crezi că e adevărat? întreb eu, aruncând floarea pe jos. Crezi că Marley a plecat cu adevărat?

Mama îngenunchează în faţa mea, cu faţa serioasă. La fel cum e întotdeauna când aduc vorba de Marley.

— Nu a plecat, dragule. Nu a fost niciodată aici.

E atât de sigură de asta. Atât de realistă!

Mă uit lung la ea. Trebuie s-o fac să înţeleagă.

— Şi dacă te-ai trezi mâine şi eu nu aş mai fi şi toată lumea ţi-ar spune că nu am existat niciodată? întreb eu încet. Ai înceta să mă mai iubeşti, mamă?

O văd cum se clatină şi mâna ei găseşte braţul scaunului meu, căci numai gândul acesta o copleşeşte. Lacrimile îi umplu ochii şi mă apucă strâns de braţ, aproape ca şi cum ar verifica dacă sunt într-adevăr aici.

— Nici eu nu pot, şoptesc eu.

După ce mama pleacă mai târziu în acea după-amiază, îmi iau iPadul de pe noptieră, dar cumva nu mă pot hotărî să derulez prin Instagram imaginile tuturor diferitelor Marley. Ştiu în adâncul meu că nu are un profil. Vreau să spun, ea refuza să scrie la un computer, alegând în schimb să scrie de mână într-un

carnet. În niciun caz nu are Instagram.

Şi-atunci, ce-ar trebui să fac? Cum ar trebui să o găsesc?

— Pot să intru?

Ridic privirea şi o văd pe Kimberly stând în prag, fără să mai aibă braţul în eşarfă, doar cu un mic bandaj albastru la încheietura mâinii. Ochii ei albaştri se aţintesc într-ai mei. Focul din ei a dispărut, înlocuit cu o oarecare înţelegere. Se uită la mine de parcă m-ar citi mai bine decât pot eu însumi s-o fac.

— Sam mi-a spus, zice ea. Despre cealaltă viaţă a ta.

„Cealaltă viaţă a ta.” Cuvintele mă spintecă asemenea unor pumnale. Încerc să mă stăpânesc, să-mi ţin firea. Dar lacrimile mi se revarsă, oricât de tare încerc să le opresc.

Ea vine repede la mine şi mă cuprinde în braţe.

— E-n regulă, spune, ţinându-mă strâns în vreme ce eu plâng. O să fie în regulă.

Nu mă forţează să vorbesc. Doar stă cu mine, în tăcere, lăsându-mă să mă liniştesc suficient de mult cât să adorm. Îmi găsesc uşurarea doar în întunericul din spatele pleoapelor. Pentru un scurt moment, nimic nu doare. Nimic nu e cu susu-n jos. Nimic *nu e*.

Când mă trezesc câteva ore mai târziu, simt un trup cald lângă mine.

Ştiu că e al lui Kim. Dar închid ochii strâns şi pretind că e Marley.

— Ştiu că te-ai trezit, spune Kim şi mă împunge într-o parte, degetul ei aterizând exact pe o coastă ieşită în afară, un efect secundar al dietei mele lichide din timpul comei.

Oftez.

— Mi se tot spune asta.

Se aude o bătaie în uşă şi când ne întoarcem repede capetele, vedem silueta masivă a lui Sam umplând cadrul uşii.

— Hei! exclamă ea, fără să-şi ia braţele din jurul meu, şi cumva mă simt vinovat.

Dar, din păcate, un pat de spital nu e prea mare şi dacă mă mişc, o să mă rostogolesc pe podeaua cu dale.

— Bun! zice Sam, uitându-se de la mine la Kim şi dregându-şi vocea. OK. Bine. Eu o să…

Vocea i se stinge şi el se răsuceşte pe călcâie şi o ia înapoi pe coridor. Îl privim cum se îndepărtează, iar paşii i se pierd în depărtare. Mă gândesc la lalele.

— Ce-i cu el? întreabă ea, nedumerită.

— Tu… ar trebui să te duci după el, spun eu, studiindu-i faţa.

Ea se uită la mine.

— De ce?

— Cred că ştii de ce.

Atâtea lucruri au părut aiurea de când m-am trezit, dar partea asta din lumea din vis pare identică cu cea din lumea reală.

Mă ridic în capul oaselor şi-mi trec o mână peste faţă, iar dinamica dintre noi trei pare mai limpede de când m-am trezit din lumea aceea în care am fost, căci am petrecut un an întreg forţat să mă lupt cu o viaţă fără ea. Şi nu vreau să o pierd din nou. Nu aşa. Dar nici nu pot să o ţin pentru mine.

Nu mai pot.

Dacă Sam este Marley a ei, el e real şi e aici. El o înţelege când e furioasă şi tristă. El e persoana cu care Kim poate fi pe deplin ea însăşi.

— Tu crezi că oamenii ar trebui să se mulţumească doar cu ce au? o întreb. Chiar dacă nu e ceea ce vor?

Ea scoate un oftat prelung şi îşi răsuceşte picioarele peste marginea patului, se ridică şi începe să se plimbe prin cameră. O văd cum îşi strânge părul într-un coc dezordonat, gata să reia cearta noastră.

— N-am spus niciodată că mă mulţumesc cu ce am. Îmi pare rău pentru noaptea accidentului…

— Mie nu, o întrerup eu.

Ea se opreşte şi mă priveşte.

— Când am crezut că ai murit, tot ce mai aveam erau ultimele cuvinte pe care mi le-ai spus. Mi-am repetat în minte cuvintele astea iar şi iar.

— Ascultă, Kyle, eu…

— Lasă-mă să termin! Trebuie să spun asta, da?

Ea încuviinţează din cap şi întinde mâna în spatele ei după scaun şi se aşază încet.

— În noaptea aia, nu eram pregătit să te ascult pentru că… mă temeam că ai dreptate.

Ridic privirea şi văd că ochii ei s-au făcut mari de surprindere. În mod *clar* nu se aştepta la asta. Dar eu nu mai sunt acelaşi Kyle de demult.

— Să mă întorc şi să nu te văd acolo… credeam că ăsta era cel mai cumplit coşmar. Dar… să mă întorc şi să ştiu că *tu nu mai exişti*, nicăieri? Expir tremurat, amintindu-mi acea durere, acel an pe care l-am petrecut convins că e moartă. Fir-ar să fie, Kim! Asta mi-a distrus lumea.

Ea nu spune nimic, stă cu mâinile încleştate strâns pe braţele de lemn ale scaunului.

— Dar încă mai aveam în minte cuvintele tale. În sfârşit le-am *ascultat*. Şi am învăţat să stau pe propriile mele picioare. Am învăţat cine eram şi cine *voiam* să fiu, spun eu, gândindu-mă la Marley.

La internship. La cursul de jurnalism.

— Am învăţat cine *sunt*. Fără tine.

Tace, uluită. Asta nu se întâmplă niciodată. Continui, rostind în cele din urmă cuvintele pe care aveam nevoie să le rostesc, dar niciodată nu am fost în stare să le găsesc.

— Ne-am mulţumit cu ce aveam, Kim. Tu şi cu mine. Şi nu eram fericiţi.

Ea deschide gura. O dată. De două ori. Chinuindu-se să-şi găsească cuvintele. În cele din urmă, ele vin.

— Cine eşti tu şi ce ai făcut cu Kyle Lafferty?

— O, tipul ăla? Îi zâmbesc uşor. Era un puşti egoist, aşa că l-am lăsat în urmă. Apoi am crescut. Sau… am început să cresc, spun eu, în vreme ce ea îşi şterge lacrimile de pe obraji. Mă rog, încerc să cresc, recunosc eu.

Ea se ridică în picioare şi îmi aruncă o privire lungă, şovăitoare, neştiind prea bine ce urmează acum.

Întind mâinile.

— Vino aici!

Ea se repede în braţele mele şi eu o ţin strâns, iar lacrimile ei îmi cad pe tricou.

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu, Kim. Vreau să fii foarte fericită, îi spun. *La Berkeley*. Du-te să găseşti ceea ce iubeşti. Du-te să găseşti pe *cineva* pe care să-l iubeşti. Găseşte persoana aceea fără de care nu poţi trăi. E undeva acolo.

„Persoana fără de care eu nu pot trăi.” Mă gândesc la Marley. Cum m-am simţit când mi-am ţinut întreaga lume în braţe. Cum mă simt când lumea asta mi-a fost smulsă.

— Mda, bine, zice Kim, râzând printre lacrimi, şi se desprinde de mine.

Îşi ia repede o batistă şi îşi suflă nasul.

— La naiba, ieşi cu Sam…

De-abia îmi zboară cuvintele din gură, şi ea mă loveşte cu putere cu mâna ei nerănită.

— Eşti un prost, spune ea, purtându-se ca şi cum aş fi spus cea mai nebunească chestie.

Eu mă apuc de bara patului şi îi zâmbesc, fără să mai spun nimic. Dar îl văd. În ochii ei. *Gândul* ăla. Acea sclipire a posibilităţii.

— Nu te mai mulţumi cu orice, da? spun eu după ce mă îndrept. Niciodată. Şi nici eu n-o s-o fac.

Ea încuviinţează din cap şi batem palma.

— S-a făcut! zice ea.

Inspir adânc, hotărât, în vreme ce mâna ei alunecă dintr-a mea.

Pentru prima dată de când m-am trezit, mă simt ceva mai liniştit. Pentru că nu vreau să mă mulţumesc cu orice.

N-o să renunţ până ce n-o s-o am din nou pe Marley în braţele mele.

Capitolul 32

Sunt din nou acasă.

E casa mea, dar *nu* e. Lumea în care trăiesc acum pătrunde din ce în ce mai mult în mine de fiecare dată când închid ochii. E straniu, chiar înspăimântător cât de mult mi se schimbă visele.

— *Kyle*.

Urmez sunetul vocii pe un coridor, iar pereţii se năruie în jurul meu în vreme ce mă chinui să ajung la ea, vopseaua care se cojeşte e înlocuită de pereţii deschişi la culoare ai spitalului, televizorul din dotare, fereastra cea mare din colţ.

În cele din urmă o găsesc la masa din bucătărie. O văd, dar… vag.

Mijesc ochii, forţându-mă să mă uit, culorile sunt atât de şterse.

— Totul o să se schimbe acum, nu-i aşa? întreabă ea, cu vocea la fel cum mi-o aduc aminte.

Mai tristă acum.

Încerc din toate puterile să ajung mai aproape de ea, să o ţin din nou în braţe, dar picioarele nu vor să mi se mişte. Se chinuie să facă măcar un singur pas în direcţia ei. Mă uit în jos şi-mi văd labele picioarelor strânse în iarbă şi noroi, cu florile de cireş de la iaz presărate în jurul gleznelor.

În secunda în care ridic din nou privirea spre ea, mă trezesc înapoi în camera mea de spital, cu cearşafurile răsucite strâns în jurul trupului, cu broboane de sudoare pe frunte, şi pierderea mă mistuie din nou.

Vocea ei încă îmi mai răsună în cap câteva ore mai târziu, în vreme ce îmi încleştez mâinile pe barele de sprijin din camera de fizioterapie. Îmi las prudent o parte din greutate pe picior, făcând cu grijă un pas, apoi altul. Singurele mele pauze în căutările neobosite pe Google din ultimele două zile au fost când am coborât la Henry în fiecare după-amiază, istovitoarele exerciţii pentru picioare la care mă supune fiind o încercare de a-mi distrage atenţia de la toate.

Dar oricât de tare încerc azi să mă concentrez la picioarele mele, la întărirea lor, nu pot să scap de visul pe care l-am avut azi-noapte.

În fiecare zi, lumea din jurul meu devine mai puţin înceţoşată, dar asta înseamnă că Marley e pe zi ce trece tot mai departe, iar acel vis în care am trăit vreme de un an se năruie, se frânge de fiecare dată când mă culc.

— Aş vrea să pot face asta pentru tine, spune o voce.

Mă opresc, nesigur pe picioare, şi, când ridic privirea, îl văd pe Sam. Chiar şi piciorul meu bun pare la fel de puternic ca o scobitoare, şi totuşi Sam arată cumva şi mai rău.

— Ai face-o, nu-i aşa? îl întreb eu. Ai trece prin asta pentru mine dacă ai putea.

Sam îşi dă ochii peste cap, de parcă ar fi o întrebare idioată, dar apoi încuviinţează din cap.

— Sigur, frate. Şi tu ai face la fel pentru mine.

Eu înghit anevoie şi mă clatin, iar Henry observă. Mă apucă de antebraţe, oferindu-mi un sprijin în plus.

— Hai să facem o scurtă pauză, da? spune el, ajutându-mă să mă aşez în scaunul cu rotile, apoi ne lasă singuri puţin.

Încerc să nu trăiesc în visele mele, dar mă gândesc la ziua din cimitir. E mult adevăr în discuţia aia, chiar dacă nu am avut-o niciodată. Aşa că poate trebuie să o avem acum.

— N-am fost cel mai bun prieten pentru tine, îi mărturisesc eu.

Sam scutură repede din cap.

— Nu…

— Ai spus-o chiar tu. Kim a încercat să se despartă de mine de şapte ori începând cu clasa a noua, zic eu, ridicând privirea spre el. Ai fost foarte atent. De ce?

— Ăăă…, face Sam, încruntându-se, şi mă priveşte cu ochii mijiţi. Nu-mi aduc aminte să fi spus asta.

Grozav! Am început-o bine.

— Ei, oricum, e adevărat. M-ai ajutat să văd punctul ei de vedere şi ai ajutat-o pe ea să-l vadă pe-al meu, spun repede. De fiecare dată m-ai ajutat să o aduc înapoi, Sam.

Mă gândesc la ziua de ieri, cum a plecat când ne-a văzut împreună.

— Şi acum încerci să o faci din nou. De ce?

Sam îşi întoarce privirea şi dă din umeri.

— Pentru că eşti un prieten bun. Prea bun, zic eu, flexându-mi piciorul numai piele şi os. Am înţeles o mulţime de lucruri. Şi chiar dacă am dormit, o mulţime de lucruri pe care le-a procesat creierul meu erau reale. Există un motiv pentru care eu şi Kimberly n-am putea niciodată să ne înţelegem foarte bine.

Sam se uită iritat la mine, dar eu continui.

— Asta nu e despre Marley. Sau despre mine. E despre *tine*, Sam. Lucrurile nu au fost despre tine de foarte mult timp. Dacă o iubeşti aşa cum cred eu că o faci, spune-i ce simţi.

Sam loveşte uşor sticla cu apă din care dau să beau.

— Haide, frate! Asta e aiurea. Ea se duce la Berkeley şi vrea să aibă libertate, spune el. În plus, tu de-abia ai ieşit din comă şi voi doi tocmai v-aţi despărţit.

„I-a spus că ne-am despărţit.” Asta *trebuie* să conteze.

Mai iau o gură de apă, stând la distanţă de data asta de braţul lui.

— Voia libertate de la *mine*. A vorbit cu *tine*. E încă aici. Nu vrei să ştie?

— Nu contează dacă ai sau nu dreptate. Nu poţi controla totul, îmi spune el, cu faţa serioasă. Tre’ să laşi oamenii să fie ei înşişi, ştii? La fel cum tu tre’ să fii tu însuţi. Fie că eşti cu Kim, cu Marley, sau cu altcineva. Nu poţi să *faci* pe cineva să te aleagă.

Trece un lung moment şi în cele din urmă arunc cu sticla de apă în el, cu braţul intact după comă.

— Asta a fost al naibii de înţelept, îi zic eu când el prinde sticla cu apă, zâmbind afectat.

— Ştii că eu sunt creierul echipei ăsteia, frate!

Râde şi se preface că bagă sticla sub braţ şi o ia la fugă, ocolind jucăuş pe după scaunul meu cu rotile.

Glumele, discuţiile serioase. Lucrurile par în sfârşit aşa cum trebuie să fie între noi. La fel cum erau în lumea din vis.

— Vrei nişte pizza? mă întreabă el, dând din cap către uşile duble care duc afară. Am auzit că la cantină au una bestială cu pepperoni.

— Mă mai întrebi? pufnesc eu.

Deja deblochez roţile scaunului meu cu rotile, ştiind foarte bine că pizza cu pepperoni de la cantină e groaznică, dar în momentul ăsta am nevoie de o evadare din închisoare.

În două secunde, Sam apucă mânerele şi ieşim repede pe uşile duble în coridor, fugind din camera de fizioterapie înainte chiar ca Henry să-şi dea seama că am plecat.

Capitolul 33

Ea e aici.

Ştiu asta, chiar dacă nu pot s-o văd. Îi urmăresc umbra de-a lungul unui coridor din casă, unde tencuiala se cojeşte mai mult ca ultima dată, dar ea rămâne mereu imposibil de atins, părul ei dispare pe după colţuri, mâna îi alunecă din strânsoarea mea.

— Ţi-am spus că nu mi-era sortit să fiu atât de fericită, spune vocea ei de lângă mine, dar când mă întorc repede să mă uit la ea, mă trezesc brusc.

Mă ridic în capul oaselor, gâfâind fără aer, şi ochii mei cercetează automat camera, căutând o urmă a ei

pe care toţi îmi spun că n-o s-o găsesc.

Capul îmi cade la loc pe pernă şi îmi frec faţa cu mâinile, inspirând lung şi adânc.

Când trag aer în piept, simt… mirosul ei. Flori de portocal. Sau… Îmi dau ochii peste cap. *Caprifoi*.

Înalţ capul către fereastră şi respir din nou, dar nu simt niciun parfum. Dispare la fel de repede pe cât a venit.

Gem şi mă răsucesc în pat, trăgându-mi pătura peste cap.

În aceeaşi clipă, mirosul de flori de portocal şi caprifoi mă copleşeşte, de parcă ar fi impregnat în pătură. Respir mai adânc şi ştiu că nu vine din grădină. Niciodată nu a venit.

E mirosul lui *Marley*.

Cumva, a fost aici. A fost aici în realitate.

Aprind lumina, îmi înşfac cârjele şi mă chinui să mă ridic din pat. Odată ce reuşesc să mă îndrept pe picioare, şchiopătez până la fereastra deschisă şi mă uit afară, lumina zorilor aruncând o strălucire caldă pe toate plantele din curte.

Văd trandafiri galbeni, iar culoarea lor îmi sare în ochi. Zâmbesc şi mi-o imaginez pe Marley, în rochia galbenă pe care o purta în ultima seară petrecută împreună.

— Eşti galbenă, spun eu, şi încă mai pot simţi ţesătura sub degetele mele. Iar Laura adora…

Observ crinii orientali plantaţi de cealaltă parte a aleii cu trandafiri. Roz şi galben unul lângă altul.

Dacă doctorul Ronson ar fi aici, ar spune că e o dovadă concretă că şi asta a fost doar o închipuire.

Brusc, un fior rece mă străbate.

Fiindcă îmi dau seama ce idiot am fost. Şchiopătez cât de repede pot până la pat, înşfac iPadul şi deschid

Google-ul. Scriu „Marley + Laura + accident” şi rezultatele se materializează sub ochii mei.

Sam mă găseşte înconjurat de post-it-uri, toate cu diferite Marley, cu locaţia lor geografică în kilometri scrisă lângă numele lor.

— Ce naiba sunt astea? întreabă el prudent, ridicând două bileţele şi citindu-le. Marla şi Laurie, accident, 142 km? Marley, Laura, 3 075 km? Frate, credeam…

Ridic un alt bileţel, arătându-i-l.

— Marley, Lara, 11 km.

Se holbează la mine, clipind, neînţelegând ce spun.

— Asta trebuie să fie ea, zic eu, apoi îi spun despre mirosul ei pe pătura mea azi-dimineaţă, despre flori şi revelaţia pe care am avut-o. Îi povestesc despre toate cercetările mele, explicându-i cum mi-am petrecut ziua căutând pe Google combinaţii cu cuvintele „Marley”, „Laura” şi „accident de maşină”, cum articole din toată ţara au apărut brusc sub degetele mele.

După aceea, totul s-a rezumat la eficienţă. Căutare cu GPS a oraşului în care s-a întâmplat accidentul, citit primul paragraf pentru a găsi numele, apoi mai departe la următorul.

În cele din urmă, în faţa mea s-a adunat o mare de hârtiuţe colorate. Şi le-am redus la asta.

Un singur post-it galben. Cheia pe care o căutam.

— *Unsprezece* kilometri, frate. Plus, povestea se potriveşte. Mă întorc la articolul de pe iPad şi i-l citesc. „Lara, 14 ani, a fost omorâtă pe loc de către un vehicul care mergea în viteză pe Glendale Street ieri după-amiază.” Ridic privirea spre Sam şi ne strâmbăm

amândoi, căci acele cuvinte îngrozitoare par ciudate alături de încântarea mea atât de mare. Sam, asta e aproape exact ce i s-a întâmplat surorii lui Marley. La *unsprezece* kilometri de aici. Totul se potriveşte, zic eu, întinzând nerăbdător mâna către post-it. Ţi-am spus că e reală. Acum trebuie doar să ajung acolo.

El nu spune nimic preţ de un minut, apoi în cele din urmă clatină din cap.

— Nu.

— Cum adică, nu? îl întreb, fluturând post-it-ul în faţa lui. Am găsit-o.

— Ba nu, n-ai găsit-o, spune el, smulgându-mi post-it-ul din mână. Chiar dacă ar fi Marley cea „reală", ea nu te cunoaşte. Tu ai fost în comă. Uită de asta, omule! Nu te ajut să terorizezi o biată fată.

Îmi iau înapoi post-it-ul.

— Tu nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să mă duci cu maşina acolo.

O să mai rămân internat în spital cel puţin câteva săptămâni, pentru că doctoriţa Benefield continuă să-mi monitorizeze activitatea cerebrală, şi asta în mod clar nu e ceva care mai poate aştepta. I-am spus lui Marley că n-o s-o părăsesc niciodată şi acum ea o să creadă că am făcut-o. Nu pot s-o las să treacă prin asta. Nicio zi în plus.

— Dar cum de ştii unde locuieşte? întreabă el, neîncrezător.

Îi întind iPadul, arătându-i coordonatele GPS de aici până la adresa pe care am găsit-o cu ajutorul articolului. În el apăreau cuvintele tatălui Larei, Greg Ellis, despre accident.

Deşi nu am găsit nimic online despre Marley Ellis, am găsit o mulţime despre Greg. Inclusiv adresa lui.

Putem ajunge acolo în mai puţin de douăzeci de

minute.

— Google e înspăimântător, zice Sam, clătinând din cap.

— Sam, spun eu, foarte serios. Trebuie să o văd. Să văd dacă îşi aminteşte de mine.

— Dacă îşi aminteşte de tine? De unde? Din toate nopţile alea în care şi-a turnat pe ea parfum de iasomie, s-a furişat în camera ta de spital şi s-a frecat de pătura ta?

Arunc jos una dintre cârje şi îi smulg iPadul din mână.

— Naiba să te ia, atunci! Nu mă ajuta!

Porneşte cu paşi mari spre uşă şi atunci ştiu că mai am o ultimă încercare disperată.

Şi sunt o persoană groaznică pentru că recurg la ea, dar sunt deznădăjduit.

— Îmi eşti dator.

Sam se întoarce, nedumerit.

— Ce?

— Când am spus că te-am auzit vorbindu-mi… Am auzit *tot* ce ai spus, Sam. Tot.

Văd cum păleşte şi ochii i se fac mari când înţelege despre ce vorbesc.

— Îmi eşti dator. Pentru acea placare ratată. Pentru umărul meu. Pentru cariera mea…

Sam ridică mâinile şi clatină din cap. Am mers la ţintă.

— Stai puţin… îmi pare rău…

— Atunci dovedeşte-o! spun eu şi ridic în aer post-it-ul. Ajută-mă! Tot ce-ţi cer e să mă crezi, Sam. Ea e. *Ştiu* că ea e.

Sprâncenele lui negre se apropie în vreme ce chibzuieşte, iar ochii i se întorc spre iPad, care luminează de pe pat.

— Ştiu că îţi sunt dator, şi chiar am încercat să fiu cel mai bun prieten posibil, spune el încet. N-am putut întotdeauna să fac asta. N-ar fi trebuit să te las să fii luat pe neaşteptate de acceptarea lui Kimberly la Berkeley. Ar fi trebuit să-ţi spun ce simt pentru Kim, chiar dacă nu aveam de gând să fac nimic în legătură cu asta. Ar fi trebuit să te ajut să găseşti ceva în afara fotbalului şi a noastră pe care să te concentrezi. Îşi trece degetele prin păr şi înghite anevoie. Şi ai dreptate… ar fi trebuit să-l blochez pe fundaşul ăla. Ar fi trebuit să *te protejez*, şi m-am tot învinovăţit pentru asta de atunci. Ridică privirea şi ochii lui se aţintesc într-ai mei. Dar nu am făcut-o. Şi mi-am învăţat lecţia. Acum ştiu cum e să fiu un prieten *adevărat*. Nu doar un prieten bun.

„O să mă ajute.” Sentimentul de vină pe care-l am pentru că am jucat cartea asta cu Sam dispare cu totul în faţa uşurării. Înşfac iPadul şi-mi iau cârja de pe podea.

— Grozav. Ia-mi portofelul, spun, dând din cap către masă. Hai să mergem…

— Nu, se opune Sam, şi cuvântul mă opreşte în loc, căci vocea lui e fermă. Acum te protejez. În felul corect. Inspiră adânc şi arată către iPad, la adresa care a rămas pe ecran. Fata aia nu te cunoaşte, Kyle. Ea nu este Marley. Nu *există* nicio Marley. Aşa că uită de viaţa ta din vis şi începe să-ţi trăieşti viaţa reală. *Asta*.

Se întoarce şi iese pe uşă, închizând-o cu zgomot în urma lui. Eu mă uit la adresă, la grămada de post-it-uri care alcătuiesc un strat pe patul meu.

Totul pare o nebunie totală.

Dar singurul lucru şi mai nebunesc ar fi să renunţ la ea.

Capitolul 34

Închid ochii strâns, prefăcându-mă că dorm în timp ce aştept ca asistenta din tura de noapte să plece. Deschid un ochi şi o văd cum întinde mâna să stingă lumina, iar trăsăturile ei dispar în întuneric în vreme ce eu îmi ţin răsuflarea, aşteptând. În secunda în care uşa se închide în urma ei, mă pun în mişcare.

Chem un Uber, cerând să mă aştepte la o distanţă sigură în afara intrării în spital, apoi îmi arunc picioarele peste marginea patului şi mă ridic, piciorul meu vătămat aproape prăbuşindu-se sub greutate.

Respir adânc, mă îndrept, îmi iau cârjele ca să mă sprijin şi şontâcăi până la dulap. Cotrobăi după geanta neagră de pânză pe care mi-a adus-o mama şi scot un şort Nike şi un tricou. Le pun pe mine cât de repede pot – vorba vine, căci numai repede nu pot eu să mă mişc –, în vreme ce piciorul meu se străduieşte să înţeleagă urgenţa acestei operaţiuni.

Mă uit cu atenţie pe coridor în ambele direcţii.

E ora nouă, imediat după verificarea semnelor mele vitale, momentul perfect pentru a da lovitura. Prima jumătate a orei aduce cu sine o cameră a infirmierelor goală, ideal pentru mine ca să şchiopătez din rezerva mea până la ieşire fără să fiu prins.

Respir uşurat când uşile de sticlă ale spitalului se închid în spatele meu, iar evadarea mea e aproape completă.

Unde e Uberul?

Mă uit neliniştit la intrarea spitalului, ochii mei trecând de la drum la uşă şi înapoi la drum, rugându-mă ca John într-un Prius roşu să apară pe alee înainte să fiu târât înapoi în salon. Încerc să rămân calm cât

aştept, dar gândul de a o vedea pe Marley peste doar câteva minute îmi face inima să-mi bubuie în piept. O să fie furioasă? O să mai aibă încredere în mine? Cum a fost asta pentru ea? Cumva, ştiu că ea va fi cea care va înţelege toate lucrurile astea.

Văd lumina unor faruri şi Priusul opreşte încet în faţa mea. Deschid uşa şi mă strecor repede înăuntru. Mă simt ameţit şi piciorul îmi zvâcneşte, dar am trecut deja prin momente mult mai rele.

Demarăm şi mă uit pe GPS cum se scurge timpul, iar distanţa dintre mine şi Marley se micşorează cu fiecare secundă. Asfaltul zboară sub noi, iar liniile galbene care despart benzile în centru mă trag tot mai aproape de ea.

Curând, intrăm pe Glendale Street şi încetinim, pentru a opri în faţa unei case albe modeste pe colţ, cu un copac mare pe peluza din faţă. O senzaţie de nelinişte îmi strânge stomacul când mă uit la tufele cu flori ofilite înşirate de-a lungul verandei, la iarba netunsă.

Asta… nu e chiar ce mi-am imaginat.

Mă uit la telefon şi văd că e aproape nouă şi jumătate.

E prea târziu? O să deschidă ea uşa?

— Vrei să te aştept? mă întreabă şoferul şi eu şovăi doar o secundă.

Apoi clatin din cap. Marley e înăuntru. N-am niciun motiv să plec. Mă chinui să ies pe trotuar şi rămân acolo în vreme ce maşina dispare în depărtare.

Cu fiecare pas pe care-l fac, devin tot mai neliniştit, durerea din picior creşte cu fiecare secundă, inima îmi bate nebuneşte în piept.

Curând, doar uşa ne desparte. Mă sprijin în cârje şi mă holbez la ea.

O raţă de ceramică e cocoţată deasupra plăcuţei cu „Bine aţi venit”.

Un semn peste alt semn. Asta mă îndeamnă să acţionez.

Întind mâna încet şi după un lung moment degetul meu apasă pe sonerie. Se aude un sunet ascuţit şi eu îmi trag repede mâna.

Îmi ţin răsuflarea, ascultând, până aud sunetul de paşi care se apropie. Mă cuprinde un val de ameţeală, dar mă lupt cu el. Broasca se descuie încet, apoi clanţa se răsuceşte şi uşa se deschide.

Sunt atât de sigur că o s-o văd pe ea, încât mi-e greu să procesez imaginea tipului între două vârste, solid, cu o barbă stufoasă, care stă în faţa mea.

Curiozitatea lui se transformă în încruntare când se uită la mine.

— Da!

— Salut, spun eu, dregându-mi glasul. Ăăă, aici stă Marley?

El mă măsoară cu privirea.

— De unde o cunoşti pe fata mea?

În acea clipă îndoiala mi se spulberă şi un val de uşurare mă străbate. Ştiam eu!

— Domnule, eu…, încep să spun, dar mă opresc când o fetiţă pe care n-am mai văzut-o niciodată se uită la mine cu ochi mari de după umărul tatălui ei.

Nu poate să aibă mai mult de zece ani.

— Marley, zice bărbatul, dând din cap către mine. Îl cunoşti pe băiatul ăsta?

Ochii ei mici şi rotunzi îi întâlnesc pe ai mei şi spaima ei îmi dă o senzaţie de dezamăgire şi umilinţă. E doar o biată copilă. Dar cum se poate asta? Credeam că toate semnele mă vor duce la Marley a mea. La casa ei.

Fata clatină din cap, dar eu deja mă dau înapoi poticnindu-mă, încercând să plec cât mai repede, văzând acum detaliile din articol pe care le-am ignorat în entuziasmul meu.

Lara, nu Laura. Sora ei, dar fără a se pomeni nimic de gemene. Lovită *seara* în loc de dimineaţa. Am crezut doar că, trecut prin comă, creierul meu reţinuse greşit unele detalii.

— Îmi pare rău, reuşesc să rostesc. Am greşit casa.

Mă întorc cât de repede pot, chinuindu-mă disperat să cobor treptele din faţă, şi vederea periferică îmi dispare. Ca şi cum asta n-ar fi îndeajuns de rău, una dintre cârje îmi alunecă pe jumătate. Îmi pierd echilibrul şi mă lovesc cu putere de pământ, iar respiraţia mi se taie când mă întind pe jos cât sunt pe lat.

Gâfâind, mă chinui să-mi recapăt răsuflarea, în vreme ce tatăl coboară treptele după mine.

— Ce cauţi aici? strigă el cu o voce furioasă.

Îmi înşfac cârjele. Trebuie să mă ridic în picioare, dar tot trupul meu urlă de durere.

— Am greşit casa. Îmi pare rău.

Gem şi mă salt în sus.

Îl aud strigând peste umăr spre fiica lui un „Treci înăuntru, Marley!” pe un ton ferm. Doar să-i aud numele e suficient ca să mă trântească practic din nou, dar şchiopătez înainte.

Ajung până la un felinar de pe stradă şi mă prăbuşesc pe el. Mă uit înapoi şi-l văd pe tatăl fetei urmărindu-mă de pe verandă, cu o privire furioasă, aşa că mă chinui să înaintez, împiedicându-mă la bordura de la capătul străzii.

Alunec pe ea, sub strălucirea felinarului, şi

vederea mi se înceţoşează.

Nu a fost ea. Dacă ea e undeva acolo, asta a fost singura mea încercare posibilă. Niciuna din celelalte nu avea sens.

Ceea ce înseamnă că ea nu e aici.

Şi nu a fost niciodată.

Îmi iau mâinile de pe faţă când aud maşina lui Kim apropiindu-se. Opreşte chiar în faţa mea. Sam e pe scaunul din dreapta, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

Au venit în clipa în care i-am sunat, aşa cum au făcut-o întotdeauna.

Ies amândoi din maşină, mă ajută să mă ridic de pe bordură şi mă aşază cu bine pe scaunul din faţă, căci trupul meu e prea epuizat ca să o facă singur.

Stăm toţi trei tăcuţi, Sam îşi ţine braţele pe consola centrală, cu privirea în jos.

Mă simt ca un idiot perfect.

— Ai avut dreptate, spun. Ar fi trebuit să te ascult.

El clatină trist din cap şi expiră prelung.

— Ar fi trebuit să vin cu tine, zice.

— Nu, replic eu, înfrânt. Tu ştiai că n-o să fie ea.

— Exact de-asta spun că ar fi trebuit să fiu aici, zice, supărat pe sine, deşi *eu* sunt cel vinovat pentru toate astea.

— Eşti aici acum, încerc eu să-i alung remuşcarea şi vocea mi se frânge.

Întind mâna după mâna lui Kimberly, dar ea mi-o împinge deoparte şi mă trage în schimb într-o îmbrăţişare strânsă, care mă striveşte.

E mai puternică decât majoritatea băieţilor din echipa de fotbal, chiar şi cu un braţ bandajat.

— Nu ştiu ce-aş face fără voi, spun eu, şi privirea mea o întâlneşte pe a lui Sam peste umărul ei.

Sam se apleacă peste scaun şi ne îmbrăţişează pe

amândoi, şi lacrimile curg pe feţele noastre.

Ne desprindem şi eu îmi frec ochii, încercând să mă adun.

— Îmi pare rău pentru toate astea, declar.

Kim îmi oferă un zâmbet trist, şi tot sentimentul ăla ciudat pe care l-am avut de când m-am trezit a dispărut cu totul. Se întinde şi îmi strânge mâna.

— Îmi pare rău că ai pierdut-o pe Marley a ta, spune ea cu sinceritate. Ştiu cum iubeşti tu, Kyle, şi dacă aşa o iubeşti pe ea, atunci…

— Am sfeclit-o, completez eu şi toţi trei râdem printre lacrimi.

Apoi râsul meu se stinge. Plâng.

Pentru că Marley nu e reală.

Capitolul 35

În dimineaţa următoare, doctoriţa Benefield îmi verifică perfuzia, în vreme ce mama stă într-un colţ cu braţele încrucişate. În mod clar, niciuna nu e entuziasmată de evadarea mea nocturnă. După ce îmi verifică piciorul şi îmi bagă o lumină în ochi, scoate un oftat prelung.

— Ce-ai făcut azi-noapte a fost foarte, foarte prostesc. Ai fi putut să te răneşti din nou foarte grav la picior, mă muştruluieşte ea, atârnând o punguţă cu morfină şi legând-o de perfuzia mea, în mod clar dezamăgită că am revenit la ea.

— N-am nevoie de aia, zic eu şi mâna ei se opreşte în aer.

— Kyle, ia-ţi medicamentul! spune mama tăios. Ai avut dureri atât de mari azi-noapte, încât abia mai puteai vorbi.

O ignor, cu privirea aţintită asupra doctoriţei

Benefield.

— Eşti sigur? întreabă ea, ridicând o sprânceană. Nu impresionezi pe nimeni aici făcând pe durul. Deşi poate că durerea te va ţine departe de necazuri.

Încerc să-i întorc zâmbetul, dar îmi iese fără vlagă.

— Am terminat cu alergatul după vise, zic eu.

Ea îmi strânge uşor mâna.

— Deci, fără dureri?

— Nu de genul ăla, clatin eu din cap.

Mă priveşte compătimitor în timp ce dă jos punga.

— Bine, zice, arătând către butonul de apel. Dacă te răzgândeşti, doar…

— Nu mă răzgândesc, o întrerup eu.

După un an de trăit într-un vis, e timpul să ştiu ce e real.

Ea încuviinţează din cap, mă studiază un moment, apoi pleacă. Eu mă ghemuiesc în pat, întorcându-mă cu spatele la mama, iar sentimentul de pierdere e copleşitor de familiar. Căci ceea ce-mi vine în minte nu sunt zilele importante, când ne-am dus la Festivalul Iernii sau am sărbătorit noaptea de Halloween. Sunt toate momentele mărunte, lipsite de importanţă, care mi s-au părut fireşti. Când am hrănit împreună raţele cu popcorn sau am privit-o cum îşi face un buchet de flori, sau am mers la plimbare cu ea şi Georgia. Lucruri pe care am crezut că o să le mai facem de o sută de ori.

Toate dispărute.

În dimineaţa următoare, găsesc în cele din urmă forţa de a mă da jos din pat. De a înfrunta lumea. Mama împinge scaunul meu cu rotile pe coridor către curte, unde soarele cald face ca apa din jurul fântânii să sclipească.

— Mă duc să iau repede o gustare, spune ea, dând din cap către cafeneaua cu terasă aflată de cealaltă parte a curţii. Vrei ceva?

Clatin din cap şi zâmbesc uşor.

— N-o să fug. Stai liniştită!

Mă bate uşor pe umăr şi se îndepărtează pe alee.

Mă uit în jur la cireşi. La caprifoi. La florile galbene şi roz, cu petalele lor amestecându-se de-a lungul aleii.

Ea nu a fost niciodată reală, dar tot ce văd îmi aminteşte de ea.

Cât de aiurea pot să fiu?

Îl văd pe Sam venind spre mine, cu mâinile băgate în buzunare, în vreme ce, fără să-şi dea seama, striveşte petalele sub tălpi.

— Eşti bine? mă întreabă când se apropie.

Încuviinţez din cap şi-mi iau privirea de la petalele zdrobite.

— Mda. Tu?

Dă din cap şi se aşază lângă mine pe bancă, şi tăcem amândoi. În cele din urmă, Sam sparge tăcerea.

— Kim vrea să treacă pe aici mai târziu, dacă ai chef de companie.

— O să vii cu ea? îl întreb, dându-i un cot. Adică, tu *cu* ea?

Sam se foieşte stânjenit, frecându-şi ceafa.

— Ştii, omule, aici n-a trecut atâta timp cum a fost în lumea ta din comă, spune el, zâmbindu-mi scurt. O să tatonăm lucrurile. Poate o să vedem ce simţim când se întoarce acasă în vacanţa de toamnă[11]. Aşa că deocamdată las-o baltă.

— Deci nu e un nu, îl provoc eu cu un rânjet.

---

11 Scurtă vacanță care are loc în săptămâna cu Ziua Recunoștinței.

Sam chicoteşte.

— Ai dreptate. Nu e un nu. Tace şi mă măsoară cu privirea. Şi tu? mă întreabă. Ce urmează?

Respir adânc şi ridic privirea la cireşi, la soarele care se strecoară printre ramuri.

— Habar n-am, spun eu, uitându-mă cum cad uşor petalele, iar ochii mei îi întâlnesc pe-ai mamei, care se întoarce de la cafenea, cu o cafea într-o mână şi cu fursecuri cu anason în cealaltă.

Las valul de mâhnire să mă inunde, încercând să nu-l las să mă tragă în adâncuri.

Am fost în stare să merg mai departe o dată, şi a fost cel mai greu lucru pe care l-am avut vreodată de făcut. Dar acum pare de un milion de ori mai rău. Acum înţeleg ce a vrut să spună Sam în acea zi pe teren.

„Eu nu aş lăsa-o niciodată să plece.”

Încă o iubesc. N-o să pot niciodată să n-o mai iubesc. Aşa că ce naiba o să fac?

În acea noapte, când deschid ochii, *ştiu* că visez din nou. Georgia îşi freacă feţişoara de a mea, acoperindu-mi obrajii cu pupici.

Zâmbesc cu tristeţe şi întind mâna să o mângâi. Poate că e un vis, dar asta nu-l face să pară mai puţin real. Şi nu-mi pasă, pentru că e exact unde vreau să fiu.

Aş prefera să trăiesc pentru totdeauna în visul ăsta decât acolo afară, fără Marley.

Mă uit dincolo de Georgia şi ochii mei înregistrează restul camerei.

Galben.

Peste tot.

Cearşafurile, abajururile veiozelor, chiar şi lampa

din tavan. Pereţii sunt acoperiţi cu aceiaşi trandafiri galbeni care sunt în curte.

Apoi o văd.

Marley.

Stă pe marginea patului, îmbrăcată într-o rochie lungă galbenă, cu părul ei castaniu atârnându-i peste un umăr. O privesc lung, şi faţa ei e limpede pentru prima oară de la primul vis, de parcă acum, când am renunţat să o mai caut peste tot, creierul meu o poate lăsa în cele din urmă să intre. Îi văd pistruii, urmele de verde din ochi, rozul intens al buzelor ei răsfrânte. Şi e ca şi cum aş fi uitat cât de frumoasă e. *Cum* am putut să uit asta?

Îmi deschid braţele, iar ea vine şi se cuibăreşte lângă mine.

Ştiu că asta nu se întâmplă, de fapt, dar îi *simt* trupul lipit de al meu, la fel de real cum a părut întotdeauna.

— Nu pot să-ţi dau drumul, îi şoptesc, mirosind parfumul cald de iasomie din părul ei.

Nu, nu iasomie. Caprifoi. Din curte.

Ea ridică privirea spre mine, cu chipul trist. Sunt atâtea lucruri pe care am vrut să o întreb în toate celelalte vise, dar acum niciunul nu mai contează. Nu vreau decât să o ţin în braţe cât de mult timp pot.

Nu-i văd buzele mişcându-se, dar îi aud vocea şoptită răsunând în camera galbenă în care ne aflăm.

— Era treaz acum. Trăia două vieţi diferite. Una cu ea…

Uşa camerei galbene se deschide cu un scârţâit, şi de cealaltă parte se află camera mea de spital, iar în faţa ochilor se derulează o scenă petrecută ceva mai devreme azi. Eu, Kimberly şi Sam, râzând în timp ce mâncăm un soi de M&M’s şi bomboane gumate

Swedish Fish pe care Kim le-a cumpărat de la magazinul din holul spitalului.

— … şi una cu ei, continuă vocea ei.

Mă holbez la mine însumi prin uşa deschisă, iar celălalt eu încremeneşte deodată şi se întoarce să se uite direct la mine. Buzele mi se mişcă, dar se aude vocea lui Marley.

— Nu renunţa!

Niciodată.

O trag mai aproape de mine şi o ţin strâns în vreme ce ploaia începe să cadă în jurul nostru, udând complet abajururile galbene, iar tapetul cu trandafiri galbeni începe să se jupoaie de pe pereţi. Singurele lucruri care rămân uscate suntem noi şi patul pe care stăm întinşi, cu Marley în siguranţă în braţele mele.

Perdelele de apă vin tot mai aproape, strângându-se în jurul nostru. Mă chinui să-mi ţin ochii deschişi, să mai rămân acolo măcar câteva minute în plus. Dar, în cele din urmă, creierul meu preia conducerea şi, deşi nu vreau, mă trezesc din nou în salonul de spital, unde e încă miezul nopţii. Cu braţele goale. Singur.

Apa stropeşte tare pe fereastra mea, făcându-mă să tresar.

Se opreşte brusc, pentru a începe din nou câteva secunde mai târziu. Porneşte, se opreşte, iar şi iar, şi sunetul umple camera.

Aspersoare. În curte.

Mă întorc pe partea cealaltă, cu spatele la fereastră, şi piciorul îmi urlă de durere. Frustrat, mă răsucesc pe spate, dar nu pot sta confortabil pe salteaua asta de spital, tare ca naiba.

Întorc capul să mă uit afară şi urmăresc şuvoiul pe care-l trimite aspersorul din nou pe geam. Ochii mei descoperă un melc micuţ care se târăşte încet pe

fereastră. Îl urmăresc cum îşi croieşte drum.

Vreau să-i spun să stea pur şi simplu acolo şi să aştepte. Nu are rost să se lupte. Dar deodată, pe neaşteptate, e cules de pe sticlă de două degete care dispar la fel de iute pe cât au apărut.

Ce-a fost asta?

Mă uit mai atent, dându-mi seama că e cineva afară în curte. Mă ridic din pat, îmi iau cârjele şi îmi târşâi picioarele până la fereastră. De cealaltă parte a sticlei, o fată în haine de culoare închisă umblă încoace şi-ncolo prin curte, adunând melcii din drumul aspersorului şi mutându-i într-un loc ferit.

Zâmbesc trist în sinea mea, privind-o cum se uită în jur, mai găseşte unul şi îl aşază cu grijă pe una dintre bănci.

Se întoarce, iar eu încremenesc, căci strălucirea lămpii din curte îi luminează faţa.

„Marley.”

Inima îmi bate brusc de trei ori mai repede, stomacul mi se lichefiază şi se răsuceşte. Închid ochii strâns, încercând să mă trezesc. Să mă smulg din acest al doilea vis crud. Dar când deschid ochii, ea e tot acolo.

Asta e real.

Înainte să procesez ce fac, mă năpustesc afară din cameră şi alerg pe coridor. Aproape ajung până la uşa de la intrare, când o asistentă apare în faţa mea, blocându-mi drumul.

— Ce crezi că faci de data asta? mă întreabă, încrucişându-şi braţele. Eşti hotărât să-ţi rupi din nou piciorul? Fără alte excursii nocturne!

Încerc să trec de ea, ţârşâindu-mi picioarele disperat în dreapta şi în stânga, dar ea e prea iute pentru un tip cu cârje şi cu un singur picior funcţional.

— Fir-ar să fie…, spun eu nervos.

Trebuie să ies în curtea aia. Trebuie să ajung la ea înainte să o pierd din nou. E aici. Nu am mintea înceţoşată. Nu mi se lovesc visele de realitate.

— Nu zău? spune asistenta, trăgându-mi o cârjă de sub braţ.

Mă clatin, prinzându-mă de perete şi recăpătându-mi echilibrul, dar e limpede că aşa nu ajung prea departe.

— Ne vedem în curând, spune o asistentă într-o uniformă albastră către femeile de la recepţie, fără să bage în seamă impasul nostru. Trece pe lângă noi, adăugând: M-au trecut la cardiologie restul săptămânii ăsteia.

Mă uit într-o parte la ea şi fac ochii mari când îi văd privirea, părul castaniu lung, cuta din frunte, toate deşteptând o amintire. Faţa ei uitându-se în jos la mine când mă trezesc, vocea ei strigând-o pe doctoriţa Benefield pe coridor.

Trăsături asemănătoare cu ale lui Marley, doar ceva mai în vârstă. Păr castaniu lung, buze ca nişte petale de trandafir, ochi căprui calzi, dar ai ei au riduri la coada lor.

O privesc cum trece prin uşile duble.

Şi atunci… îmi aduc aminte.

Ea e asistenta care mi-a verificat semnele vitale în noaptea când am fugit din spital. Asistenta care m-a dus cu scaunul cu rotile la prima mea şedinţă de fizioterapie.

Am fost prea concentrat să o caut pe Marley ca să mai dau atenţie la tot ce era în jurul meu.

— La naiba! spun eu tare şi asistenta care îmi blochează drumul se uită furioasă la mine.

Îi ofer un zâmbet de scuză şi ea îmi oferă cârja

înapoi, apoi mă conduce spre camera mea. Mă grăbesc la fereastră. Ajung acolo la timp ca să o văd pe femeia în uniformă albastră strigând-o pe Marley, luând-o cu ea şi ieşind din curte. E mama ei. Asta trebuie să fie.

Mintea îmi explodează. Mă duc clătinându-mă spre pat şi mă prăbuşesc pe el.

— Măiculiţa. Mea!

E reală. Marley e *reală*.

Îmi înşfac telefonul de pe noptieră şi încep să-i scriu repede un mesaj lui Sam, dar cuvintele nu ies aşa cum trebuie, indiferent ce aş încerca să spun. Aşa că, în schimb, derulez apelurile recente şi apăs pe numărul lui Kimberly.

Smulg telefonul de la ureche şi închid după primul ţârâit.

Nu. Nu încă. De data asta trebuie să fiu sută la sută sigur.

„Cardiologie.” Asistenta a spus că a fost la cardiologie săptămâna asta. Şi dacă ea e la cardiologie săptămâna asta, poate că şi Marley o să fie acolo.

Mă trântesc pe spate în pat, cu ochii aţintiţi în tavan, şi pe buze îmi apare un zâmbet.

Capitolul 36

În seara următoare, îmi verific repede părul în oglinda de la baie în vreme ce mă spăl pe mâini. Văd şuviţa aia încăpăţânată, rebelă, de păr, dar nici măcar nu încerc să o netezesc. Lui Marley nu părea niciodată să-i pese de ea.

Sunt încă tras la faţă după atâtea săptămâni în care am zăcut în comă. O să mă recunoască? Un ten alb şi bolnăvicios e probabil cea mai mică dintre grijile

mele pe *acel* front.

Îmi înşfac cârjele, îmi fac curaj şi apoi sting lumina şi ies pe coridor. Mă uit în camera asistentelor, goală, înainte de a coborî în hol, ascunzându-mă în spatele uşilor şi pe după colţuri în vreme ce înaintez către indicatorul pe care scrie CARDIOLOGIE cu litere mari negre.

Împing uşa şi intru, uitându-mă tăcut după ea.

Doctori, asistente, infirmiere, toţi atenţi la clipboardurile din mâinile lor şi la monitorizarea pacienţilor. Dar Marley nu e. Încerc într-o sală de aşteptare, apoi în alta, păşind prin a doua uşă pentru a vedea că toate scaunele sunt goale. N-o pot găsi nicăieri.

Singurul lucru de acolo e o carte care stă deschisă, cu faţa în jos, pe unul dintre scaunele verzi. Mă apropii de ea şi o iau, studiind coperta complicată, înflorată, înainte de a răsfoi câteva pagini.

E o poveste de dragoste, doi oameni hotărâţi să fie împreună. Şi începe cu „A fost odată ca niciodată…”

Vreau să o pun jos, dar coperta îmi pare cunoscută. Imagini din noaptea accidentului îmi apar în minte. Luminile fluorescente care pâlpâie în vreme ce sunt împins pe targă de-a lungul coridorului, şi ochii mei care se mişcă de colo-colo, şi văd un doctor care duce în braţe un băieţel, cu lacrimi şiroindu-i pe faţă. O femeie în vârstă care trage după ea un rezervor de oxigen. *O fată cu păr lung castaniu care citeşte o carte*. Cartea asta.

Mă uit spre uşă şi atunci mă trezesc faţă în faţă cu aceiaşi ochi căprui din acea noapte. Cei pe care îi visez de multe săptămâni.

Doar că de data asta sunt reali.

E ea.

„Marley.”

— Tu eşti, spun eu, privind-o şi repezindu-mă spre ea pe cât de repede îmi îngăduie cârjele. Nu te-am inventat.

Ceva pare diferit la ea. E mai palidă. Mai slabă. Cearcăne întunecate îi înconjoară ochii, stingând culoarea de obicei vibrantă. Umerii sunt lăsaţi, aduşi înainte, ca şi cum ar proteja ceva ce nu vrea să fie văzut de nimeni.

Şi, mai presus de tot, e îmbrăcată din cap până-n picioare în culori închise, de la griul-antracit al hanoracului până la pantofii negri uzaţi.

Nu e nicio urmă de galben. Ce s-a întâmplat?

— Marley, spun eu, întinzând mâna spre ea. Sunt eu, Kyle.

Dar când mă duc spre ea, iese repede din cameră, dispărând după un colţ. Îmi potrivesc cârjele sub braţe ca s-o pornesc după ea, dar când ies în hol, nu-mi dau seama încotro a luat-o. A dispărut.

Încremenesc când o văd pe mama ei în capătul holului, şi ştiu că trebuie să renunţ şi să mă întorc în camera mea, aşa că ies de la cardiologie sprijinit în cârje şi mă întorc în aripa mea a spitalului. Când ajung acolo, mă prăbuşesc pe pat şi expir prelung.

Am văzut-o. Ea *m-a* văzut. E reală… dar a fugit. Stomacul mi se înnoadă pentru a mia oară. Ăsta nu poate să fie un lucru bun. Ca o fată să fugă de mine.

Acum, că pot să o identific dintr-un moment înainte de comă, asta înseamnă că mintea mea pur şi simplu a creat un întreg personaj din ea?

O cunosc, de fapt?

Ea mă cunoaşte?

Exact douăzeci şi patru de ore mai târziu,

şchiopătez înapoi în aceeaşi sală de aşteptare de la cardiologie, sperând că ea o să fie din nou acolo. Cotesc pe coridor şi o văd stând într-unul dintre scaunele verzi de piele.

E la fel de şocant ca acum două zile. Să o văd după ce am renunţat la ea. Să o văd arătând atât de diferit.

Părul ei lung îi atârnă în jurul feţei şi e concentrată pe o carte deschisă în poala ei. Pe scaunul de alături e un rucsac, cu fermoarul desfăcut.

Probabil că îmi simte prezenţa, pentru că înalţă capul brusc şi, când mă vede, tresare. Fac un pas mic spre ea, dar ea clatină din cap, sare în picioare şi se năpusteşte în baie, trântind uşa în urma ei.

— Marley! îi strig. Mă cunoşti! Dar apoi ezit. Nu-i aşa?

Mă apropii încet de uşa băii, ciocănesc uşor şi îmi reazem fruntea de lemn.

— Nu vreau să te sperii. Îmi pare rău dacă am făcut-o. Trebuie doar să ştiu dacă tu eşti acea Marley care cred eu că eşti, sau dacă doar ţi-am văzut faţa şi apoi am inventat restul despre tine.

Să mă aud spunând lucrurile astea pare şi mai nebunesc decât am crezut.

Tac şi îmi ţin răsuflarea, sperând să nu sune ca şi cum o hărţuiesc. Când ea nu spune nimic, vorbesc mai departe.

— Te rog, poţi să-mi spui doar dacă mă cunoşti? Spune-mi dacă eşti… tu.

Aştept un răspuns, dar minutele trec şi el nu vine.

Mă gândesc la fetiţa Marley din acea casă. Cât de speriată părea. O fac din nou. Sunt un idiot să mă gândesc că ea mă cunoaşte, de fapt, şi că eu chiar o cunosc *pe ea*. Vreau să spun, eu am dormit în tot acest timp.

De ce nu m-am gândit niciodată la posibilitatea ca, dacă ar fi reală, să nu mă iubească?

— Îmi pare rău. Eu… la naiba! Mă îndepărtez cu un pas de uşă, clătinând din cap. Îmi pare rău. Plec acum.

Mă beştelesc singur. Când naiba am de gând să mă-nvăţ minte? În graba de a pleca de acolo, capătul de jos al cârjei stângi se împiedică în ceva şi, când mă chinui să îmi recapăt echilibrul, se aude un bufnet sonor în spatele meu. Mă uit în jos şi văd cureaua rucsacului ei înfăşurată în jurul cârjei mele, iar rucsacul stă deschis pe podea.

Grozav! Acum o să creadă că îi umblu prin lucruri.

Mă întind după el şi culeg câteva creioane care s-au rostogolit pe podea.

Dar când le bag la loc înăuntru, văd colţul unui carneţel galben intens. Mă uit în spate la uşa închisă, înainte de a-l lua cu grijă. Pe copertă, într-un scris de mână ordonat şi familiar, e numele ei: *Marley Phelps*.

— Chiar ai un nume de familie, murmur eu.

„Ce zici de asta, Sam?”

Înainte să mă gândesc mai bine ce fac, deschid la o pagină oarecare şi ochii mei se fac mari când văd ce scrie acolo.

E povestea cu noi doi de Halloween, totul exact aşa cum s-a întâmplat. Sau cum am visat, mă gândesc eu. Costumul meu de fotbalist-zombi, cum eu am aruncat tot bolul cu bomboane către copii, cum mâinile ei au desfăcut cochilia.

Continui să caut şi, în vreme ce frunzăresc, văd mici imagini, amintiri pe care le aveam. Festivalul Iernii, cum am luat-o pe Georgia, cum am mâncat hotdogi lângă iaz.

Totul e chiar aici.

Tremur. Dacă toate astea au fost doar în capul meu, cum de le ştie ea?

Ochii mei se opresc pe un cuvânt. „Povestitor.” Mă gândesc la discuţia noastră din acea zi în parc. Când mi-a spus care e cel mai bun lucru când spui poveşti.

„Ascultătorii. Fără nişte ascultători, un povestitor vorbeşte doar aerului, dar când cineva ascultă…”

Cineva asculta. *Eu* ascultam.

Închid repede carneţelul şi îl pun la loc, dar în aceeaşi clipă o pană cade din el şi pluteşte încet până pe podea.

O pană de *raţă*.

O ridic în lumină şi zâmbesc. E ea. *Chiar* o cunosc.

Şi ea mă cunoaşte. Cel puţin o parte din ea mă cunoaşte, chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată, de fapt.

Aşez uşor pana deasupra carneţelului, apoi bag mâna în buzunar şi scot o petală pe care am rupt-o dintr-o floare de cireş azi în curte. O pun peste pană, sperând că o vede.

Sperând că înseamnă ceva şi pentru ea.

Capitolul 37

Aştept nerăbdător afară, în faţa uşilor duble ale spitalului, uitându-mă după Kimberly în parcare. Îmi verific ceasul pentru a mia oară şi scot un geamăt, sperând că n-o să întârzie prea mult. Acum nu e deloc momentul să acţionăm după Timpul Standard Kim.

E aproape 7.10. O s-o rateze.

În cele din urmă, văd sub luminile din parcare capul ei blond săltând printre maşinile parcate.

Îi fac semne frenetice, ca un nebun, chemând-o.

Ea parcurge alergând restul drumului, cu faţa pe

jumătate nedumerită, pe jumătate amuzată.

— Ce-i? Care e marele secret?

O apuc de mâini şi o trag după colţ, în spatele uneia dintre coloanele uriaşe de piatră din faţa intrării spitalului.

— Kyle…

Duc un deget la buze şi dau din cap spre uşă. Ea se uită pe după coloană. Eu privesc peste umărul ei, ţinându-mi răsuflarea. După mai puţin de un minut, Marley şi mama ei, asistenta Catherine, ies din hol şi merg în direcţia parcării.

— Ce…

— Şşşt!

Catherine se întoarce, făcându-i semn lui Marley, care a rămas câţiva paşi în urma ei.

— Marley? Grăbeşte-te, scumpo!

Ochii lui Kim se fac mari şi ea mă prinde de braţ, strângându-l ca într-o menghină.

— O, *Doamne*! şopteşte ea agitată.

Acum ea e cea care practic dă din mâini.

Eu îi zâmbesc larg, ca şi cum tocmai am câştigat la loterie.

— De când ştii? întreabă Kimberly în secunda în care ne întoarcem în camera mea.

— De trei zile. Am vrut să fiu sigur. Şi… Îmi înşfac iPadul şi îl întorc cu ecranul spre ea. Toate lucrurile pe care vi le-am spus despre ea sunt adevărate. Uite!

— Vorbeşte mai rar… mai încet… stai puţin… *opreşte!* spune ea, încercând să-şi recapete calmul.

— Accidentul despre care v-am spus? A fost real. Nu i-am dat atenţie pentru că s-a petrecut în cealaltă parte a ţării, dar iată!

Ridic în aer post-it-ul pe care scrie „3 075 km” şi îi întind iPadul cu articolul din ziar despre moartea

Laurei. Odată ce am aflat numele de familie al lui Marley, toate piesele puzzle-ului s-au potrivit. Am mai căutat pe Google şi chiar am găsit o fotografie cu Laura şi Marley zâmbind, una îmbrăcată în roz, cealaltă în galben.

Kim parcurge repede articolul, zâmbind larg, până când ajunge la sfârşit. Atunci faţa îi devine serioasă. Închide încet iPadul şi îl pune pe patul meu. Se gândeşte concentrată la ceva. În cele din urmă spune:

— De ce îmi zici *mie*, şi nu lui Sam?

— Pentru că ai avut dreptate, răspund eu, zâmbindu-i uşor. Despre tot.

Mă ridic şi şchiopătez până la dulapul meu. Scotocesc în geanta adusă de mama, până ce degetele mele dau peste o cutie de bijuterii albastră, îndoită.

Mă aşez pe pat lângă ea şi i-o întind. Ea o deschide şi ochii i se fac mari când vede înăuntru brăţara cu talismane. Un talisman micuţ cu Berkeley pe care l-am comandat săptămâna trecută pe Etsy a luat locul celui cu UCLA.

— Kyle, eu…

— Kim, tu ai rămas prietenul meu cel mai bun, spun eu. Şi acum am nevoie de ajutorul tău, pentru că… tu mă cunoşti mai bine ca oricine. Chiar şi decât Sam.

Buzele îi tremură şi îşi pune brăţara la mână, apoi îşi aruncă braţele în jurul meu şi talismanele zornăie zgomotos. Eu râd şi o îmbrăţişez, adăugând:

— *Şi* pentru că tu ştii cât de nebun devin când e vorba de iubire. Am nevoie de tine ca să mă ţii cu picioarele pe pământ.

Ea pufneşte şi încuviinţează din cap.

— Frate, aşa e!

Ne desprindem din îmbrăţişare şi ea îşi şterge

lacrimile care i-au alunecat din ochi şi dă din cap hotărâtă spre mine.

— În regulă atunci. Care e planul?

În seara următoare, intru în magazinul de suvenire după ce mama pleacă să mănânce ceva, şi mă opresc brusc când o văd pe Marley cu spatele la mine, uitându-se la peretele cu batoane de ciocolată. Stă cu mâinile vârâte în buzunarele hanoracului ei negru, în vreme ce se hotărăşte, ca şi cum n-ar vrea să ia doar un Kit Kat.

Şovăi, uitându-mă de la ea la buchetele de flori din vitrină, şi îmi vine o idee.

Scot câteva flori diferite şi mă opresc când văd o raţă galbenă de pluş aşezată pe un raft lângă felicitări. E exact ca aceea pe care a câştigat-o Marley la Festivalul Iernii, dar fără costumul de Moş Crăciun. Cea din povestea ei.

O înşfac şi o urmez pe Marley, care ajunge la casă, cu un Kit Kat în mână. Zâmbesc. Chiar o cunosc.

Aşez binişor o margaretă pe tejghea în faţa ei. Spatele ei se încordează când se uită la floare.

— O margaretă. *Sper* că îţi aduci aminte ce înseamnă, îndrăznesc eu.

Ea nu se întoarce să se uite la mine. Nu spune nimic. Dar privirea îi rămâne aţintită pe petalele albe.

— Cuvintele tale, Marley, mi-au dat *o viaţă nouă*, spun şi aşez pe tejghea o rămurică de cireş înflorită.

E urmată de o hortensie, exact aşa cum mi-a dat ea mie.

— Cuvinte pe care le-ai scris pentru mine. Pe care mi le-ai spus. Cuvinte pentru care îţi sunt *recunoscător*.

Ea tot nu se întoarce, aşa că încerc mai departe, aşezând un bujor peste micul buchet care se

formează.

— M-aş simţi atât de *norocos* dacă le-ai rosti din nou, Marley. Acum. Când sunt treaz. Te rog!

Apoi pun jos trandafirul galben, ultima floare. Floarea ei preferată.

— Te rog, vorbeşte cu mine! Aşa cum ai făcut înainte.

Ea se uită în altă parte, şi părul ei castaniu îi acoperă faţa, o barieră între noi. Şi atunci, pentru că în acest moment nu mai am nimic de pierdut, mai încerc un singur lucru.

Aşez încet raţa de pluş pe grămada de flori, ultima mea şansă, ultima încercare înainte să se fluiere sfârşitul meciului.

— Sunt foarte sigur că îi place popcornul.

Îmi ţin răsuflarea când obţin o reacţie şi ea întinde mâna să ia raţa. O studiază în vreme ce eu aştept, sperând că o să spună ceva.

Dar apoi pune raţa jos, îşi ia Kit Kat-ul şi pleacă fără niciun cuvânt. O urmăresc cum iese, iar uşile de sticlă se închid în urma ei. *Fir-ar să fie!*

— Ştii, trebuie să iei doar unul dintre buchetele deja făcute. Nu să le amesteci pentru unul nou, spune vânzătorul plictisit din spatele tejghelei.

Înşfac o pungă de chipsuri şi pun doi dolari pe tejghea. Vreau să-i spun că am făcut-o deoarece florile au semnificaţii diferite, dar, în schimb, doar mormăi o scuză, ştiind că singura persoană căreia i-ar păsa de asta tocmai a ieşit pe uşă.

— Nu poţi controla totul, îmi spune Kim în dimineaţa următoare pe FaceTime. Îşi strânge lucrurile din camera ei, pregătindu-se pentru Berkeley, cu brăţara cu talismane la încheietura

mâinii. Mă priveşte cu înţeles din ecran. Pentru ea e altfel decât e pentru tine, Kyle, îmi spune. Cu totul altfel.

Oftez. Ştiu că are dreptate. A fost diferit pentru Marley. Ea îi spunea o poveste unui tip în comă. O poveste pe care nici nu se aştepta să o aud.

Dar ar fi inventat totul pentru mine, ar fi inventat o întreagă viaţă pentru noi doi dacă nu şi-ar fi dorit într-un fel să poată fi adevărată?

— Nu poţi s-o convingi că a trăit ceva ce nu a trăit. În mod clar e într-o situaţie aiurea. Tu ştii cum e asta.

— Deci, ce fac?

Nu ştiu încotro s-o iau.

Kim ridică din umeri.

— Trebuie să înveţi cum să vorbeşti cu *această* Marley.

Mă trântesc cu putere înapoi pe pernă.

Cum să fac asta când *această* Marley nu vorbeşte deloc?

Capitolul 38

Câteva zile mai târziu, mă învârt prin curte, sprijinit în cârje, puţin după prânz, şi o găsesc pe Marley la cafeneaua cu terasă. Kim şi-a petrecut cea mai mare parte a dimineţii spionând prin spital, încercând să afle mai multe informaţii. Într-o pauză pentru o cafea cu gheaţă, a zărit-o pe Marley şi m-a anunţat unde o pot găsi.

Dar acum, că sunt aici, habar nu am ce să fac.

Mă uit spre Marley şi văd că stă cu capul băgat într-o carte, iar părul îi acoperă faţa. O privesc un timp, şi felul în care stă îmi aduce aminte de acele scurte momente în care vorbea despre Laura. Când

poveştile triste pe care refuza să le spună aruncau o umbră peste ea.

Scanez meniul, oprindu-mă când văd că au ceai cu gheaţă, şi o altă idee îmi vine în minte. Ca şi cum acest moment era sortit să se întâmple.

„O cale de a vorbi cu această Marley. Pot să o scriu.”

Dau comanda, ciudat de specială, şi fur un pix de la casieră ca să scriu pe spatele bonului: „Marley. Credeai că n-o să te aud, dar te-am auzit. Ţi-am auzit poveştile, basmele. Am trăit una – cu tine. Ştiu că tu nu ai aceleaşi amintiri, dar ai fost întreaga mea lume în vreme ce dormeam. Mi-e dor să te aud vorbind. Te rog, vorbeşte din nou cu mine. Când o să fii pregătită, eu voi fi aici.”

Mă apropii şi pun cana cu ceai în faţa ei, cu biletul lângă ea, şi ochii ei ţâşnesc în sus.

— Ceai verde cu gheaţă, fără zahăr, cu mentă proaspătă. Băutura ta de vară preferată.

Mă uit la scaunul de lângă ea, dar nu mă aşez. Îmi aduc aminte cât de şovăitoare era în lumea din vis. Nu vreau să fiu prea agresiv.

Şchiopătez până la o masă aflată la câţiva metri de ea şi mă aşez pe un scaun, îmi scot telefonul şi mă prefac că mă uit în el.

La început, ea nu citeşte biletul.

Nici măcar nu-şi înalţă capul din carte, iar degetele ei desenează cercuri pe pagina din faţa ei.

Dar apoi văd cu coada ochiului că mâna i se opreşte brusc, încremenită deasupra unui singur punct, iar ochii ei sunt acum aţintiţi pe scrisul meu dezordonat.

Îşi închide cartea şi se ridică, şi eu încerc disperat să îmi concentrez atenţia pe Instagram, dar e inutil.

Nu mă pot abţine.

Ridic privirea şi văd că se uită la mine. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei pentru prima oară după ce am ieşit din comă, şi văd în ei o răceală.

Îmi ţin răsuflarea, dar în loc să vină spre mine, ea se întoarce şi iese din cafenea şi se duce înapoi în spital, cu cartea băgată sub braţ.

Privesc lung ceaiul cu gheaţă şi mentă neatins, cum apa se scurge de pe cana aburită pe biletul meu şi cerneala se întinde în vreme ce cuvintele curg şi intră unele în altele.

Oftând, îi trimit un mesaj lui Kim că acum ne putem întâlni la cafeneaua cu terasă, şi câteva minute mai târziu apare, strecurându-se pe scaunul din faţa mea, purtând ochelari de soare cu lentile întunecate, cu o cafea cu gheaţă în mână.

— Bun, zice ea, cu o expresie preocupată. Îşi ia foarte în serios rolul în toată povestea asta, umblând de colo-colo prin spital ca un agent secret. Mi-a trebuit un minut să găsesc pe cineva care ştia despre cine vorbeam, dar în cele din urmă am convins o asistentă să stea de vorbă cu mine pe când ieşea din schimb. Ea stă aici când mama ei lucrează, spune Kim, scoţând un program cu coduri colorate şi împingându-şi ochelarii de soare în sus pe frunte.

— Cum ai făcut rost de…?

Kim se uită suspicioasă la o masă din apropiere, păstrându-şi atitudinea de detectiv.

— Nu mă întreba! spune ea, scanând foaia şi arătând către un pătrăţel albastru pe care scrie CATHERINE PHELPS. Oricum, mama ei lucrează în schimburi de douăsprezece ore luni, marţi şi de vineri până duminică inclusiv. O lasă pe Marley să stea pe aici pentru că evită lumea. Citeşte mult. Se plimbă

prin parcul spitalului în fiecare zi înainte să mănânce de prânz, singură, lângă fântână.

Ridică din umeri şi împinge programul peste masă spre mine.

Îl împăturesc şi îl bag în buzunar, foarte impresionat de cât de multe a aflat Kim, dar ea nu a terminat.

— Da' ştii ce-i cel mai ciudat? Tu nu eşti singurul cu care nu vrea să vorbească. Ea nu vorbeşte deloc. Aşa că nu cred că o să poţi să comunici cu ea.

Dar eu ştiu că pot. Pentru că am făcut-o deja. Poate că nu vorbeşte cu altcineva, dar la un moment dat a vorbit cu mine. Trebuie doar să-mi dau seama cum, dar nu pot să-i explic asta lui Kim acum.

Kim se reazemă pe spate în scaunul ei şi ia o înghiţitură zdravănă din cafeaua ei cu gheaţă, gânditoare.

— Totuşi, mă întreb de ce. Cine refuză să vorbească atunci când poate?

Mă gândesc la părul lui Marley, care îi acoperă faţa, la braţele încrucişate strâns peste piept în vreme ce se îndepărta, ţinându-şi doar pentru ea fiecare părticică din sine, asemenea unui melc.

— Cineva care se ascunde de viaţă.

Capitolul 39

Nu vine să mă vadă.

Trec două zile, apoi trei. Doctoriţa Benefield zice că în curând putem începe să discutăm despre externare. Cele mai recente scanări ale creierului meu au ieşit normale, iar oasele din picior se vindecă mult mai bine acum, când nu zac inconştient 24 de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Mama e foarte încântată,

dar eu nu pot să nu mă simt neliniştit.

Mă tem că ea n-o să vină la timp.

În cea de-a patra zi, cobor la camera de fizioterapie singur, ca să-mi mai schimb gândurile, trecând încet printr-o listă de exerciţii de rezistenţă pe care mi le-a dat Henry ca să le fac ori de câte ori mă simt în stare.

Mă opresc în mijlocul celei de-a şaptea ridicări a piciorului întins când gândurile mele se îndreaptă spre Marley. Încă mai văd răceala din ochii ei după ce mi-a citit biletul.

Poate că aş putea face din nou ceva asemănător…

„Nu.” Clatin din cap şi mă ridic în fund. I-am spus să vină când o să fie pregătită să vorbească cu mine. Dacă nu a venit încă, înseamnă că nu e pregătită. Sau… poate că înseamnă că toată lumea a avut dreptate.

Mă împotrivesc unei senzaţii de slăbiciune în piept şi întind mâna să mă apuc de o bară şi să mă ridic în picioare.

Poate că, de fapt, ea *nu* e Marley a mea.

Mă mişc pentru a face o întindere de gambă din picioare şi mă opresc dintr-odată când mă uit prin uşa de sticlă în coridor ca să o văd pe…

Marley. Care mă priveşte.

Face ochii mari şi se răsuceşte şi dispare.

Sau *poate este*.

Încerc să mă duc repede după ea, dar piciorul mă încetineşte atât de tare, încât Marley a dispărut de mult când ajung eu în hol.

E adevărat că doctoriţa Benefield mi-a îngăduit să renunţ la cârje, dar probabil că tot aş fi depăşit cu brio de o ţestoasă.

Urc din nou în secţia de cardiologie, şi liftul se

mişcă al naibii de încet. Când uşile se deschid, şchiopătez până la sala de aşteptare în care am găsit-o o dată, şi inima îmi bubuie în piept.

Doar că sala e goală. Nicio urmă de rucsacul ei sau de carnetul ei galben sau de cartea pe care o citea acum câteva zile. Nimic.

Expir prelung şi mă trântesc pe un scaun.

Stau acolo o vreme, ascultând zumzetul televizorului din cealaltă parte a camerei, scârţâitul pantofilor unei infirmiere care trece pe coridor.

Ea mă privea.

N-a spus nimic, dar era acolo. Stând lângă uşa camerei de fizioterapie. Dacă ar fi crezut că sunt nebun, n-ar fi venit niciodată să mă caute. Corect?

Oftez şi mă întorc în camera mea, unde mă prăbuşesc pe pat, simţind că mă doare piciorul după atâta umblat prin spital. Mă uit spre fereastră, unde apa bate cu zgomot în geam, pentru ca în secunda următoare să se oprească brusc. Apare din nou un moment mai târziu.

„Aspersoarele din curte.” Unde am văzut-o prima dată. Sunt în picioare şi în mişcare înainte ca jetul de apă să revină.

Şchiopătez cât de repede pot pe coridorul cel lung şi mă strecor tăcut prin uşa de la intrare când o văd pe asistenta de serviciu prinsă într-o discuţie în hol. Aerul sfârşitului de vară e cald şi sufocant. Umed. Parfumul dulce al florilor care mărginesc aleea umple aerul.

Mă îndrept către o siluetă cu păr lung care culege melcii de sub tufele încărcate de apă şi îi mută pe o lespede de piatră. Şovăi înainte să mă apropii de ea prudent, zâmbind când văd expresia concentrată de pe faţa ei. Mi se pare un déjà-vu. O amintire care a

prins viaţă.

— Îmi aduc aminte de prima dată când te-am văzut făcând asta, spun eu.

Ea nu ridică privirea.

— Ne-a prins ploaia în locul nostru de lângă iaz, şi în drum spre maşină tu te-ai oprit ca să culegi fiecare melc de pe alee. Ţi-era frică să nu calce cumva cineva pe ei.

Ea doar continuă să adune melcii şi să-i mute, iar şi iar, ca şi cum nu mă aude.

— Ăsta a fost unul dintre primele momente când am ştiut că am dat de bucluc, zic eu, amintindu-mi cum ea a avut toată răbdarea din lume pentru a aduna fiecare melc. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca tine până atunci, Marley. Şi încă nu am întâlnit. Continui să încerc. Ai spus odată că îţi place să vorbeşti când eşti cu mine. Aşa că… *vorbeşte*-mi! Poate să fie despre orice. Doar vorbeşte-mi!

Ea mută cu grijă următorul melc din drum, dar când face asta, văd lănţişorul cu safirul roz de la gâtul ei, iar piatra scânteiază în lumina slabă. Aproape că uit unde mă aflu când brusc înţeleg.

„Laura.”

Şi de-asta nu vorbeşte cu mine? Poate… poate că *această* Marley încă mai suferă.

Deschid gura să spun ceva, dar nu vreau să insist prea mult. Acea Marley a trebuit să reuşească de una singură să fie pregătită. Şi această Marley trebuie.

Aşa că, neştiind ce altceva să fac, mă aplec şi iau de jos un melc şi îl mut în siguranţă, în vreme ce doar stau cu ea în tăcere. Aşteptând. Sperând că o să vorbească cu mine atunci când va fi pregătită.

Capitolul 40

Mama lui Marley nu lucrează miercurea şi joia, aşa că încerc să-mi umplu timpul până vineri cu cât mai multe distracţii posibil.

Iau micul dejun dimineaţa cu mama înainte să plece la serviciu, apoi am fizioterapie după-amiaza pentru a lucra la întărirea piciorului, apoi îmi petrec serile cu Kim şi Sam până mă duc la culcare.

Partea bună a lucrurilor e că dacă mama ei e liberă, am la dispoziţie două zile întregi pentru a-mi planifica ultima încercare de a dărâma zidul dintre mine şi Marley.

Joi seara, Kim şi Sam vin cu pizza, şi ne uităm toţi trei la o reluare din *Parks and Recreation*[12]. Mă holbez deodată la laptopul meu, Sam se holbează la Kim, iar Kim… Ridic privirea când ea mă împinge în genunchi şi închid repede laptopul, surprins.

Sunt agitat?

Râd de reacţia mea exagerată şi îi arunc un zâmbet larg înainte să-mi întorc din nou atenţia la televizor şi să mă port ca şi cum n-aş mai fi văzut deja episodul „Li'l Sebastian" de opt ori. Văd cu coada ochiului cum mă priveşte cu ochii mijiţi.

În mod *clar* ştie că pun ceva la cale, dar n-o să mă întrebe nimic de faţă cu Sam.

Mi se pare ciudat că nu i-am spus încă şi lui, dar după incidentul de acum două săptămâni, nu vreau s-o iau înainte şi să-i spun ceva mult prea curând, ca nu cumva să se dovedească o altă dezamăgire.

Zâmbesc în sinea mea, privindu-i cum încearcă să nu se uite unul la altul.

Îmi aduc aminte de una dintre primele mele

12 Sitcom de satiră politică american transmis de NBC în perioada 2009-2015.

întâlniri cu Marley în parc. Felul în care ne uitam unul la altul, cum între noi doi se mişca o forţă de neoprit. Încă mai văd zâmbetul ei sfios când privirile ni se întâlneau, chiar şi doar pentru o secundă.

Întind mâna şi bat darabana nerăbdător pe laptopul meu.

— Ei, zice Kim când se termină episodul, scuturându-şi firimiturile de pizza de pe colanţi. Ar trebui să plecăm. Îi aruncă lui Sam un zâmbet dulce. Vrei să mă conduci la maşină?

Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta mişcându-se mai repede. Nici măcar într-un meci de campionat. E în picioare şi gata de plecare în mai puţin de un sfert de secundă.

— Pe curând! le spun, deschizând iute laptopul în clipa în care uşa se închide.

Din fericire, căruciorul meu încă nu s-a închis. Dau click şi îmi lansez comanda, şi o bifă verde îmi apare pe ecran.

Asta e. Ultima mea speranţă.

Trei zile mai târziu, stau pe o bancă în grădină cu puţin înainte de ora prânzului, uitându-mă cum petalele de cireş cad încet pe pământ. Un abur uşor alcătuit din stropi de apă îmi trece peste faţă dinspre fântână şi, când mă uit către ea, ochii mei se opresc pe o siluetă familiară care stă pe marginea ei, cu părul lung castaniu care îi cade în jurul feţei în vreme ce îşi priveşte reflexia din apă.

Marley. A venit să îşi mănânce prânzul lângă fântână, la ora fixă.

Mă ridic şi mă apropii cu grijă de ea, şi mă uit în jos pentru a-mi vedea faţa reflectată lângă a ei, întocmai cum a fost în acea zi la iaz.

Ea închide ochii şi lasă capul în jos, şi mă întreb dacă ceea ce o sperie e să ne vadă unul lângă altul. Şi mie mi se pare puţin supranatural.

— Mai am un singur lucru să-ţi spun, şi pe urmă, dacă aşa vrei, o să plec, zic eu, privind cum stropii mărunţi stârnesc vălurele pe apă. Încerc… să nu mai fiu atât de obsedat de control. Aşa că dacă asta vrei, o să te las în pace. Promit.

Respir adânc, adunându-mă, şi încep să rostesc cuvintele pe care le-am găsit în sfârşit. Nu ştiu dacă sunt cele potrivite, dar sunt ale mele.

— Dintre toţi oamenii în comă din acest spital cărora le-ai fi putut vorbi, m-ai ales pe mine, spun eu. Trebuie să cred că asta s-a întâmplat dintr-un motiv. Acelaşi motiv pentru care nu am putut să nu te aud, Marley.

Mă întorc să mă uit la ea şi îi privesc profilul. Pistruii de pe nas. Cearcănele de sub ochi, acel cafeniu luminos de care îmi aduc aminte, încă obosit, stins. Vreau să-i iau această povară care o apasă, dar trebuie să mi-o dea ea însăşi. Acum ştiu asta.

— Am fost sortiţi să ne găsim. Iar acum suntem aici. Împreună, dar… nu împreună.

Mă gândesc la noi doi rostogolindu-ne pe iarba din parc, în vreme ce zmeul se îndepărtează. La sărutul nostru sub vâscul de la Festivalul Iernii, când obrajii lui Marley erau roşii de frig. Ce simţeam să o ţin de mână, cu degetele ei strânse în siguranţă într-ale mele.

— A existat un loc unde te iubeam, un loc pe care l-ai construit tu cu cuvintele tale, iar fericirea pe care am împărţit-o a fost la fel de reală cum e orice lucru de aici, din lumea reală, spun eu, şi inima îmi bate neregulat în piept. Ne-am cunoscut acolo. Pentru că

am vorbit unul cu altul. Ne-am spus unul altuia totul. Şi m-am îndrăgostit de tine, de inima ta. De tine cea din poveştile tale. De acea Marley, pe care nu aveai cum s-o inventezi pur şi simplu. Sunt pregătit să încep din nou povestea noastră, chiar de la începutul ei, dacă îmi vei da doar o şansă de a te face fericită.

Văd cum ochii i se umplu de lacrimi, o văd respirând, luptându-se să le reţină.

Vreau să ştiu ce se întâmplă în capul ei, de ce luptă atât de îndârjit. De ce se ascunde.

Respiră adânc, iar pieptul i se ridică şi coboară.

În cele din urmă, şopteşte un singur cuvânt.

— Nu.

Sunt atât de extaziat să-i aud din nou vocea, încât aproape că nu înregistrez ce spune. Apoi plămânii mei se prăbuşesc în ei înşişi, căci acel singur cuvânt scoate tot aerul din mine.

— Nu pot, adaugă, cu vocea aspră, abia auzită. Nu pot să fiu fericită.

Cuvintele ei din ultima seară îmi revin imediat în minte.

„N-am fost sortiţi să fim atât de fericiţi.”

— De ce nu? întreb, încercând să-mi păstrez vocea calmă, ca şi cum întreaga mea lume nu ar depinde de acest moment.

— Dacă mă cunoşti cu adevărat, spune ea, cu privirea aţintită tot asupra reflexiei sale, atunci ştii de ce nu.

— Laura.

Ceea ce o îndepărtează de mine de fiecare dată când se apropie.

— Înţeleg cât de grea trebuie să fie pierderea ei, crede-mă, dar, Marley…

— A murit din cauza mea! spune ea cu glasul

frânt. Am văzut maşina aia. Am văzut-o şi nu m-am putut mişca. Nu am salvat-o. Nici măcar n-am *încercat*. Trage adânc aer în piept şi continuă: Laura m-ar fi salvat. Ea ar fi…

Se opreşte şi se luptă din nou să-şi reţină lacrimile.

— Şi atunci, nu te-ar salva Laura acum? o întreb, aplecându-mă spre ea, disperat să o fac să înţeleagă. Nu ţi-ar spune să fii fericită…

— Eu nu pot să fiu fericită. Nu pot să plâng şi să am remuşcări pentru Laura, căci eu sunt motivul pentru care ea nu poate simţi *nimic*, spune Marley deznădăjduită. Aşa că nu te pot iubi, Kyle. Nu vreau s-o fac.

Cuvintele mi se rotesc haotice în cap. „Nu te pot iubi, Kyle. Nu vreau s-o fac.” A rostit numele meu ca şi cum l-ar fi rostit de o mie de ori până acum, ca şi cum mă *cunoaşte*. Ca şi cum… deja mă iubeşte. Căci cum poate să spună că *nu vrea* să mă iubească dacă nu vrea deja să o facă?

Atunci îmi dau seama că degetele ei sunt încleştate în jurul alor mele. Senzaţia e atât de familiară, încât nici măcar nu ştiu când m-a apucat de mână. Ştiu doar că mâna ei e într-a mea.

Îmi întorc palma în sus, îmi împletesc degetele cu ale ei, şi mă rog în tăcere universului ca asta să meargă. Te rog, te rog, te rog, fă să meargă!

— Am bătut multe drumuri ca să găsesc această comoară pierdută, această parte din mine, spun eu încet.

Ea ridică privirea, surprinsă, iar eu bag mâna în buzunar.

— Dar tu ai fost cea care a găsit-o şi mi-a dat-o înapoi, spun şi ridic mâna, cu palma în sus între noi,

cu degetele strânse în jurul a ceva. Acum vreau să ţi-o dau ţie.

Marley se uită de la mână la faţa mea, întrebătoare. Se uită din nou în jos în vreme ce eu desfac încet degetele.

Cuibărită în mijlocul palmei mele e o perlă, albă ca zăpada, perfectă.

O aud pe Marley icnind, cu răsuflarea tăiată, când eu îi ridic mâna şi aşez uşor perla în palma ei. E prea mult. Buza începe să-i tremure şi zăgazurile se rup. Lacrimile pe care şi le-a stăpânit atâţia ani se revarsă în cele din urmă. O cuprind în braţe în vreme ce umerii ei se ridică şi îşi îngroapă faţa în pieptul meu.

Stau acolo, ţinând-o în braţe, şi o las să plângă. O protejez, în vreme ce ea simte toată durerea pe care nu şi-a îngăduit niciodată să o simtă.

După aceea, ne aşezăm sub cireş. Ochii ei sunt încă roşii şi umflaţi.

Smulge floricele dintre firele de iarbă, zeci de floricele mărunte care acoperă pământul din jurul nostru.

— Nu ştiu ce să fac acum, spune ea, şi părul îi cade în dreptul feţei, încă apărând-o oarecum de mine şi de restul lumii.

Mâna mea o atinge uşor pe a ei, şi acel magnetism dintre noi brusc reînvie. Cumva, mai puternic decât a fost vreodată.

— O să ne dăm noi seama, încerc eu să-i redau încrederea, şi ochii ei căprui se ridică pentru a-i întâlni pe ai mei. Te-am aşteptat în tot acest timp. Cu cât o luăm mai încet, cu atât mai mult va dura. Ridic mâna şi îi prind un trandafir galben după ureche. Şi asta e în regulă pentru mine, adaug.

O urmă vagă de zâmbet timid îmi spune că şi

pentru ea e în regulă.

Capitolul 41

În seara următoare ne întâlnim în sala de aşteptare de la cardiologie şi Marley îmi întinde carnetul ei galben cu poveşti.

E aşa de grozav să văd povestea pe care a scris-o pentru noi, o lume în care eu am trăit efectiv un an întreg, aici pe hârtie. Văd locurile în care creierul meu a umplut golurile, construind, creând amintiri adevărate din fiecare dintre propoziţiile ei.

Îi spun despre acele momente. Cum am crezut că în accident Kim a murit. Cum aproape că mi-am pierdut minţile încercând să pregătesc sosul bearnez al mamei. Cum m-am bătut cu Sam la unul dintre meciurile noastre de sâmbătă.

Râd când citesc câteva paragrafe despre o zi când am hrănit raţele la iaz, iar una mare albă cu maro aproape mi-a smuls degetul în vreme ce Marley râdea amuzată. Mă uit la ea, aşezată în celălalt capăt al canapelei, îi văd zâmbetul uşor de pe faţă. Aceeaşi fată de care m-am îndrăgostit.

Reală.

Studiez cearcănele întunecate de la ochi, perdeaua de păr care o ascunde de restul lumii. Tristeţea ei e mai grea acum decât a fost în visele mele pentru că mă lasă să o văd pe toată. Nu se ascunde în spatele cuvintelor sale, scriind despre persoana care vrea cu atâta disperare să fie. Uneori, întunericul o copleşeşte cu totul, dar o văd pe Marley pe care o cunosc ascunsă în umbre, luptându-se să iasă afară.

Am crescut în lumea din vis. Dar cred că şi ea a

crescut.

— Raţa asta care aproape că mi-a mâncat degetul… era aceeaşi care m-a fugărit atunci, nu-i aşa?

Colţurile gurii lui Marley se ridică.

— Nu s-a oprit până nu i-ai dat restul de popcorn.

Piciorul i se atinge de al meu când îşi schimbă poziţia, şi inima mea se opreşte pentru o secundă.

— Raţa aia a fost întotdeauna preferata mea, spune ea.

— Bineînţeles că a fost, râd eu şi îi dau un ghiont. Ai scris totul? o întreb, arătând către pagina din faţa mea. Tot ce mi-ai spus?

Ea încuviinţează din cap şi degetul ei trasează uşor marginea de sus a carnetului.

— Aşa am încercat. Uneori doar începeam să vorbesc şi povestea curgea. Nici măcar nu aveam timp să o scriu.

— Ce ai zis despre prima dată când ne-am cunoscut? o întreb, răsfoind paginile de la început, gândindu-mă la acel moment. Am fost atât de ocupat să caut anumite momente, încât nici măcar nu am început cu prima pagină. Că arătam ca o epavă? Un gunoi ambulant?

Marley râde şi clatină din cap, iar privirea din ochii ei căprui mă topeşte.

— Cu siguranţă nu am spus asta.

Zâmbesc în sinea mea şi îmi îndrept din nou atenţia spre carnet, iar cuvintele ei îmi sar în ochi de pe pagină.

Ea l-a văzut şi a ştiut. A ştiut că el va înţelege.

A doua zi, derulez încet printr-o altă pagină cu câini de la adăpost, încercând din răsputeri să mă

concentrez pe malamutul de Alaska pufos sau pe buldogul solid, dar braţul lui Marley care stă rezemat de al meu e singurul lucru la care mă pot gândi.

Asta şi faptul că stăm cu umerii lipiţi pe patul meu îngust de spital, cu faţa ei *efectiv* la o palmă de a mea. Îmi alung gândul din cap.

„Luăm lucrurile încet. Adună-te, Lafferty!”

Îmi opresc derularea şi arăt spre un Yorkshire argintiu.

Marley îşi îndreaptă spatele şi înşfacă iPadul, iar ochii i se fac mari în vreme ce se uită la poze.

— O, Doamne! E ea. E Georgia!

Şi, într-adevăr, e ea. Până la desenele de pe lăbuţe.

— Îţi place? o întreb, uitându-mă peste umărul ei la ecran.

— O! Se opreşte şi se lasă pe spate, dezumflându-se ca un balon.

Văd un dreptunghi roşu în colţul fotografiei. ADOPTAT.

— Cineva a luat-o deja, spune ea.

— Ei, asta e! zic eu, dând din umeri dezamăgit. Poate că o să ajungă într-o familie bună.

Marley îşi dă ochii peste cap la mine, la fel cum ar fi făcut înainte, şi… mi se pare că nu ne-am despărţit niciodată. Deodată electricitatea pârâie între noi, exact aşa cum îmi amintesc. Simt cum amândoi ne aplecăm puţin în faţă.

Ea şovăie, întinde încet mâna ca să-mi dea părul peste cap, atingându-mi uşor cicatricea, iar vârfurile degetelor ei zăbovesc cu blândeţe pe obrazul meu, pe gură, îmi trasează conturul buzelor, iar atingerea ei e familiară şi nouă în acelaşi timp.

Îmi ţin răsuflarea când ea se întinde în faţă, şi

buzele noastre *aproape* se ating, când uşa se deschide larg.

— O, fir-ar, scuze! zice Kim din prag.

Eu şi Marley tresărim şi ne îndepărtăm puţin.

— Devreme, spun eu cu un geamăt. Ai ajuns devreme.

Mă uit de la Kim la Marley, iar privirea ei speriată devine şocată când vede ce ţine Kim în mâini. Yorkshire-ul argintiu de la adăpostul de animale stă cuibărit în braţele lui Kim. În clipa în care puiul o vede pe Marley, începe să latre ca nebunul.

Arată exact ca în poză, doar că e mai drăgălaş, cu o fundă galbenă la gât.

Petrecusem o după-amiază întreagă încercând să o leg frumos, până când Kim m-a împins deoparte, declarând că nu a fost majoretă vreme de zece ani ca să stea să se uite cum cineva masacrează o fundă.

— O, Doamne, am stricat totul, nu-i aşa? Fir-ar! Îmi pare rău, spune Kim şi închide repede uşa înainte să dăm de necaz, fiindcă puiul scoate un lătrat subţirel. Hei, Marley, eu sunt…

— Georgia, şopteşte Marley.

— Ăăă, OK. Da, spune Kim, surprinsă. Tace, mijind ochii când realizează pe deplin că ăsta nu e numele ei. Adică… nu…

Îmi dau ochii peste cap şi clatin din cap spre ea. În toţi anii de când o cunosc, n-am mai văzut-o niciodată atât de agitată.

Ca să fiu sincer, într-un fel e drăguţ.

Zâmbesc şi fac semn către căţel, iar ea îşi revine şi se adună.

Se întoarce să se uite la Marley şi o măsoară cu privirea.

— Eu sunt Kimberly, se prezintă, lămurind că

numele ei nu e, de fapt, Georgia.

Marley zâmbeşte sfioasă şi-şi dă părul pe după ureche.

— Ştiu, spune şi se uită de la mine la Kim neliniştită.

Iar Kim încă nu ştie ce să facă şi se uită la mine. Aşa că eu arăt spre căţel şi îi şoptesc tare:

— Dă-i-l!

— O, corect! Da. Ridică în sus căţelul. E pentru tine, spune.

Marley se uită la mine cu ochii plini de uimire.

Kim o pune pe Georgia pe pat, iar puiul minuscul se urcă zgomotos pe picioarele lui Marley ca să ajungă la ea. Marley îşi trage nasul şi îşi şterge o lacrimă.

— O, frate, zice Kim, total demoralizată. Asta a fost o surpriză îngrozitoare. Chiar am dat-o-n bară. Îmi pare atât de rău…

Deodată, Marley întinde mâna pe lângă mine şi o prinde pe a lui Kim.

— E perfect, se bucură ea, când Georgia se prăbuşeşte în poala ei, dând din codiţă şi împungând-o cu boticul. Mulţumesc.

Kim scoate un oftat prelung, de uşurare. Zâmbeşte şi se uită cum Marley o ţine de mână.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

— Mă bucur… că eşti în viaţă, spune Marley cu stângăcie.

Un moment lung de tăcere, şi apoi eu şi Kim lăsăm lacrimile să ne alunece pe faţă în vreme ce râdem. Sfioasă, Marley începe şi ea să râdă după o clipă, iar mica Georgia, fiindcă nu vrea să rămână pe dinafară, scoate un lătrat.

O cuprind în braţe pe Marley, grozav de îndrăgostit. N-o s-o mai las niciodată să plece.

Deodată se aude un ciocănit la uşă şi ridicăm cu toţii privirea, ca să-i vedem pe mama şi pe Sam încremeniţi în prag, fără ca unul dintre ei să aibă idee peste ce au dat.

O simt pe Marley foindu-se, încercând să se desprindă de mine, cu privirea prudentă. Prea mulţi oameni, toţi odată. Dă să se ridice în picioare, dar eu pun uşor o mână pe braţul ei şi o liniştesc.

— E-n regulă, îi şoptesc.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei şi încordarea dispare încet. Rămâne aşezată şi se uită la mama şi la Sam, dar e liniştită.

— Mamă, Sam, spun eu, cu un rânjet de o mie de waţi. V-o prezint pe Marley.

Aţi crede că tocmai le-am spus ce se întâmplă exact în Zona 51[13]. Rămân în loc, holbându-se, preţ de zece secunde întregi. Apoi mama scoate un strigăt şi se repede la pat.

Întind mâinile, încercând să o opresc, dar degeaba. O cuprinde în braţe pe Marley, care se uită neputincioasă la mine, apoi la Kim, care dă din umeri, gen „Descurcă-te cu asta, fată!”.

Apoi, pe neaşteptate, şi braţele lui Marley se strâng în jurul mamei.

Mă uit la Sam, care încă încearcă să-şi revină în prag. Clatină din cap cu tristeţe spre mine, aruncându-mi unul dintre zâmbetele lui strâmbe.

— Chiar eşti cel mai norocos ticălos…

— Sam! zice mama, desprinzându-se de Marley pentru a-l certa.

---

13 Una dintre cele mai secrete baze ale Armatei americane, situată lângă Groom Lake, Nevada, celebră pentru dezvoltarea și testarea aparatelor de zbor experimentale, ca și pentru legendele legate de activitatea OZN-urilor din această zonă.

El tresare.

— Scuze, doamnă L.!

Mama îl priveşte urât un lung moment, apoi Marley începe să râdă. Râsul e molipsitor, şi trece de la unul la altul până când cu toţii ne ţinem cu mâna de burtă, şi o nouă amintire se creează, reală şi minunată.

Capitolul 42

În dimineaţa următoare, devreme, mă uit la pozele din telefon pe care le-am făcut ieri. Georgia superdrăgălaşă, alergând în jurul nostru în curte. Sam şi Kim râzând, aşezaţi pe marginea fântânii. Şi, în sfârşit, o poză doar cu Marley, singura pe care o am. Are prins la ureche un trandafir galben, iar micuţa Georgia doarme în poala ei.

Nu zâmbeşte, dar e frumoasă.

Se aude un ciocănit uşor în uşă şi ridic privirea când se deschide, surprins să o văd pe mama lui Marley în prag, dar nu în uniformă. Mă priveşte lung, apoi îşi drege glasul şi zice:

— Mi-a spus ce ai făcut.

Ochii mi se îndreaptă spre calendarul prins pe perete sub televizor şi văd că e miercuri. Ar trebui să fie liberă azi.

Aoleu!

Vine la patul meu, cu sprâncenele încruntate la fel ca ale lui Marley când e supărată.

— Îmi pare rău, zic eu, ridicându-mă în capul oaselor. Eu…

— Mi-a *spus*, repetă ea, şi vocea i se frânge. De-atâţia ani… Să-i aud din nou vocea… Mulţumesc.

Mă îmbrăţişează şi simt un val de uşurare că nu e

aici ca să-mi spună că e groaznic de alergică la câini sau să stau departe de Marley cu aiureala mea de vis. Dar, mai ales, mă bucur că Marley a vorbit cu ea.

— Ăăă, spun eu când ea se trage în spate şi îşi şterge lacrimile, asta înseamnă că nu sunteţi supărată pentru câine?

Ea râde, clătinând din cap.

— E foarte greu să te superi pentru ceva atât de drăgălaş.

O oră mai târziu, vine toată gaşca – mama, Kimberly şi Sam, care se năpustesc în camera mea cu covrigi de la magazinul de lângă şcoală. Ocupă fiecare centimetru disponibil de spaţiu, şi tot nu e suficient. Sam iese din cameră şi se întoarce după câteva secunde împingând un scaun de birou nefolosit din camera infirmierelor.

Tocmai am început să-mi mănânc covrigul cu brânză când se aude o bătaie în uşă şi doctoriţa Benefield intră agale în cameră.

— Perfect. Gaşca e toată aici, zice ea, ridicându-şi ochelarii pe cap. Ce-ai zice să ne dai înapoi patul ăla? Te putem scoate de aici în următoarele două zile.

Aproape îmi frâng gâtul încuviinţând din cap.

Mă uit într-o parte şi o văd pe Kim practic ţopăind de bucurie. Mă tem că e îndeajuns de entuziasmată încât să distrugă rutina unui întreg etaj chiar aici şi acum.

— Minunat! Primul lucru, trebuie să organizăm o masă. Cu Marley, spune mama, începând deja să facă planuri. Şi o să încerc să mă potolesc. N-o să fiu, ştii tu, cum sunt eu de obicei. Nu vreau să fiu prea mult prea curând…

O opresc, clătinând din cap.

— Fii tu însăţi, mamă! Eşti grozavă.

Ea mă îmbrăţişează strâns şi mă sărută pe cap, chiar sub cicatrice. Faţa ei se întunecă.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut, spune.

Eu îi zâmbesc larg şi dau din umeri.

— Probabil că nici eu nu te-aş fi crezut.

Mama se întoarce spre Kimberly, zâmbindu-i radioasă.

— Şi *tu*, şmecheră mică!

— Să strecori un căţel într-un spital e o chestie foarte tare, spune Sam cu mândrie, încremenind când doctoriţa Benefield îşi ridică sprâncenele surprinsă.

— N-o să întreb nimic, spune ea, îndreptându-şi din nou atenţia spre mine şi zâmbind cu înţeles. Toată lumea vorbeşte despre asta de azi-dimineaţă, zice dând din cap spre uşă. Se pare că visele chiar devin realitate.

Îi zâmbesc şi eu. Da, se pare că într-adevăr devin.

Capitolul 43

În ziua următoare, Sam vine după-amiază şi ne plimbăm amândoi prin curte. Paşii lui de obicei mari sunt scurtaţi puţin de şchiopătatul meu în vreme ce ne îndreptăm către stejar.

Eu mă opresc, fac o poză cu trandafirii galbeni, adaug un HELLO şi apoi i-o trimit lui Marley.

— Vai de mine, frate, te-a prins rău de tot!

Rânjesc spre el şi dau din umeri.

— M-a prins. Pe tine, nu?

Dar Sam nu înghite momeala. În schimb, se preface că ridică în dreptul ochilor un telefon şi îmi imită faţa de selfie.

Îl înghiontesc jucăuş şi telefonul îmi sună în

buzunarul de la spate. Îl iau şi răspund, ferindu-mă de Sam când încearcă să ajungă la el.

— Alo! Salut! Bună! spun în vreme ce mă lupt cu Sam ca să-l îndepărtez. Ce faci?

— Sunt în parc, spune Marley şi vocea ei se aude încet în difuzor. Mă joc cu Georgia.

— Pot să văd? întreb eu, trăgându-i un cot lui Sam înainte să spună ceva stupid în telefon.

— Ăăă…, face ea, şovăind.

— E OK. Nu trebuie să…

— Nu, e-n regulă, spune ea şi trece pe FaceTime, iar chipul ei apare în faţa copacilor înalţi şi a ierbii din parc.

S-a dus la cimitir în dimineaţa asta ca să vorbească cu Laura şi pare să fie calmă. Îi studiez faţa în vreme ce ea îşi dă părul pe după urechi.

Se pare că a mers bine. Vreau să o întreb despre asta, dar…

Sam.

Îşi bagă capul în ecran, îi zâmbeşte şi îi face cu mâna. Îl împing deoparte şi zâmbesc.

— Ignoră-l pe Sam! îi spun, iar Sam se bosumflă şi se uită la ecran, din fericire invizibil pentru ea. Ce face Georgia? Vreau s-o văd!

Marley mută camera pentru a-mi arăta câţiva copii care se joacă cu Georgia în iarbă lângă alee, iar căţeluşa aleargă după o minge de tenis care e mult prea mare pentru gura ei.

— Sunt aşa de scumpi, se aude Marley, din spatele camerei, când unul dintre copii o ridică pe Georgia şi încep să joace măgăruşul.

Georgia scoate limba în vreme ce aleargă încoace şi-ncolo între ei.

— Ia uite-o cum aleargă, zic eu, dându-mi seama

cât îmi lipseşte acel ghem de energie. Eşti singură acolo?

Camera se întoarce şi faţa ei reapare, cu ochii ei verzi-căprui strălucind în soarele după-amiezii.

— Sunt cu mama. Hrăneşte raţele, spune ea şi între noi trece o privire plină de înţeles.

— Popcorn, rostim la unison.

— Apropo de mame, spun pe un ton nonşalant, făcând o trecere lină. Am ceva la care să te gândeşti. Nu e nicio grabă, bineînţeles, o lămuresc eu repede, căci încă nu ştiu prea bine ce e prea mult şi prea curând. Mama vrea foarte tare să ia masa cu tine şi…

Mă opresc, văzând cum ea îşi ia privirea din telefon şi ochii i se fac mari de groază, dar nu la perspectiva mesei.

— Georgia! exclamă şi faţa ei dispare din telefon.

Văd pentru o fracţiune de secundă cum mingea sare către drumul aflat de cealaltă parte a aleii şi Georgia ţâşneşte în urma ei. Marley o ia la fugă după ea.

— Marley! Ce faci? strig eu, şi imaginea se înceţoşează în jurul picioarelor ei, căci fuge cu telefonul în mână.

O panică familiară, rece ca gheaţa, îmi curge prin vene.

Apoi, brusc, mişcarea se opreşte şi camera o arată pe Marley la marginea aleii, cu strada în spate, iar Georgia în siguranţă în braţele ei.

— Am prins-o. Era să o pierdem pe fetiţa noastră…

Dar, în spatele ei, văd mingea în mijlocul străzii şi un copilaş alergând către ea.

— Joey, ai grijă! ţipă o voce de undeva, nevăzută.

Marley răsuceşte repede capul pentru a se uita la băieţel. Ochii ei se întorc la mine pentru o fracţiune de

secundă şi privirea din ei mă umple de groază.

Ştiu exact ce vrea să facă înainte să o facă.

— Nu! strig, încercând să o opresc. Mar…

Telefonul îi cade din mână şi aterizează în iarbă. Aud scrâşnetul roţilor, apoi ţipetele copiilor.

— Marley! strig eu, simţindu-mă neputincios. Marley!

Şchiopătez înăuntru cât pot de repede, urându-mi nenorocitul de picior. Sam se află deja înaintea mea. Cum ajung înăuntru, mă aşază cu forţa într-un scaun cu rotile, apoi se apleacă peste mine, apropiindu-şi faţa de a mea.

— Nu mai ţipa, Kyle! strigă Sam.

Ţip? Îmi simt gâtlejul iritat. Uscat. Da, în mod clar ţip. Dar nu mă pot opri. Marley are nevoie de ajutor. Trebuie să o ajut. Mă lupt cu mâinile care mă ţin în scaun, dar înainte să mă pot împinge din nou în sus, simt înţepătura unui ac şi totul se întunecă.

Capitolul 44

Mă trezesc cu o tresărire în patul meu de spital, continuând să-i strig numele.

— Nu! Marley…

Nişte mâini mă apucă de braţe şi eu mă uit în sus şi îi văd pe Kimberly, mama, Sam, cu toţii blocându-mi drumul.

— Kyle, spune Kimberly, încercând să mă împiedice să mă dau jos din pat, dar eu mă smulg din strânsoarea ei şi mă chinui să merg, şi piciorul mă doare îngrozitor.

— Stai! Aşteaptă! *Kyle!*

Trebuie să ajung la ea. Trebuie să ajung la Marley. Nu mai aştept. Nu din nou.

Mă strecor pe lângă Kim în vreme ce mama aleargă la uşă, strigând după ajutor. Kim împinge cu piciorul din drumul meu un scaun cu o fracţiune de secundă înainte să intru în el. Aproape am ajuns în coridor, când o asistentă intră, blocându-mi drumul, cu o seringă în mână.

— Chiar trebuie să te sedez din nou? mă întreabă.

— Unde e? strig, răsucindu-mă disperat pentru a mă uita la ei toţi, privindu-l pe fiecare în ochi. Unde e ea? Unde…?

Nu se poate să se întâmple asta din nou.

Sunt condus la un scaun, iar Kimberly îngenunchează în faţa mea şi mă ia de mână.

— Încetează!

Mă holbez la expresia ei gravă, furioasă. De ce îmi spune toată lumea să aştept? De ce sunt aici cu mine, când ar trebui să fim toţi cu ea?

— Vreau să mă asculţi, spune Kim.

Mă lupt cu impulsul de a fugi şi mă concentrez pe ochii ei albaştri, încercând să mă adun. Dau din cap nerăbdător, ca să continue.

— Ea a salvat copilul. L-a salvat şi e în viaţă, dar…

— Nu ştim pentru cât timp, spune o voce din uşă.

Întorc repede capul şi o văd pe doctoriţa Benefield, cu o expresie serioasă, cu o bonetă într-o mână. Ochii ni se întâlnesc şi ea face un semn cu capul către coridor.

— Vino cu mine, îmi spune.

O urmez, şi totul în jurul meu e înceţoşat. Luminile puternice, dalele albe, pereţii pali – totul se amestecă. Aud paşii lui Kim, şi ai mamei, şi ai lui Sam venind în urma noastră.

Ea se opreşte brusc la o uşă şi se uită în spate la mine înainte să întindă mâna şi să o deschidă încet.

Păşesc înăuntru şi mi-e frică să mă uit. Mi-e frică să o văd pe Marley rănită. Murind.

Mama ei stă la căpătâiul ei, cu ochii aţintiţi asupra monitorului cardiac, de parcă ea însăşi l-ar face să funcţioneze doar prin propria voinţă. Bipăitul lui constant e singurul sunet din cameră.

Înghit anevoie, forţându-mă să mă uit de la Catherine la pat, şi simt că picioarele îmi vor ceda. Ea pare atât de micuţă. De strivită. Îmi încleştez maxilarele în vreme ce ochii mei înregistrează fiecare vânătaie şi zgârietură de pe trupul ei, urcând până la bandajul înfăşurat în jurul capului, la ochii strâns închişi.

— Îmi pare rău, reuşesc să rostesc, şi mama ei întoarce capul ca să se uite la mine.

„Georgia.”

— A fost vina mea…

Catherine clatină din cap şi mă ia de mână.

— Nu. Nici gând! Aşa am ajuns aici, spune ea şi îmi strânge cu putere degetele. Nu-ţi face asta!

Privirea ei alunecă de la faţa mea la monitor, concentrându-se pe ticăitul constant din pieptul lui Marley.

— O să se trezească, nu-i aşa? întreb eu, făcând un pas spre pat, temându-mă să aud răspunsul.

— De ea depinde, spune doctoriţa Benefield în spatele meu. Ar trebui deja să fie trează.

„Ce? Atunci de ce nu e?”

Mă uit la ea, cu o expresie confuză.

— S-a lovit la cap, dar nu a sângerat mult şi la tomografie nu se vede niciun semn de traumă masivă, spune doctoriţa Benefield, ridicându-şi ochelarii pe cap, cu privirea tristă. Ar trebui să se trezească, dar se pare că nu vrea.

Catherine începe să plângă lângă mine, trăgându-şi mâna dintr-a mea pentru a-şi acoperi faţa.

— Uneori, alegerea de a trăi sau a muri e a noastră, spune doctoriţa Benefield, uitându-se de la mine la pat. Marley nu luptă.

„Alegerea de a trăi sau a muri.” Îi văd cearcănele întunecate de sub ochi, şi cuvintele ei îmi răsună cu putere în cap.

„A murit din cauza mea.

Nu pot să fiu fericită.”

Laura.

Dar mai aud şi celelalte voci. Lucrurile pe care le-am auzit când am fost în comă şi care m-au făcut să continui să lupt, care m-au salvat.

„Nu renunţa.

Întotdeauna înainte. Niciodată înapoi.”

Fac un pas spre Marley, ştiind că în mod sigur n-o s-o las să plece atât de uşor. Nu aşa se termină povestea ei. Nu se poate să se termine aşa.

O iau de mână. Îi simt degetele reci şi fără viaţă într-ale mele, ca şi cum deja s-a dus.

— N-o să te las să mă părăseşti, şoptesc eu. Ţi-am spus, fără alte poveşti triste. Ştii, asta e valabil pentru amândoi.

Încerc să glumesc, dar râsul meu iese ca un sunet sugrumat, deformat. Îi strâng mâna mai tare, încercând să încălzesc degetele alea reci.

„Cum a făcut asta? Ce a…?”

Ah. Da. Îi aud cuvintele în acea primă zi la cimitir.

Mă aplec mai aproape, cu buzele lângă urechea ei.

— A fost odată ca niciodată o fetiţă care era tristă şi singură.

Un şoc electric mă străbate. Poate că voi reuşi să fac asta. Poate că o voi face să mă audă. Să mă

creadă.

— Ea spunea poveşti. Poveşti fericite, zic eu, în vreme ce îmi imaginez acel carnet galben zdrenţuit plin de scrierile ei, fără să ştiu unde se terminau basmele şi unde începeau amintirile noastre.

Dar nu contează. Pentru mine, totul a fost real, fiecare pagină o parte din viaţa mea cu ea.

N-o să renunţ până când n-o s-o recapăt, *pe ea*, pe Marley, şi ştiu că asta începe *aici*.

— Dar pentru ea însăşi spunea doar aceeaşi poveste tristă, iar şi iar.

Marley nu se mişcă. Nu îi tremură pleoapele, nu îi zvâcnesc degetele. Nimic. În schimb, bipăitul constant al monitorului mă îndeamnă să continui.

— Până când a întâlnit un băiat. S-au găsit când credeau că poveştile lor se apropiau de sfârşit. Dar au început să scrie o poveste nouă, şi pentru prima dată după mult timp, fata i-a îngăduit poveştii ei să fie una fericită. Povestea ei cu el. Şi el i-a promis… că n-o s-o lase niciodată să plece.

O altă vibraţie electrică îmi fulgeră prin frunte, chiar de-a lungul cicatricei. Degetele ei au o zvâcnire abia perceptibilă – sau e doar o iluzie?

Mă gândesc la Omul din Lună, la dorinţele pe care fata şi le-a pus pentru iubirea ei. Aşa că închid ochii şi las ca povestea să mă ducă la ea, la fata care ştiu că mă aşteaptă, pierdută undeva într-o poveste care e a noastră şi doar a noastră.

Deodată, sub pleoapele mele închise văd raţele care măcăne zgomotos la picioarele mele, mergând legănat pe alee pentru a se opri sub cireşul cu petalele sale căzătoare. Mă uit în jur. E lumea *noastră*, a lui Marley şi a mea, dar acum are o nuanţă diferită, ca şi cum ar fi acoperită de o pânză albastru-închis. Aerul e

greu, amenințător. Inima îmi bate cu putere în piept. Ceva nu se potrivește. Asta nu e povestea noastră, nu cea pe care o construiam împreună.

Unde e Marley? Trebuie să o găsesc. Acum.

Alerg pe aleea care mă va duce la cimitir. Acolo o s-o găsesc, la mormântul Laurei, unde ne-am întâlnit prima dată.

Văd în depărtare un câmp de crini orientali, şi imaginea lor mă împinge înainte. Mă mişc mai repede, o parte din mine ştiind că în realitate nu pot să alerg atât de iute, nu cu piciorul meu vătămat, dar aici, în lumea asta, sunt pe deplin sănătos. Picioarele mele se agită, mai rapid acum, în vreme ce mă duc spre acea mare de roz nesfârşit, care se întinde mult dincolo de mormântul Laurei.

— Marley!

Mă năpustesc în valul sălbatic de crini orientali.

Împing deoparte florile, căutând. Ea nu e aici. Dar… trebuie să fie. E singurul loc unde s-ar duce.

Continui să alerg printre crinii roz, strigând-o disperat pe Marley, până când deodată ies dincolo de câmpul de flori. *Unde sunt?* E mai întunecat aici, mai cenuşiu, o ceaţă groasă, agitată, se agaţă de pământ. E cimitirul, dar… e diferit.

Şi atunci o văd, acea lespede de mormânt goală, singuratică şi tristă, care rosteşte acel singur cuvânt dureros: ADIO.

Doamne, îmi amintesc mormântul. Mi s-a frânt inima când l-am văzut, într-atât încât am aşezat o floare pe piatra lui. Clipesc, gândindu-mă că ochii îmi joacă feste.

Floarea aceea e tot acolo, exact unde am lăsat-o eu.

Mă apropii ca să o iau. Tristeţea mă învăluie ca un

nor întunecat. Mă uit la floare şi aproape imediat mă simt plin de pustietatea dureroasă a pierderii.

Apoi o aud. O fornăială. Un plânset abia auzit, frânt. Marley.

Stă ghemuită. Are spatele rezemat de singurul cuvânt înscris pe piatră.

ADIO.

Înţelegerea mă copleşeşte. Asta nu e doar o oarecare lespede tristă de mormânt. E lespedea lui *Marley*. De fiecare dată când am trecut amândoi pe lângă ea, zâmbind şi râzând, lespedea era chiar acolo, *aşteptând-o* pe ea. *Tachinând-o*. Şi eu habar nu aveam.

„Nu!” Mă las în genunchi în faţa ei, hotărât să o fac să mă audă.

— Nu aşa, Marley, îi spun. Nu asta e soarta ta. Nu ăsta e sfârşitul poveştii tale.

Braţele mele se întind spre ea, dar ea se trage înapoi.

— Lasă-mă în pace!

— Nu. Nu vreau să te las. Tu m-ai invitat în cele mai tainice locuri dinlăuntrul tău, Marley, şi ăsta nu e unul dintre ele. Acest loc, acest *tu*, e o minciună. Eu te cunosc cum eşti cu adevărat. Nu eşti aşa.

În vreme ce vorbesc, lumea din jurul nostru pare să asculte, să absoarbă povestea pe care o spun. Cerul alungă întunericul, devenind mai luminos deasupra noastră. Verdele explodează din pământ sub picioarele noastre, o iarbă proaspătă şi bogată care se întinde dincolo de noi pentru a acoperi întregul cimitir. Răsar flori, care se deschid. Din nou lumea noastră.

— *Asta* e povestea noastră, Marley. Ăsta este locul căruia îi aparţii. Locul nostru, cel pe care l-am construit împreună, spun eu, atât de sigur că ajung la ea.

O trag mai aproape, şi pentru o clipă ea îşi lasă capul ei drag pe mine, iar parfumul ei de iasomie îmi gâdilă nasul. *Da*.

Apoi spune încet, cu vocea frântă:

— Eu nu am fost sortită pentru lumea aceea.

Ce? Îmi fac mâna căuş sub bărbia ei, îi ridic faţa spre mine şi rostesc cuvintele care ştiu că sunt mai adevărate decât oricare altele:

— Tu ai fost sortită pentru *mine*. Vino înapoi cu mine! Lasă-mă să-ţi arăt unde poate ajunge povestea noastră…

În jurul nostru se ivesc imagini ca nişte instantanee.

O absolvire de colegiu, cu Marley aruncându-şi capa şi râzând frenetic.

Eu şi Marley alergând pe culoarul bisericii, cu trena rochiei sale de mireasă târându-se în urma noastră.

Marley la o sesiune de autografe pe cărţi, cu o coadă de puşti nerăbdători care aşteaptă să o cunoască.

Noi doi într-o cameră de copil, cu Marley legănând-o pe fetiţa noastră nou-născută, ca să adoarmă.

Alte imagini se aprind şi apar. Copii care cresc. Petreceri de aniversări. Grătare în curtea din spatele casei. Piese de teatru la şcoală. Meciuri de fotbal.

Ochii lui Marley le privesc pe toate, cu speranţă în ei. *Speranţă*. Cu asta pot lucra.

— Astea sunt amintiri care aşteaptă să fie create, îi promit eu. Tu ai făurit locul acela întunecat deoarece crezi că asta meriţi. Nu e aşa, Marley. Tu meriţi o viaţă bună. O viaţă fericită. Promit să încerc în fiecare zi să îţi ofer asta, să construiesc asta *cu* tine,

împreună.

Mă aplec spre ea, lăsând între noi spaţiu doar de o răsuflare. O să reducă ea distanţa? Depinde de ea. Închid ochii şi aştept, sperând şi rugându-mă să mă fi auzit. Şi atunci îi simt buzele pe ale mele. Uşurarea îmi înmoaie oasele.

O sărut şi eu, apoi deschid ochii şi sunt surprins să văd că plânge, iar lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

— Marley? Ce…

O lumină se iveşte în spatele meu. Îi simt căldura prin tricou în vreme ce inundă faţa lui Marley. Ea priveşte direct în lumină, şi un suspin îi iese de pe buze.

Simt groaza cum îmi încleştează ceafa când mă întorc să văd la ce se uită Marley.

Acolo, stând chiar în faţa acelui câmp vast de crini orientali, e Laura.

E luminată din spate de o strălucire nepământeană şi stă într-un cerc scânteietor, la fel ca soarele în timpul unei eclipse. Ridică mâna, ca şi cum s-ar întinde după ceva. Cu o strângere de inimă, ştiu exact spre ce se întinde.

Spre Marley.

Marley se desprinde din braţele mele.

— Nu, Marley, nu! Nu face asta! o implor, şi răsuflarea îmi părăseşte plămânii într-o rugă. Te rog, Marley! Rămâi!

Ea ridică privirea spre mine, iar verdele din ochii ei luminează ca nişte artificii căpruiul. Mă uit lung la ea, încercând să-mi întipăresc în memorie faţa ei, ochii, deoarece mă tem îngrozitor de tare că asta e ultima oară când o văd.

Ea ştie ce gândesc. Degetele ei alunecă de-a lungul cicatricei mele, pe frunte, obraz, apoi se opresc

pe buzele mele.

— Te iubesc, Kyle Lafferty, şopteşte ea cu fervoare. Te voi iubi mereu. Povestea noastră va trăi pentru totdeauna. Îşi lipeşte buzele de ale mele, apoi spune: Dar trebuie să fac asta.

Se îndepărtează din nou de mine.

— Nu!

Încerc să alerg după ea, dar picioarele nu mă ascultă. Privesc neputincios cum se îndreaptă spre Laura.

— Marley, opreşte-te! *Nu* trebuie să faci asta. Rămâi cu mine! Marley!

Cuvintele îmi ies în suspine aspre, frânte. Ea se apropie de Laura şi o ia de mâna întinsă. Vreau să închid ochii ca să nu fiu silit să o văd plecând, dar nu pot. Dacă ăsta e ultimul meu moment cu Marley, vreau să-mi ţin ochii deschişi. Vreau să-l văd.

Marley se uită înapoi la mine, cu lacrimile revărsându-i-se din ochi, ca şi cum poate auzi cum mi se frânge inima. Dar apoi se uită la Laura, care o cuprinde cu un braţ pe după mijloc.

Marley, Marley a mea îmi aruncă un ultim zâmbet… apoi o urmează pe Laura printre crini.

— Nuuu!

Strigătul care îmi iese din gât pare inuman.

Strigătul meu răsună în jurul meu, până când devine sunetul monitorului de spital care bipăie. Sunt aici, lângă patul lui Marley, cu mâna mea încleştată în jurul mâinii ei. Mă uit la toată lumea, toţi aşteptând cu disperare o veste bună, dar nu am nimic să le spun.

— Ea nu… ea nu-şi revine.

— Nu! Catherine vine repede lângă pat şi îşi trece mâinile peste faţa lui Marley. Marley, iubito! Trezeşte-te, te implor!

Dar fata din pat nu se mişcă.

Kimberly îşi acoperă gura cu mâna şi îşi lipeşte capul de umărul lui Sam, şi amândoi mă privesc cu atâta compasiune şi dragoste, încât trebuie să-mi întorc privirea.

Simt mâna mamei pe umăr, oferindu-mi toată puterea pe care mi-o poate da.

Monitorul face *bip… bip… biiiiiiiiip*…

Linie continuă.

Ţipătul de durere al lui Catherine ne sfâşie pe toţi, iar sunetul îşi găseşte ecoul în rămăşiţele inimii mele sfărâmate.

Marley. Dispărută.

Doctoriţa Benefield ne alungă pe toţi de lângă pat în vreme ce începe să activeze codul albastru[14]. Dar… ezită. Catherine ţipă:

— Faceţi ceva! Trebuie să…

Doctoriţa Benefield ridică mâna, într-un gest atât de sigur şi de încrezător, încât încremenim cu toţii. Dă din cap spre pat, spre mâna lui Marley…

… unde monitorul de deget se află acum în palma lui Marley, degetele ei închizându-se în jurul lui în vreme ce noi privim uluiţi. Ochii mei se îndreaptă spre faţa ei, şi mi-e frică să sper.

Apoi pleoapele ei flutură şi se ridică, iar frumoşii ochi căprui îi caută şi îi găsesc pe ai mei.

— Trebuia să-mi iau rămas-bun. De la Laura.

Genunchii mi se înmoaie şi mă prăbuşesc pe patul ei.

---

14 În spitalele americane, cele mai obișnuite coduri sunt codul albastru, codul roșu și codul negru. Codul albastru indică o urgență medicală, ca de pildă un stop cardio-respirator sau un atac cerebral. Codul roșu indică incendiu sau fum în spital. Codul negru înseamnă de obicei că există o amenințare cu bombă în perimetrul spitalului.

Catherine îi acoperă faţa cu săruturi. Marley o priveşte lung.

— M-am întors, mamă. M-am întors.

Toată lumea din cameră e copleşită de emoţie. Chiar şi doctoriţa Benefield. Doctoriţa cea dură se întoarce ca să-şi şteargă ochii. Aş râde, dacă aş mai găsi loc în mine să simt altceva decât uşurare şi recunoştinţă.

Marley se întoarce spre mine şi îmi întipăresc în minte toate acele trăsături pe care mă temeam că n-o să le mai văd niciodată. Mă ia de mână.

— A trebuit să-mi iau rămas-bun de la viaţa mea cu Laura… înainte să-mi pot începe viaţa cu tine.

„Viaţa cu tine.” Nu au existat vreodată cuvinte mai dulci. O sărut pe obraji, pe nas, pe fiecare pistrui mărunt, atât de preţios pentru mine. Parfumul slab de iasomie al pielii ei mă ameţeşte. *E aici. Chiar e aici*. Buzele mele coboară pentru a se apropia de ale ei, şi chiar înainte să se întâlnească, îi mulţumesc oricărei fiinţe mai înalte care a luminat vreodată cerul pentru această a doua şansă.

Marley acoperă distanţa şi mă sărută. E cel mai perfect sărut din lume.

— Mulţumesc, îi şoptesc. Îţi mulţumesc pentru că nu ai renunţat.

Degetele ei trec uşor prin părul meu, îmi alunecă pe ceafă, în vreme ce spune:

— Mulţumesc pentru povestea noastră.

— Povestea noastră. Atunci, ce se întâmplă mai departe? glumesc eu, şi încă mi-e greu să-mi procesez propria bucurie.

Ea se uită la mine ca şi cum tocmai i-am pus cea mai prostească întrebare.

— Trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi,

răspunde ea. Evident.

Eu râd.

— Exact la fel ca într-unul dintre basmele tale? întreb.

Ea zâmbeşte, zâmbetul acela dulce şi timid pe care îl iubesc atât de mult, şi îmi atinge urechea cu buzele când îmi şopteşte:

— Da. Exact la fel.

Buzele ei mă sărută din nou şi eu sunt copleşit de tot ce s-a întâmplat, de la zgomotul de metal îndoit la privirea din ochii căprui ai lui Marley prima dată când i-am spus că o iubesc. Răsuflarea mi se opreşte în gât şi ştiu că asta nu e ultima dată când văd acea privire. Vom mai avea un milion de alte momente ca acesta, o întreagă poveste pe care să o trăim împreună.

Începând de-acum.

O notă de la Mikki

Mi s-a spus cândva să nu mai cred în basme. Mi s-a spus că numai visătorii stau cu capul în nori şi cu ochii la stele. Mi s-a spus că dragostea adevărată e doar pentru cărţi şi filme, că viaţa mă va învăţa că nimic din toate astea nu există în lumea reală.

Nu se puteau înşela mai tare.

Credinţa mea în basme şi în dragostea adevărată mă susţine, mă ţine în viaţă într-o lume care nu primeşte întotdeauna cu bucurie visătorii şi, deşi picioarele mele nu părăsesc niciodată pământul, privirea mea e întotdeauna îndreptată spre cerul de deasupra şi spre universul de dincolo de el.

La fel ca cea mai mare parte a poveştilor mele, *Tot acest timp* a ajuns la mine dintr-un loc aflat undeva în adâncul meu, un loc unde stau atunci când locuiesc în

inimă în loc de cap. E un loc plin de magie şi visuri şi iluzii sălbatice, unde poveştile prind viaţă şi personajele mele îmi vorbesc cu voci limpezi şi vesele.

Locul acesta, această lume interioară, e realitatea mea. E locul de care aparţin şi locul unde înfloresc. În acest loc am cunoscut-o pe Marley a mea; am iubit-o pe Marley a mea. L-am iubit pe Kyle. I-am cunoscut pe Will şi Stella, Poe şi Barb. Şi pe ei i-am iubit. Atât de mult! Am cunoscut dragostea adevărată şi adevărata suferinţă din dragoste. Acestea sunt lucrurile care fac viaţa să merite a fi trăită, lucrurile care fac poveştile să merite a fi spuse.

Alegerea de a scrie *Tot acest timp* ca un fel de basm a fost uşoară. Aşa cum îi spune Marley lui Kyle, noi ne trăim vieţile spunând poveşti, creându-le pe măsură ce se scurge timpul. Uneori, poveştile astea sunt momente scurte, de fiecare zi: cum împăturim rufe cu părinţii noştri, cum hrănim cu popcorn raţele de lângă un iaz liniştit.

Alteori, poveştile sunt atât de mari, încât ne mistuie imaginaţia şi inimile: Omul din Lună care zâmbeşte în jos către fata ce-şi doreşte dragoste. Un băiat care îşi întâlneşte adevărata dragoste în timp ce e în comă şi se trezeşte cu misiunea de a găsi acea fată şi de a trăi fericit cu ea până la adânci bătrâneţi.

Eu cred în toate aceste lucruri. Omul din Lună? E acolo, sus. Ştiu că e. Gândul că doi oameni se pot lega într-o lume făcută din poveşti şi vise şi cumva să-şi găsească sufletul-pereche? Se poate întâmpla. Sunt sigură de asta. Toate aceste idei şi gânduri sunt la fel de adevărate pentru mine ca iarba cea verde, cerul albastru şi aerul pe care-l respirăm.

Numiţi-mă nebună. Numiţi-mă plină de iluzii. Numiţi-mă visătoare. E-n regulă pentru mine. Sunt

doar recunoscătoare că aţi ales să mă întâlniţi aici, în lumea mea, şi mi-aţi îngăduit să vă împărtăşesc poveştile mele, pentru că eu o să cred întotdeauna în basme. Întotdeauna o să cred în dragostea adevărată. Încercaţi doar să mă opriţi!

Mulţumiri

Ca scriitoare, noi începem cu o idee – o sămânţă. Plantăm acea sămânţă în solul fertil al imaginaţiei noastre. O încălzim cu lumina devotamentului şi o udăm cu dragoste şi răbdare. Apoi o lăsăm să încolţească şi să crească, bucurându-ne când înfloreşte în propria sa fiinţa unică.

Ceea ce nu este întotdeauna recunoscută este armata de grădinari şi paznici care stau pregătiţi să smulgă buruienile şi să alunge paraziţii până când floarea se deschide pe deplin şi e pregătită să fie împărtăşită.

Pentru Liz Parker, formidabilul meu agent şi principalul sfătuitor şi suport. Îţi mulţumesc pentru că te-ai luptat cu elementele naturii pentru mine. Vântul şi ploaia ar fi putut uşor să se transforme într-o tornadă al naibii de puternică, pentru a distruge toată munca noastră grea. Îţi mulţumesc că ai dus greul întregii nebunii.

Pentru Alexa Pastor, editorul nostru de nădejde. Îţi mulţumesc pentru că ai curăţat de uscături, ai îngrijit şi ai dat o formă frunzişului. Fără mâna ta călăuzitoare, această grădină n-ar fi devenit minunatul peisaj care e acum. Mulţumesc!

Rachael! Rachael, Rachael, Rachael. Îţi mulţumesc pentru că ai săpat din nou în pământ împreună cu mine. Să cari apă şi să cureţi gunoaiele e o muncă

grea. Mă bucur atât de mult că nu a trebuit să o fac singură. Îţi mulţumesc că ai adaptat atât de frumos un alt scenariu de-al meu în formă de carte. Te iubesc, doamnă! Chiar te iubesc.

Pentru Scott Whitehead, avocatul meu expert, care a ţinut departe hăţişurile legale astfel încât să mă pot concentra doar asupra laturii artistice. Îţi mulţumesc că ai întotdeauna grijă de mine.

Pentru echipa mea „de film”: David Boxerbaum, Adam Kolbrenner, Sara Nestor şi toată lumea de la Verve, Lit şi MWF. Voi aţi început totul cu ani în urmă, când aţi primit printre voi această scriitoare necunoscută şi nepriceputǎ. Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru loialitatea şi încrederea voastră. Vă iubesc pe toţi!

Şi, ultimul, dar niciodată, niciodată cel din urmă… pentru Tobias Iaconis. Tu eşti Marele Stejar care adăposteşte fiecare grădină pe care o construim. Sub ramurile tale protectoare, ştiu că sunt întotdeauna în siguranţă ca să plantez şi să mă joc şi să visez după pofta inimii, pentru că tu mă aperi.

Mikki

Mulţumesc, în primul şi-n primul rând, editorului meu, Alexa Pastor, care a dus această echipă de la început până la sfârşit, prin ploaie şi grindină şi focul iadului. Îţi port mereu respect şi admiraţie! Fie să sărbătoreşti cu un platou de rulouri de pizza.

Pentru Mikki, pentru că mi-ai încredinţat *Tot acest timp*, un proiect atât de drag inimii tale atâta vreme. Aceasta e povestea ta. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să trăiesc o vreme în ea.

Sunt mai mult decât recunoscătoare lui Justin Chanda, Juliei McCarthy şi tuturor celor din

incredibila echipă de la Simon & Schuster. Mă simt extrem de norocoasă să pot lucra cu un grup atât de uluitor de oameni.

Imense mulţumiri lui Rachel Ekstrom Courage şi agentului meu, Emily van Beek, de la Folio Literary, pentru tot timpul şi grija pe care mi le-aţi dedicat mie şi scrierilor mele.

De asemenea, mulţumiri lui Siobhan Vivian, pentru sfaturile, îndrumările, şi cursul „Writing Youth Literature” 1 (şi 2!) de la Universitatea din Pittsburgh.

Pentru loiala mea Lianna Rana, şi pentru Ed, Judy, Mike, Luke, şi Aimee, pentru mesele în familie, partidele de Dominion şi vacanţele luate chiar în mijlocul unui termen-limită.

Sunt în mod special recunoscătoare mamei mele, care m-a sprijinit întotdeauna în tot ceea ce fac. Te iubesc!

Şi, în final, lui Alyson Derrick, pentru că ai dat un final fericit la tot ce o fată poate visa.

Rachael